Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015 ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ, ὁσίας Ματρώνης τῆς ὁμολογητρίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, Λυδίας, Παύλου Ἐπισκόπου Κορίνθου | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2063

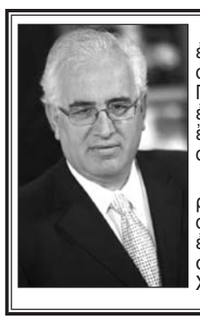

Γεώργιος Π. Ζερβός, ὁ ὁμολογητὴς δημοσιογράφος

«ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ νεκροί, οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν...» (Ἀποκ. 14, 13).

Ἀείμνηστε καὶ μακαριστὲ ἀδελφέ Γεώργιε, ἀφιερώθηκες στὸν Χριστό, ἐδούλευσες διὰ τὸν Χριστό, ἀγωνίσθηκες διὰ τὸν Χριστό. Ὁ θάνατος σὲ εὐρῆκε καθ' ὁδὸ πρὸς τὸ ἱερό σου καθῆκον, πηγαίνοντας νὰ παραδώσης τὰ τελευταῖα ἄρθρα σου διὰ τὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο».

Ἀγωνίστηκες μέχρι καὶ τὴν τελευταία πνοή σου. Εἶχες ὡς ἀρχή σου τὴν ἐντολὴ τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας:«οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως».

Διδάχθηκες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, διότι ἀπὸ μικρὸ παιδάκι διακονοῦσες στὸ ἱερό ὡς παπαδάκι. Ἤσουν ἑνωμένος μὲ τὸν Χριστό μας. Στὴν Ἐκκλησία διδάχθηκες τὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀγάπησες τὸ ράσο. Ἂν καὶ ἡ ἐπιθυμία σου ἦταν νὰ τὸ φορέσης, ὅμως ὁ Κύριος διὰ ἄλλο ἀγῶνα σὲ εἶχε προορίσει.

Στὴν Ἐκκλησία ἔμαθες τὸν σκοπὸ τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἔμαθες ὅτι εἴμαστε ἀδέλφια ἐν Χριστῷ, ... ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, «οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ΄ 28) Στὴν Ἐκκλησία εἶδες τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου, δι' αὐτὸ καὶ κατὰ Χριστὸν ἀντιμετώπισες τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ τοῦ πατρός σου.

Στὴν Ἐκκλησία ἔμαθες τὶ σημαίνει τὸ νὰ ἀποκτήσης ἀρετές: «καὶ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετήν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν, ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονήν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν, ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην» (Β΄ Πέτρου α΄ 5,6,7).

Ἐκπλαγήκαμε, ὅταν μία ἡμέρα πρὶν τὴν εἰς οὐρανὸν ἀναχώρησή σου μίλησες μὲ πολλὴ γλυκύτητα καὶ ἀγάπη σὲ κάποιο πρόσωπο, ποὺ σὲ εἶχε στενοχωρήσει. Εἶχες ὑπ' ὄψιν σου τὸ «ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν» (Ἐφεσ. δ΄ 26). Ἀγαποῦσες ὅλον τὸν κόσμο, δὲν κρατοῦσες κακία. Δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα σου πικρὰ λόγια.

Στὴν Ἐκκλησία ἔμαθες διὰ τὴν ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης. Ἄκουσες τὸ «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 3.7) Ὅσο κρυφὰ καὶ ἂν ἔκανες τὴν ἐλεημοσύνη, ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς φανέρωνε τὰ ἔργα σου. Τί νὰ πρωτοθυμηθοῦμε, Γεώργιε; Ἕνα ἀδελφό, θῦμα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, μὲ πολύτεκνη οἰκογένεια,τὸν εἴδαμε νὰ κλαίη, ὅταν τοῦ προσέφερες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ συμμετοχὴ τῶν Ἐπισκόπων εἰς Πανορθόδοξον Συνόδον γίνεται αὐτοδικαίως καὶ ὄχι διὰ ἐπιλεκτικῶν προσκλήσεων

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ ΜΙΑΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΗΣ

«Ἐντάλματα ἀνθρώπων» ἔχουν ἀντικαταστήσει τοὺς Ὅρους τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Πρέπει οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ μὴ ἐγείρουν ἐγωϊστικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα προδίδουν ἔλλειψιν Ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων.

Κάμωμεν φανερὸν αὐτὸ ποὺ δὲν εἶναι μυστικόν. Ἐπιβάλλεται νὰ λειτουργήσουν αἱ Σύνοδοι τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ἐπισκόπων, ποὺ οὐδόλως συγκροτοῦνται ἢ πλημμελῶς λειτουργοῦν.

Α΄

Ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξος Σύνοδος πάσχει τόσο δομικὰ ὅσο καὶ οὐσιαστικὰ ὡς πρὸς τὶς Ἱεροκανονικὲς Προϋποθέσεις τῆς συνθέσεώς της.

Ὅροι γνησιότητος Συνοδικῶν Διασκέψεων: Μὲ πολλὲς ἀπορίες καὶ βασικὰ ἐρωτήματα οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πληροφοροῦνται ὅτι προετοιμάζεται μία «Πανορθόδοξος Σύνοδος» ἀπὸ τοὺς Προκαθημένους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἀμέσως τίθενται ἐρωτήματα γιὰ τὶς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους αὐτῆς τῆς συγκλήσεως.

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι, γιὰ νὰ θεμελιώσουμε τὴν ἐπιστήμη τῶν Μαθηματικῶν, ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδεχθοῦμε μερικὰ βασικὰ «ἀξιώματα», ὅπως π.χ. ὅτι 1+1=2. Χωρὶς αὐτὲς τὶς βασικὲς ἀρχὲς δὲν ὑπάρχει Μαθηματικὴ ἐπιστήμη. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ σύγκλησι μιᾶς Μεγάλης Ὀρθοδόξου Συνόδου, ἐννοεῖται ἐξ ὅλων τῶν Ἐπισκόπων, ἀπαιτεῖται νὰ συντρέχουν οἱ Βασικὲς Ἀρχὲς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἐν γένει τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Καὶ νὰ ποῖες εἶναι αὐτὲς οἱ πασίγνωστες Βασικὲς Ἐκκλησιαστικὲς Ἀρχές:

1. Ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι ἴσοι μεταξύ τους καὶ πρέπει νὰ ἐκλέγονται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἀπὸ τὸ σύνολον τῆς Ἱεραρχίας κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας.

2. Ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι συμμετέχουν τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἱεραρχίας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας των.

3. Ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς (Ἐπίσκοποι, Μητροπολίτες, Ἀρχιεπίσκοποι, Πατριάρχες), χωρὶς οὐδεμία ἐξαίρεσι, ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ, λαμβάνουν τὴν ποιμαντορική τους ράβδο καὶ μετέχουν μιᾶς Μεγάλης Συνόδου, χωρὶς ἀποκλεισμοὺς καὶ ἐμπόδια.

4. Οἱ Ὀρθόδοξοι Προκαθήμενοι, κατ' ἀδήριτον ἀνάγκη, πρέπει νὰ ἐκλέγωνται μὲ ἐλεύθερες μυστικὲς ἐκλογὲς ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν Ἀρχιερέων ἑκάστης τοπικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας.

5. Νὰ ὑπάρχουν θεμελιώδη ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων νὰ ἀπαιτεῖται ἡ σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἐὰν οἱ ἀνωτέρω Ἱεροκανονικὲς καὶ Εὐαγγελικὲς προϋποθέσεις δὲν πληροῦνται, τότε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκροτηθῇ γνησία Μεγάλη Σύνοδος, χωρὶς ἐκτροπὲς καὶ συνέπειες, χωρὶς Σχίσματα καὶ διαιρέσεις, ὅπως δὲν εἶναι ἐφικτὸν νὰ ἀνυψωθῇ ὑψηλὴ Οἰκοδομή, ἐὰν τὰ δομικὰ ὑλικὰ αὐτῆς δὲν σύγκεινται ἀπὸ σταθεροὺς λίθους.

Ἐπίσκοποι μὴ μετέχοντες Ἱερῶν Συνόδων

Καὶ πῶς θὰ λειτουργήση μία Μεγάλη Ἱεροσύναξις, ὅταν πλήθος Ἐπισκόπων δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ μετέχουν, καὶ δὲν μετέχουν ΠΟΤΕ σὲ Ἱερὰ Σύνοδο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας των;

Ἀποτελεῖ βαρειὰ Ἐκκλησιαστικὴ ἐκτροπὴ ὅταν ὁλόκληρες Ἤπειροι δὲν συγκροτοῦν Ἱερὲς Συνόδους τῆς Ἱεραρχίας των (Δυτικὴ Εὐρώπη, Ἀμερική, Αὐστραλία).

Ὅταν καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ὁλοκλήρων περιοχῶν τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος ποτέ, δὲν μετέχουν Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὅπως οἱ Ἱεράρχες τῆς Δωδεκανήσου ἢ δὲν μετέχουν Ἱερᾶς Συνόδου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ὅπως οἱ Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης.

Ὅταν ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν συνεκάλεσε ἐπὶ δεκαετίες Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἱεραρχῶν της, παρεκτὸς "σκιωδῶν Συνόδων" τῶν τελευταίων ἐτῶν!

Θὰ λέγαμε ὅτι ἔχουμε νὰ παρουσιάσουμε μία «Ἀσυνοδική Διασπορά» καί «Ἀσυνοδικές Ἑλλαδικές Περιοχές»! Καί αὐτό, ἀποτελεῖ οὐσιώδη Ἱεροκανονική παράβασι καί παρέκκλισι τῶν Ἱερῶν Παρακαταθηκῶν μας.

Ζητήματα ἐκλογῆς Προκαθημένων

Βασικό πρόβλημα ἀποτελοῦν οἱ Ἐκλογές τῶν Ὀρθοδόξων Προκαθημένων.

Γιά παράδειγμα, ἡ Ἐκλογή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως δέν συντελεῖται μέ Συνοδική συμμετοχή ὅλων τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μόνον ἀπό ἕνα ἐλάχιστο ἀριθμό Ἀρχιερέων, βάσει μεθοδευμένου Νόμου ἀλλοθρήσκου κυριάρχου Κράτους!

Ἐπί πλέον, τό περιεχόμενο αὐτοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΦΩΝΗ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ

Εἰς ἀτραποὺς δυσβάτους, σκοτεινὰς καὶ νεφελώδεις βαδίζει ὁλοταχῶς ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

Γέρων Ἐρημίτης Ἁγίου Ὄρους

«... Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ πίστις καὶ ὁμολογία δὲν ἀλλάζει μὲ τοὺς καιρούς, δὲν μεταβάλλεται μὲ τοὺς χρόνους, δὲν ἀλλοιοῦται ἀπὸ περιστάσεις, δὲν μαραίνεται, δὲν γηράσκει, ἀλλὰ μένει πάντοτε ἡ αὐτὴ καὶ παλαιὰ καὶ νέα... Τὶ τολμῶσιν αὐτοὶ οἱ νέοι «θεολόγοι» νὰ κινήσουν τὰ ἀκίνητα....» (Εὐγένιος Βούλγαρις). Πόσον δίκαιον εἶχε καὶ πόσον ἀληθινά, προφητικὰ καὶ συνάμα διαχρονικὰ ἦταν καὶ παραμένουν τὰ πεφωτισμένα καὶ ἱερὰ λόγια τοῦ ἀοιδίμου καὶ μεγάλου διδασκάλου τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας, τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως. Ἑπόμενος καὶ ἐκεῖνος τοῖς ἁγίοις ἡμῶν πατράσι, ἐστηλίτευσεν εἰς τὸν καιρόν του, ὅσον ὀλίγοι τὶς κακοδοξίες τῆς παπικῆς ἐκκλησίας, καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἀοιδίμους Νικηφόρον Θεοτόκην, Ἠλίαν Μηνιάτην καὶ ἄλλους σχεδὸν συγχρόνους του, ἐστήριξαν, καὶ ἐκραταίωσαν τὰ Ἀληθῆ Δόγματα καὶ φρονήματα, τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν ὀρθοδόξου πίστεως.

Ζοῦμε ὄντως ἀποκαλυπτικοὺς καιρούς. «Αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν». Δὲν χρειάζεται ἄλλωστε ἰδιαιτέρα προσπάθεια κατανοήσεως, τὸ ὅτι δηλαδὴ εὑρισκόμεθα ὀλίγον τί, πρὸ ἀνησυχητικῶν ἀπροβλέπτων καὶ ἐν γένει δυσαρέστων ἐξελίξεων.... Ἀσφαλῶς δὲν τρομοκρατοῦμε καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἴμεθα κυριευμένοι ὑπὸ πνεύματος ἀπαισιοδοξίας ἀπελπισίας, καὶ ἀπογνώσεως, μὴ γένοιτο· ἀλλὰ πάντοτε ἔχοντες ὡς ὁδοδείκτην, πυξίδα καὶ ὁδηγὸν τὴν καλὴν ὁμολογίαν, τῶν Ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρέδωσαν ὡς καλὴν Παρακαταθήκην, τὴν Μόνην Ἀληθινὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, τὴν ὁποίαν διετράνωσαν, καὶ ἐμεγάλυναν καὶ ἐκραταίωσαν, διὰ τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, διὰ τῆς ἱερᾶς καὶ ὀρθοδόξου παραδόσεως, διὰ τῆς προσεκτικῆς των διατηρήσεως καὶ ἐμπεδώσεως τῶν Ἀποστολικῶν διατάξεων, καὶ τέλος διὰ τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔτσι πορευόμεθα ἀσφαλῶς, πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν ἡμῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟ-ΚΟΣΜΑ «ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΑΣΘΕ»!

Ἀπάντησις εἰς ἄρθρον τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου π. Γεωργίου Τσέτση

Τοῦ πρωτοπρεσβ. ***π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου,*** *ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς*

(1ον)

Οἱ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν ρήση τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ: *«Τὸν Πάπα νὰ καταρᾶσθε»!* Βλέποντας, ἄλλωστε, τὴν καθολική, σταθερὴ καὶ ἀδιάκοπη πίστη τῶν Ὀρθοδόξων ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεση, ὅτι ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Φωτίου μέχρι σήμερα, ἐπὶ 1200 χρόνια, καταδικάζουν τὸν παπισμὸ ὡς αἵρεση, ἐφηῦραν καινούργια αἵρεση, μέσα στὰ πλαίσια τῆς παναιρέσεως τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ, τὴν μεταπατερικὴ καί μετακανονική αἵρεση τοῦ Φαναρίου καί τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βόλου, ἡ ὁποία παραμερίζει καί καταργεῖ τοὺς Ἁγίους Πατέρες καί τοὺς Ἱερούς Κανόνες, ὡς ἀνεπίκαιρους, ξεπερασμένους καί παρωχημένους, μαζὶ καὶ τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό. Τοὺς εἶναι ἐμπόδιο στὰ συγκρητιστικά, μασονοεβραϊκά, οἰκουμενιστικὰ καί νεοεποχίτικα σχέδιά τους.

Στήν χορεία τῶν μεταπατερικῶν ἀμφισβητιῶν τῆς ρήσεως τοῦ πατρο-Κοσμᾶ,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἔξ λόγοι διά τούς ὁποίους ἀξίζει νά πῆς ΟΧΙ εἰς τήν «Κάρτα τοῦ Πολίτη» (ΚτΠ) καί τήν «Ἠλεκτρονικήν Διακυβέρνησιν»

Γράφει ***ὁ κ. Στάθης Ἀδαμόπουλος,*** *οἰκονομολόγος*

(1ον)

1. Λανθασμένοι ἰσχυρισμοί

Τό **βασικό ἐπιχείρημα** γιά τήν εἰσαγωγή τῆς ΚτΠ εἶναι ὅτι θά δοθεῖ ὁριστική λύση στά προβλήματα τῆς «καθημερινότητας τοῦ πολίτη», στά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει, ὅταν προσπαθεῖ νά ἐξυπηρετηθεῖ ἀπό τίς Δημόσιες Ὑπηρεσίες.

Ἐάν βεβαίως τό μέτρο τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ΚτΠ ὁδηγήσει καί στήν ὀργάνωση τοῦ Δημοσίου, αὐτά εἶναι δύο διαφορετικά πράγματα. Ἡ ὀργάνωση τοῦ Δημοσίου πρέπει νά γίνει ἀσχέτως μέ τήν εἰσαγωγή τῆς ΚτΠ. Δέν εἶναι προϋπόθεση τῆς ὀργάνωσης τοῦ Δημοσίου ἡ ΚτΠ, οὔτε πρέπει νά γίνει μέ δικαιολογία τήν ΚτΠ. Πρέπει νά γίνει οὕτως ἤ ἄλλως. Αὐτό εἶναι σημαντικό νά τό συνειδητοποιήσουμε, γιατί ἐνῶ δέν λύνει ἡ ΚτΠ προβλήματα μέ τήν εἰσαγωγή της, ἀντίθετα φέρνει πολλά προβλήματα μέ τήν εἰσαγωγή της, ὅπως θά δοῦμε κατωτέρω.

Πιό συγκεκριμένα: Ἡ Κάρτα τοῦ Πολίτη σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα τῆς πρώτης δημόσιας διαβούλευσης ἀναμένεται νά περιέχει ἐμφανῶς ἐπάνω της τά βασικά στοιχεῖα ταυτοποίησης τοῦ κατόχου της: «Δέν ἀποτελεῖ ἐπιλογή μας ἡ φόρτωση πληθώρας στοιχείων στό ἐσωτερικό τῆς Κάρτας. Ἀντίθετα, σχεδιαστικό μας στόχο ἀποτελεῖ ἡ ἀνάπτυξη μίας Κάρτας, ἡ ὁποία θά περιέχει τά ἐλάχιστα ἀπαιτούμενα στοιχεῖα» (http://www.opengov.gr/ypes/?p=863).

Σέ αὐτή τήν περίπτωση ἡ ΚτΠ δέν προσφέρει τίποτα περισσότερο ἀπό ὅτι τό ὑφιστάμενο Δελτίο Ταυτότητας. Στήν προσπάθειά του νά ἐξυπηρετηθεῖ ἕνας πολίτης, ὅταν βρίσκεται σέ μία ὑπηρεσία ἔχει 2 βασικά προβλήματα:

ΠΡΟΒΛΗΜΑ - ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ 1. ταυτοποίηση τοῦ πολίτη, μέ τήν ταυ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Βίος καὶ λόγος

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ τοῦ Θεοῦ ἐπηρεάζει τοὺς ἀδελφούς του ἄλλοτε μέ τό φωτεινό του παράδειγμα καί ἄλλοτε μέ τούς λόγους του. Τά δύο αὐτά ἔχουν στενότατη σχέση. Ἡ συνέπεια καί εἰλικρίνεια στήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καί στόν ἀγώνα γιά τήν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν ἀποτελοῦν τήν πηγή τῶν λόγων του. Δέν ἐννοοῦμε τήν εὔκολη ἠθικολογία, ἀλλά τή βιωματική διδασκαλία πού πείθει καί μεταβάλλει τούς ἀνθρώπους.

Ὁ ὅσιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης λέει ὅτι «ὁ βίος χωρίς λόγο ὠφελεῖ περισσότερο, παρά ὁ λόγος δίχως βίο. Γιατί ὁ πρῶτος ὠφελεῖ ἀκόμα καί μέ σιγή, ἐνῶ ὁ δεύτερος καί μέ βοή ἐνοχλεῖ. Ἂν δέ συνδυαστοῦν ὁ βίος καί ὁ λόγος, τότε καί τά δύο αὐτά μαζί φτιάνουν ἕνα κόσμημα ὅλης τῆς φιλοσοφίας».

Συνήθως οἱ ἐνάρετοι μιλοῦν λίγο ἕως ἐλάχιστα, γιατί δέν θέλουν νά φανερώσουν τό παραμικρό ἀπό τόν πνευματικό τους ἀγώνα, οἰκοδομοῦν ὅμως τούς ἀνθρώπους πού τούς πλησιάζουν μέ τήν παρουσία τους καί τή λαμπρή εἰκόνα τοῦ προσώπου τους, τήν ὁποία δέν μποροῦν νά κρύψουν ἤ νά μειώσουν.

Οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν τό χάρισμα τοῦ λόγου, ἀλλά ὑστεροῦν στήν τήρηση τῶν ἐντολῶν, δέν ὠφελοῦν πνευματικά τούς ἄλλους. Ἁπλῶς τούς ἐνημερώνουν γιά μερικά θέματα πού ἀφοροῦν τήν Ἐκκλησία. Ἡ τακτική τους εἶναι κοσμική καί ὁ θόρυβος πού δημιουργοῦν μέ τίς κραυγές τους εἶναι ἐνοχλητικός καί προκλητικός.

Ἡ εὐχέρεια τῆς ματάδοσης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι κάτι κακό. Μακάρι νά τήν εἶχαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ἐργάζονται στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Πρωτίστως ὅμως χρειάζεται τό προσωπικό βίωμα, γιά νά εἶναι ὁ λόγος τους πειστικός. Ἡ εὐχέρεια μετάδοσης τοῦ λόγου μπορεῖ νά παρομοιαστεῖ μέ τό μηχανισμό ἑνός πηγαδιοῦ, πού διευκολύνει στήν ἄντληση τοῦ νεροῦ ἀπό τό πηγάδι, τό ὁποῖο ὅμως πρέπει νά ἔχει νερό, δηλαδή νά ὑπάρχει ἡ προσωπική ἐμπειρία τοῦ ὁμιλοῦντος.

Σέ πολλές περιπτώσεις τό κήρυγμα ἐνοχλεῖ. Δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού δυσανασχετοῦν μόλις βλέπουν τόν ἱεροκήρυκα στόν ἄμβωνα, ἄλλοι δέ βγαίνουν ἀμέσως ἔξω ἀπό τό ναό. Αὐτό βέβαια δείχνει ἀσέβεια. Ὅμως καί ὁ ἱεροκήρυκας πρέπει νά εἶναι προσεκτικός. Τό κήρυγμά του νά εἶναι ὀλιγόλεπτο, προσεγμένο καί μονοθεματικό. Νά μή θέλει σέ ἕνα κήρυγμα νά μιλήσει γιά ὅλα τά θέματα, ἐπιδεικνύοντας τίς ἱκανότητές του, ἀλλά καί τή σοφία του. Νά ἔχει σαφῆ καί καθαρό λόγο, χωρίς ρητορισμό καί περιττές ἀναλύσεις. Οὔτε πάλι νά περιέχει σχολιασμό τῆς ἐπικαιρότητας καί ἀναφορές σέ κοσμικούς ἀνθρώπους πού εἶναι ἄσχετοι μέ τήν Ἐκκλησία. Νά εἶναι ἀμιγῶς θεολογικό, ἀλλά καί πρακτικό, γιατί δέν πρέπει νά ξεχνάει ὁ ἱεροκήρυκας ὅτι ὁ σκοπός του εἶναι νά παρακινήσει τούς ἀκροατές στή συνεπῆ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ λόγος λοιπόν πρέπει νά εἶναι ἔκφραση τοῦ προσωπικοῦ βιώματος τοῦ ἱεροκήρυκα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀδιανόητο νά μή ἔχει πνευματική ζωή.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ φωνὴ τοῦ Ρήγα Βελεστινλῆ (1757 - 1798) διὰ τὴν Παιδείαν καὶ τὸ Γένος. Τοῦ κ. Δημητρίου Κ. Κουτσουλέλου.** Σελ. 3
- **Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ Τύπου εἰς τὴν προετοιμασίαν, τοῦ Ἀγῶνος τοῦ '21.** *Τοῦ* ***κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα.*** Σελ. 4
- **Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως: «Ὁ ἐπίσκοπος μπορεῖ νὰ φέρνη τὰ πάνω κάτω!».** Σελ. 8
- **Ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἱ. Μ. Ἱερισσοῦ κατὰ τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων.** Σελ. 8
- **Οἱ ἑορτασμοὶ διὰ τὴν ἐπετειακὴν ἀρχιερατείαν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν.** Σελ. 8
- **Ἑτοιμάζεται νομοσχέδιον διὰ τὸν γάμον τῶν ὁμοφύλων;** Σελ. 8

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

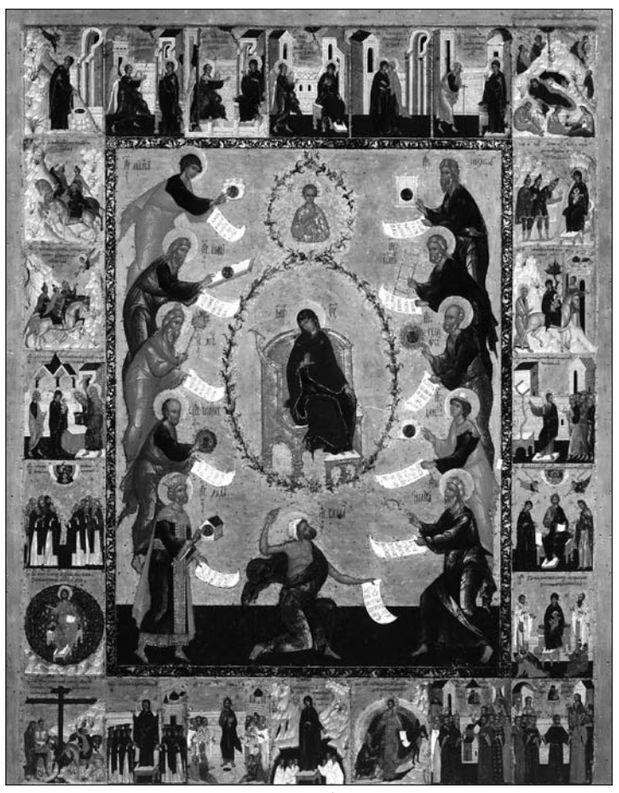

Τὴν Παρασκευὴν μετὰ τὴν Δ΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ψάλλεται ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος πρὸς τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

Ἀνωτέρω Ρωσσικὴ εἰκὼν 16ου αἰῶνος.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ὁ «Λεβεντόγερος» τῆς Κύπρου

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,*** *Θεολόγου*

Ἡ τελευταία ἐθνική ἐποποιΐα τῆς Ἑλληνικῆς Κύπρου, παίχτηκε τήν Πρωταπριλιά τοῦ 1955-59, μ' ἕνα καί μόνο στόχο: τήν ΕΝΩΣΗ τῆς Κύπρου μέ τή μητέρα ΕΛΛΑΔΑ. Κλείνουν φέτος ἑξήντα χρόνια. Ἡ μεγάλη καί ἱστορική ἐπέτειος τῶν Κυπρίων. Ἡγέτες τότε: ὁ ἐθνάρχης Μακάριος, ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, καί ὁ συνταγματάρχης Γεώργιος Γρίβας - Διγενής, ἀρχηγός τοῦ ἀντιστασιακοῦ- ἀντιαποικιακοῦ ἀγώνα τῆς Ε.Ο.Κ.Α. (Ἐθνική Ὀργάνωση Κυπρίων Ἀγωνιστῶν).

Προετοιμάστηκε μέ κάθε λεπτομέρεια ὁ στρατιωτικός τομέας - (ἡ μυστική ἐπιστράτευση, ὁ ὅρκος τῆς ΕΟΚΑ, ὁ μυστικός ἐξοπλισμός -ντόπιος καί ἀπ' τήν Ἑλλάδα - ἡ ὅλη ὀργάνωση τῶν νέων ἀγωνιστῶν, ὁ ὑπαρχηγός (Γρ. Αὐξεντίου), οἱ τομεάρχες μέ τίς ἀντάρτικες καί μαχητικές ὁμάδες τους, οἱ δραπετεύσεις κάποιων ἀπ' τά στρατόπεδα κράτησης καί συγκέντρωσης, ὁ τομέας πνευματικοῦ (χριστιανικοῦ) ἀνεφοδιασμοῦ, ἐκκλησιασμός στά στρατόπεδα καί ἄλλοι διάφοροι τομεῖς, ὅπως ἡ μαθητική νεολαία κ.λπ.

**Στόν τιτάνιο τοῦτον ἀγώνα πού "κέρδισε τόν πόλεμο, ἀλλ' ἔχασε τή μάχη", μέγας ἀναδείχθηκε - καί θά μείνει στήν Ἑλληνική Ἱστορία, ὁ "Λεβεντόγερος" τῆς Κύπρου, ὁ Ἀρχηγός Διγενής. Καί τοῦ ἔδωσαν τοῦτο τό χαρακτηρισμό, πού εἶχε στόν ἀγώνα τοῦ 1821 ὁ Κολ

Γεγονότα καὶ σχόλια

Ὁ δεσπέσιος Ἀκάθιστος Ὕμνος

ΣΗΜΕΡΑ ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, Παρασκευὴ τῆς Ε΄ Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, θὰ ψαλεῖ στὴν Ἐκκλησία μας ὁλόκληρος ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος. Ἤδη ἔχουν ψαλεῖ τμηματικὰ οἱ τέσσερις στάσεις του (Χαιρετισμοί). Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὑμνολογικὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ ὁποῖο ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν κοντακίων. Δὲν γνωρίζουμε δυστυχῶς τὸν ἱερὸ ποιητή του, οὔτε καὶ τὸν χρόνο σύνθεσής του. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, διότι μᾶς ἐνδιαφέρει πρωτίστως τὸ ὕψιστο θεολογικὸ περιεχόμενό του, ποὺ εἶναι ἡ μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη συμβολὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στὴν ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Καὶ ὄντως στοὺς 24 οἴκους τοῦ περίφημου αὐτοῦ κοντακίου ἱστορεῖται καὶ ὑμνεῖται, μὲ μοναδικὸ τρόπο, τὸ ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας. Μὲ τὸν ἄφθαστο ποιητικό του τάλαντο ὁ ἄγνωστος ἱερὸς ποιητής, καὶ μὲ τὴν συνοδεία τῆς ἐξαίσιας μελῳδίας του, εἰσάγει τὸν πιστὸ στὸ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, διά τῆς Παρθένου Μαρίας, ἡ Ὁποία κατέστη τὸ πολύτιμο δοχεῖο, γιὰ νὰ δεχτεῖ στὰ πάναγνα σπλάγχνα Της τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, νὰ γίνει ἡ αἴτια καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας μας. Μάταια προσπάθησαν κατὰ καιροὺς διάφοροι χριστιανομάχοι νὰ μειώσουν τὴν ἀξία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ὑμνολογίας, μηδὲ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου. Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ποίημα ἀποτελεῖ, καὶ θὰ ἀποτελεῖ ἐσαεί, τὸ ἀπάνθισμα τῆς παγκόσμιας λογοτεχνίας. Γιὰ μᾶς δὲ τοὺς πιστοὺς ἀποτελεῖ τὸ προσφιλὲς ἀνάγνωσμα, τὴν παρηγορητικὴ προσευχή, σὲ στιγμὲς χαρᾶς καὶ λύπης, ἐναποθέτοντες στὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ τὴ βεβαία λύτρωσή μας «ἐκ παντοίων δεινῶν»!

Ἐφόρεσαν «τὰ κέρατα τοῦ διαβόλου»!

ΠΡΟΦΑΝΩΣ πάσχουν ἀπὸ πνευματικὴ μυωπία ὅσοι δὲν βλέπουν ὅτι ὁ κόσμος σήμερα κυριολεκτικὰ δαιμονοκρατεῖται, ἀφοῦ ὁ «ἕξω ἀπ' ἐδῶ» πῆρε τὴ θέση τοῦ Θεοῦ καὶ θρονιάστηκε ὡς «θεὸς» στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων! Αὐτὸ τὸ διαπιστώνουμε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν ἐκδηλώσεων πρὸς τιμήν του. Δεῖτε ἕνα ἀπτὸ δεῖγμα: Στὴ φετινὴ ἀπονομὴ τῶν διεθνῶν μουσικῶν βραβείων «Grammy» χιλιάδες συμμετέχοντες ἐπώνυμοι τῆς «σόου μπίζ» φόρεσαν μὲ καμάρι τὰ «κέρατα τοῦ διαβόλου», τὰ ὁποῖα συνοδεύονταν μὲ τὴ γνωστὴ σατανικὴ χειρονομία! «Οἱ πολυδιαφημιζόμενες αὐτὲς "τελετές" λειτουργοῦν τὰ τελευταῖα χρόνια, ὡς πλατφόρμα προώθησης τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, τῆς χριστιανοφοβίας καὶ τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς ἀτζέντας μὲ ἕνα "γκλάμουρ" περιτύλιγμα. Στὸ φετινὸ show ὑπῆρχε πληθώρα κεράτων ποὺ φόρεσαν στὸ κεφάλι τους μὲ μεγάλη προθυμία καὶ "εὐθυμώντας" τὰ ἄτομα ποὺ πῆγαν ἐκεῖ. […] Ἡ μόνη μάλιστα, "καλλιτέχνις" ποὺ τὰ φοροῦσε συνεχῶς καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὰ βγάλει, ἦταν ἡ "πὸπ τραγουδίστρια" (καὶ πρώην χριστιανή!) Katy Perry», παρὰ τὴν ἐπίσημη προτροπὴ τῶν διοργανωτῶν: "Κυρίες καὶ κύριοι: τὰ κέρατα τοῦ διαβόλου εἶναι δικά σας, νὰ τὰ κρατήσετε, ἀλλὰ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ τὰ βγάλετε γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς παράστασης. Σᾶς εὐχαριστοῦμε"» (Πηγή: redskywarning.blogspot.gr)! Καλλίτερη διαφήμιση τοῦ σατανισμοῦ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξει, ἀφοῦ τὴ συγκεκριμένη ἀπονομὴ παρακολούθησαν ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων τηλεθεατῶν σὲ ὅλο τὸν κόσμο! Τελικὰ ὁ διάβολος κάνει πολὺ καλὰ τὴ δουλειά του! Δυστυχῶς!

12χρονος παρενοχλοῦσε ἐρωτικὰ μέσῳ τοῦ διαδικτύου!

Ο ΠΡΟΩΡΟΣ ἐρωτισμὸς στὰ παιδιὰ εἶναι καὶ ὁ ἐφιάλτης τους. Ὁ καθημερινὸς «βομβαρδισμὸς» τῶν παιδιῶν μὲ ἐρωτικὰ ὑπονοούμενα (καὶ νοούμενα) ἀπὸ τὴν τηλεόραση, τὸ διαδίκτυο, ἀλλὰ καὶ (δυστυχῶς) τὸ οἰκογενειακὸ λεξιλόγιο, εἰσάγουν πρόωρο ἐρωτισμὸ στὰ παιδιά, μὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματική τους ὑγεία. Πρὶν λίγες ἡμέρες ἀποκαλύφτηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία δίωξης ἠλεκτρονικοῦ ἐγκλήματος πὼς δράστης ἰσχυρῆς σεξουαλικῆς παρενόχλησης καὶ ἐκβιασμοῦ μέσῳ τοῦ διαδικτύου, ἦταν ἕνας 12χρονος ἀπὸ τὴν Καβάλα! «Ἕνας δωδεκάχρονος ἦταν, σύμφωνα μὲ τὴν ΕΛ.ΑΣ., αὐτὸς ποὺ ἔστελνε ἄσεμνες φωτογραφίες καὶ παρενοχλοῦσε σεξουαλικὰ ἄλλα παιδιὰ μέσῳ Διαδικτύου. […] Ὅπως διαπιστώθηκε, ἄγνωστο ἄτομο προσέγγιζε παιδιὰ ἡλικίας 8 ἕως 11 ἐτῶν στὸ πλαίσιο διαδικτυακοῦ παιχνιδιοῦ καὶ τοὺς ζητοῦσε μέσω chat rooms νὰ τοῦ ἀποστείλουν τὴ διεύθυνση τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου τους, καθὼς καὶ φίλων τους. Στὴν περίπτωση ποὺ οἱ ἀνήλικοι ἔστελναν τὶς διευθύνσεις τῶν ἠλεκτρονικῶν ταχυδρομείων τους, καθὼς καὶ συμμαθητῶν τους, λάμβαναν ἠλεκτρονικὰ μηνύματα μὲ φωτογραφίες ἄσεμνου περιεχομένου καὶ παρενοχλήσεις σεξουαλικοῦ χαρακτῆρα» (ἱστολ. Τὰ Νέα)! Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐν ὄψει τῆς εἰσαγωγῆς στὰ σχολεῖα τῆς «σεξουαλικῆς διαπαιδαγώγησης», ὅπου θὰ «πάρει φωτιὰ τὸ διαδίκτυο» καὶ ἀλίμονο σὲ ὅποιους φτάσει ἡ φλόγα!

Ἡ πνευματικὴ χριστιανική μας λατρεία καὶ οἱ ὀλέθριες πρακτικὲς τῶν δαιμονοθρησκειῶν

ΟΙ ΔΥΣΜΟΙΡΟΙ λάτρεις τῆς δαιμονοθρησκείας τοῦ Ἰνδουισμοῦ προτρέπονται ἀπὸ τὸ ἀδίστακτο καὶ σκοταδιστικὸ ἱερατεῖο της νὰ πίνουν τὰ οὖρα τῶν «παρθένων ἱερῶν ἀγελάδων» πρὶν τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἢ τὰ βορβολύματα τοῦ πλέον βρωμικοῦ ποταμοῦ τοῦ κόσμου, τοῦ «ἱεροῦ ποταμοῦ» Γάγγη γιὰ «εὐλογία» καὶ «θεραπεία»! Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάτι πιὸ φρικτὸ καὶ μακάβριο. Πολλοὶ γκουροὺ ἀποφασίζουν νὰ πεθάνουν στὶς «ἱερὲς» ὄχθες τοῦ Γάγγη καὶ οἱ πολυάριθμοι προσκυνητὲς τρώγουν τεμάχια ἀπὸ τὰ κουφάρια τους, γιὰ νὰ «ἁγιαστοῦν» ἀπὸ αὐτούς! Ὅπως ἐμεῖς πίνουμε τὸν διαυγέστατο καὶ μοσχοβολημένο ἁγιασμὸ καὶ τρῶμε τὸ καθαρότατο καὶ ἁγιασμένο ἀντίδωρο, ἐκεῖνοι πίνουν γελαδίσια οὖρα καὶ βοθρολύμματα καὶ τρῶνε σάπια ἀνθρώπινα πτώματα! Φυσικὰ οἱ χριστιανομάχοι ἐπιτίθενται μόνον κατὰ ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ λογικῆς λατρείας μας. Κατακρίνουν τὴν δῆθεν ἀνθυγιεινὴ κοινωνία μας ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ποτήριο μὲ τὴν ἴδια λαβίδα, ἐνῷ γιὰ τὶς ἰνδουιστικὲς φρικαλεότητες δὲ βγάζουν «τσιμουδιά»! Ἀλλὰ γιατί νὰ ἀσχοληθοῦν μ' αὐτές, ἀφοῦ εἶναι (ἑκόντες – ἄκοντες) ὄργανα τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει τέτοιες πρακτικὲς μέσῳ τῶν δαιμονοθρησκειῶν του! Ἄ, καὶ κάτι τελευταῖο: τοὺς δικούς μας οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι «βλέπουν» σωτηρία καὶ στὸν δαιμονικὸ Ἰνδουισμό, τοὺς ἐνοχλοῦν ἄραγε αὐτὲς οἱ πρακτικές;

Ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Αἰγυπτία ζωντανὸν παράδειγμα εἰλικρινοῦς μετανοίας

Ἡ Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη στὴ Ἁγία Μαρία τὴν Αἰγυπτία, τὴ διαβόητη πρώην πόρνη, ἡ ὁποία κατέστη συνώνυμη μὲ τὴ συντριβὴ καὶ τὴ μετάνοια. Προβάλλεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὡς λαμπρὸ παράδειγμα μεταστροφῆς ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀποφασιστική της μετάνοια καὶ τὸν πνευματικό της ἀγῶνα ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη ἁγιότητας. Προβάλλεται ὡς πρότυπο, γιὰ νὰ καταλάβουμε ὅτι τὸ μεγάλο πρόβλημα δὲν εἶναι τόσο ἡ ἁμαρτία, ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, ἀλλὰ ἡ ἀμετανοησία, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας χαρακτηρίζει ὡς βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Μάρκ. 3, 29)! Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, προβάλλοντας τὴ σεπτὴ μορφή της, μᾶς προτρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε, πὼς οἱ κρουνοὶ τοῦ θείου ἐλέους καὶ τῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἀκένωτοι. Φτάνει νὰ πάρουμε τὴ μεγάλη καὶ σωτήρια ἀπόφαση νὰ ἀνορθωθοῦμε ἀπὸ τὸ βρώμικο δεσμωτήριο τῆς ἁμαρτίας, ὅπου βρισκόμαστε δεμένοι! Τὸ κλειδὶ τῶν χειροπέδων μας τὸ κρατᾶμε ἐμεῖς, ὅπως κρατᾶμε καὶ τὸ κλειδὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἡ μετάνοιά μας! Ἡ ἁγία Μαρία ἡ Αἰγυπτία εἶναι ζωντανὸ παράδειγμα εἰλικρινοῦς μετάνοιας, ἡ ὁποία δείχνει τὸ δρόμο τῆς μεταμέλειας σὲ κάθε πιστό. Ἀποδεικνύει περίτρανα πὼς ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὅσο ἁμαρτωλὸς καὶ ἂν εἶναι, εἶναι καλεσμένος γιὰ σωτηρία, φτάνει νὰ μετανοήσει εἰλικρινά. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὰ ἄλλα θρησκεύματα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἁγία μορφὴ τῆς ἁγίας Μαρίας προβάλλεται καὶ τιμᾶται αὐτὴ τὴν κατ' ἐξοχὴν περίοδο τῆς μετάνοιας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας. Ἂς τὴν μιμηθοῦμε!

Ἡ ἀνέρος οἰκουμενιστικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὸ Μόναχον

Η ΙΕΡΑ Μητρόπολη Γερμανίας εἶναι ἀπόλυτα προσδεδεμένη στὸ ἅρμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει «τουρλοὺ» οἰκουμενιστικὴ ἐκδήλωση ποὺ νὰ μὴ «εἶναι μέσα»! Τὸν περασμένο μήνα στὸ Μόναχο 17.000 ἄτομα, ἀπὸ διάφορες «ἐκκλησίες», ἔλαβαν μέρος σὲ «μεγάλη ἐκδήλωση τῶν θρησκειῶν γιὰ τὴν εἰρήνη στὴ πόλη καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο», ὅπως ἀποκάλυψε τὸ ἱστολόγιο «Ρομφαία». «Μία ἀτελείωτη ἀλυσίδα μὲ ἀνθρώπους πάσης ἡλικίας μὲ ἀναμμένα κεριὰ παρατάχθηκαν κατὰ μῆκος κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλης, ἑνώνοντας πέντε θρησκευτικὰ κέντρα, τὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Σαλβάτορκιρχε), τὴν ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία ἁγ. Μιχαήλ, τὸ μουσουλμανικὸ τέμενος, τὴν ἑβραϊκὴ συναγωγὴ καὶ τὴν εὐαγγελικὴ ἐκκλησία ἁγ. Ματθαίου, μία συνολικὴ δηλαδὴ ἀπόσταση τριῶν περίπου χιλιομέτρων. […] Τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Γερμανίας ἐκπροσώπησε ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Βαυαρίας, Πρωτοπρεσβύτερος Ἀπόστολος Μαλαμούσης»! Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Γερμανίας ἀναζητᾶ τὴν εἰρήνη, ἐκεῖ ὅπου σπέρνεται ἡ βία, ὁ πόλεμος καὶ ὁ ὄλεθρος! Πιστεύει ὅτι μὲ τὶς κάτι τέτοιες γελοῖες διαθρησκειακὲς φιέστες μπορεῖ νὰ ἑδραιωθεῖ ἡ εἰρήνη, λησμονώντας πὼς ἡ εἰρήνη γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους, δὲν εἶναι μία ἀφηρημένη ἔννοια καὶ ἕνα ἀόριστο ζητούμενο (καλῆς γειτονίας), ἀλλὰ ἔνσαρκη, στὸ θεανδρικὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὁποῖος βιώνεται μόνο μέσα στὴν ἀληθινή Του Ἐκκλησία, τὴν Ὀρθοδοξία, ἡ ὁποία ἀδελφοποιεῖ καὶ εἰρηνεύει πραγματικὰ τοὺς ἀνθρώπους! Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι «ψιλὰ γράμματα» καὶ «ξεπερασμένες ἰδέες» γιὰ τοὺς οἰκουμενιστές! Ἀλίμονο!

Σκοτεινὰ νεοπαγανιστικὰ τελετουργίαι εἰς τὰ πάρκα μας!

ΟΙ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΤΙΚΕΣ τελετουργίες εἶναι μία ἀκόμη πληγὴ τῆς σύγχρονης κοινωνίας, διότι μέσῳ τῆς νέας ἔκδοσης τοῦ ἀρχαίου ἐφιαλτικοῦ παγανισμοῦ, εἰσάγεται ἀνεπαίσθητα ὁ νεοεποχίτικος ἀποκρυφισμὸς στὴν θρησκευτικότητα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Μπορεῖ βεβαίως νὰ εἶναι ὀλιγομελεῖς οἱ πολυπληθεῖς νεοπαγανιστικὲς ὁμάδες στὴ χώρα μας, ἀλλὰ φροντίζουν νὰ κάνουν αἰσθητὴ τὴν παρουσία τους, γιὰ νὰ πείσουν ὅτι «ὑπάρχουν καὶ ἔρχονται δυναμικὰ νὰ ἐπανελληνίσουν τὴν ὑπόδουλη στοὺς Χριστιανοὺς κατακτητὲς πατρίδα τους» (ἔτσι ἀποκαλοῦν τὴν Ἑλλάδα)! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Αὐξάνονται τὸ τελευταῖο διάστημα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν ἐνδείξεις πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὄχι ἀποδείξεις πὼς στὸν λόφο τοῦ Ἀρδηττοῦ ἐξελίσσονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παγανιστικὲς τελετές. Ὁ φωτογραφικὸς φακὸς τοῦ «ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ» ἀποθανάτισε καὶ σᾶς παρουσιάζει τὶς περίεργες κατασκευὲς ποὺ "ξεφύτρωσαν" τὸ τελευταῖο διάστημα σὲ διαφορετικὰ σημεῖα τοῦ δάσους στὸ λόφο τοῦ Ἀρδηττοῦ. Οἱ περίοικοι ψιθυρίζουν πὼς αὐτὲς οἱ κατασκευὲς μὲ πέτρες, κλαδιὰ καὶ φύλλα ἀποτελοῦν κομμάτι ἀπὸ κάποιου εἴδους τελετουργικὸ ποὺ παγανιστὲς ἐκτελοῦν μεταμεσονύχτιες ὧρες» (ἱστολ. Κατοχικὰ Νέα)! Νὰ γελᾶ κανεὶς ἢ νὰ κλαίει; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!

Ὁ Δῆμος Σύρου προσεκάλεσε τὸν Πάπαν εἰς τὴν Ἑλλάδα!

Ο «ΑΓΙΟΣ πατέρας» ἔβαλε πλώρη, γιὰ νὰ πατήσει ἡ ἀφεντιά του καὶ πάλι τὴν ὀρθόδοξη αἱματοβαμένη ἠρωοτόκο καὶ ἁγιοτόκο πατρίδα μας! Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔλαβε τὴν πρόσκληση ἀπὸ τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση: τὸν Δῆμο Σύρου! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Πρόσκληση στὸν Πάπα Φραγκίσκο γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἐπίσημης ἐπίσκεψης στὸ νησὶ τῆς Σύρου μέσα στὸ ἔτος θὰ ἀπευθύνει τὶς ἑπόμενες ἡμέρες ὁ Δῆμος Σύρου - Ἑρμούπολης. Ἡ πρόσκληση ἀπευθύνεται μὲ ἀφορμὴ τὰ ἐγκαίνια, μετὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῶν ἐργασιῶν ἀποκατάστασης, τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Σὰν Τζώρτζη) στὴν Ἄνω Σῦρο, μὲ τὴ συνεπικοιρία τόσο τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Καθολικῶν Π. Στεφάνου ὅσο καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Καθολικῶν Φ. Παπαμανώλη, προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας Ἑλλάδος» (Ἱστολ. tornosnews.gr)! Μία ἀκόμη πονηριὰ τῶν παπικῶν. Ἔβαλαν κάποια «τσιράκια» τους, παπικοὺς δημοτικοὺς συμβούλους, νὰ τὸν προσκαλέσουν, γιὰ νὰ φανεῖ ἡ κλήση τοῦ πάπα «αὐθόρμητη» καὶ ὄχι ὑποκινούμενη ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ δώματα τοῦ Βατικανοῦ! Μάλιστα γιὰ νὰ φανεῖ πιὸ ἀληθοφανὴς ἡ κλήση, κάνουν πὼς «ἀγωνιοῦν» οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες τῆς Σύρου, γιὰ τὸ ἂν θὰ ἀποδεχτεῖ ὁ «ἀλάθητος» τὴν πρόσκλησή τους! Ἰησουΐτες παπικοί: αὐτὰ ἀλλοῦ, ὄχι σέ μᾶς, διότι ἔχουμε μάθει τὰ «κόλπα» σας πολὺ καλά!

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΤΥΣ ΜΑΤΡΩΝΑ

ΣΤΙΣ 27 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἡ ἁγία μάρτυς Ματρώνα ἦταν ὑπηρέτρια κάποιας ἑβραίας τῆς Παντίλλης, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἦταν ἀρχιστράτηγος στὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν ἡ κυρία τῆς ἁγίας Ματρώνας πήγαινε στὴν συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων ἡ ἁγία τὴν ἀκολουθοῦσε, ὅμως δὲν ἔμπαινε μέσα στὴν συναγωγή, ἀλλὰ πήγαινε κρυφὰ στὴν ἐκκλησία τῶν χριστιανῶν. Ὅταν κάποτε φανερώθηκε αὐτὸ στὴν κυρία της τὴν κτύπησαν ἀνελέητα καὶ τὴν ἔκλεισαν στὴν φυλακή. Μετὰ ἀπὸ ἡμέρες τὴν ἔβγαλαν, τὴν ξανακτύπησαν καὶ τὴν ξαναφυλάκισαν. Ἔτσι ἡ ἁγία Ματρώνα παρέδωσε τὴν ψυχή της στὸν πανάγαθο Κύριό μας μέσα στὴν φυλακή καὶ ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἐνταφιάσθηκε μὲ τιμές καὶ ὅτι ἡ κυρία της περπατώντας κάποτε γλίστρησε καὶ σκοτώθηκε.

Ἡ ἀποδέωσις τῆς διαφορετικότητος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θορισμὸς τοῦ φύλου, τῆς φυλῆς καὶ τῆς σεξουαλικότητας.

Τὸ φαινόμενον Κοντσίτα: «γυναῖκα μὲ τὰ μούσια»

Θεωρεῖ ὅτι δὲν προκαλεῖ καὶ πὼς ἁπλὰ θέλει νὰ περάσει τὸ μήνυμά της σὲ ὅλο τὸν κόσμο ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ «ἀνοχὴ» καὶ ἀνεκτικότητα. Τὸ θέμα ὅμως εἶναι τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἀνεχτοῦμε δηλαδὴ τὴν διαφορετικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ὅμως τί γίνεται ὅταν προκαλεῖς, γιὰ νὰ τονίσεις τὴν διαφορετικότητά σου σὲ ἕνα ἤδη τόσο «πολύχρωμο» κόσμο;

Ἔχει λοιπὸν ἄδικο ὁ ἱερός μας πατὴρ, ὅταν ἐπισημαίνει «διὰ τοῦτο οὐ τὸ δόγμα αὐτοῖς σατανικὸν μόνον ἦν ἀλλὰ καὶ ὁ βίος διαβολικός»;

Τουρισμὸς καὶ ὁμοφυλοφιλία

Ὁ gay τουρισμός, ὅπως ἀποκαλεῖται στὴ διεθνὴ ἀγορὰ ἀφορᾶ ἀποκλειστικὰ στὰ Ὁ/λα ἄτομα ποὺ πραγματοποιοῦν ταξίδια σὲ φιλικοὺς γιὰ τὴ «διαφορετικότητά τους» προορισμοὺς (gay friendly προορισμοί). Σ' αὐτοὺς τοὺς προορισμοὺς ἀνήκουν οἱ ΗΠΑ, τὰ ἑλληνικὰ νησιά, Αὐστραλία καὶ Ἰσπανία. Ἡ Μύκονος εἶναι ὁ προσφιλέστερος προορισμὸς τῶν σοδομιτῶν. Ὅπως ἀναφέρουν εἰδικοὶ τὰ ἔσοδα ἀνάγονται σὲ δισεκατομμύρια εὐρὼ καὶ ἡ ὀρθόδοξη πατρίδα μας δυστυχῶς γιὰ τὰ δηνάρια τοῦ Ἰούδα πρωτοστατεῖ καὶ προωθεῖ τὴν ἀνηθικότητα.

Νὰ ἀπαντηθεῖ τὸ ἐρώτημα.

Ποῦ ἀποσκοπεῖ ἡ προσπάθεια καθιέρωσης ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ καὶ φίμωσης ὅσων ἔχουν διαφορετικὴ ἄποψη ἀπὸ τὴν ἄλλη;

Οἱ Νεοεποχίτες ἔχουν καταφέρει νὰ δημιουργήσουν ἀρκετὰ εὔφορα ἐδάφη σὲ ἀρκετὲς χῶρες τοῦ κόσμου. Τὸ βασικὸ ὅπλο ἡ σύγχυση ἐπάνω σὲ ἕνα «ζαλισμένο κοπάδι». Μὲ ὅπλο τὴ σύγχυση καὶ τὴν πλάνη δημιουργοῦν μία «νέα ἠθική», ἕνα νέο εἶδος ἠθικῆς ἔξω τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, διεισδύοντας στὸν κοινωνικὸ ἱστὸ καὶ προκαλώντας ρωγμὲς στὰ θεμέλια τῆς οἰκογένειας καὶ τῆς ἐκκλησίας. Κατόρθωσαν νὰ προσεταιρισθοῦν στὶς τάξεις τους Ὁ/λους (οἱ ὁποῖοι ἔφτιαξαν δική τους Βίβλο!) ἀπὸ τοὺς θρησκευτικοὺς χώρους.

Ὅταν πρόσφατα στὴ Φιλλανδία ψηφίστηκε, μὲ λίγους ψήφους διαφορά, νόμος ὑπὲρ τῶν λεγομένων «δικαιωμάτων» τῶν Ὁ/φίλων, προτεστάντης ἐπίσκοπος τῆς Φιλλανδίας, δήλωσε: «Ἔρω πόσο αὐτὴ ἡ ἡμέρα σημαίνει πολλὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ οὐράνιου τόξου, τοὺς ἀγαπημένους τους καὶ πολλοὺς ἄλλους. Χαίρομαι μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου γι' «αὐτοὺς καὶ μὲ αὐτούς», δήλωσε ὁ Μάκινεν. Βέβαια ὑπῆρξαν καὶ οἱ σχετικὲς ἀντιδράσεις ἀπὸ παραδοσιακοὺς Χριστιανικοὺς κύκλους.

Ὀρθότατα ὁ Γάλλος Καρδινάλιος Philippe Barbarin δήλωσε στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ Radio Free Christianity: «Ὁ γάμος μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων θὰ σημάνει τὴν πλήρη κατάρρευση τῆς κοινωνίας. Θὰ μποροῦσε νὰ ἔχει ἀμέτρητες συνέπειες. Στὴ συνέχεια θὰ θέλουν νὰ δημιουργήσουν ζευγάρια μὲ τρία ἢ τέσσερα μέλη. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτό, ἴσως μία μέρα νὰ πέσει καὶ τὸ ταμποὺ τῆς αἱμομιξίας». (Κόκκινος Οὐρανός). Τὸ ἀκούσαμε καὶ αὐτό: «Στὴν Ἀμερικὴ μία 18χρονη θὰ παντρευτεῖ τὸν…πατέρα της»! Γιὰ τὴν ἑλληνορθόδοξη πραγματικότητα ἀπώτερος στόχος αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ σατανικοῦ συστήματος οὔτε λίγο οὔτε πολὺ εἶναι «τὸ τέλος τῆς οἰκογένειας», μὲ τὴν ἀκύρωση τῶν ρόλων τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα, ἡ ὁμογραφικὴ ἀλλοίωση καὶ φυσικὰ ἡ ἐξαφάνιση τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.. Ὁ διάβολος ἐπιστρατεύει πολλοὺς συμμάχους καὶ βρίσκει ἀσπονδους φίλους στὰ ὁμοφυλοφιλικὰ κινήματα!

Ὑγιεῖς ἀντιδράσεις

Ὁ πρόεδρος τῆς Ρωσίας, σὲ σχετικὴ ἐρώτηση, ἀπήντησε: ««Δὲν εἴμαστε ὁμοφοβικοί, ἀλλὰ σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς ΗΠΑ προτιμοῦμε τὴν παραδοσιακὴ ὑγιῆ οἰκογένεια».

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος σὲ συγκέντρωση τοῦ Βατικανοῦ «πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευση τῶν ἀπανταχοῦ Ὁ/λων, ἀνέφερε ὅτι «ἡ Ἕνωση τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας εἶναι ἡ ρίζα τοῦ γάμου» καὶ ὅτι «τὰ παιδιὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μεγαλώνουν μέσα σὲ μία οἰκογένεια μὲ ἕνα πατέρα καὶ μία μητέρα».

Στὴ δήλωση αὐτὴ ἔντονη ὑπῆρξε ἡ ἀντίδραση τοῦ David Badash μέλος ἀκτιβιστικῆς ὀργάνωσης, ποὺ δήλωσε ὅτι ἡ ὁμιλία τοῦ Πάπα ἐμπεριεῖχε «καλυμμένες ἐπιθέσεις» γιὰ τοὺς γάμους τοῦ ἰδίου φύλου. (Protothema.gr Τετάρτη 19 Νοεμβρίου 2014».

Ἡ ἀμερικανίδα Barronelle Stutzman ἀρνήθηκε νὰ φτιάξει «γαμήλια» τούρτα γιὰ τοὺς κίναιδους καὶ κινδυνεύει νὰ χάσει τὰ πάντα. Μία ἀπὸ τὶς πάμπολλες παρόμοιες περιπτώσεις ὅπου στοχοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς σοδομίτες(Ὁ) χριστιανοὶ ἐπιχειρηματίες προκειμένου νὰ ὁδηγηθοῦν εἴτε στὴ ὑποταγὴ εἴτε στὴν ἐπαγγελματικὴ οἰκονομικὴ κοινωνικὴ ἐξόντωση.

Οἰκογένεια χριστιανῶν στὴ Γερμανία καταδικάστηκε σὲ φυλάκιση, γιατί ἀρνήθηκαν νὰ ἀφήσουν τὰ παιδιά τους νὰ παρακολουθήσουν μαθήματα σὲξ στὸ σχολεῖο.

Ὑπάρχουν καταγγελίες Μολδαβοῦ πολιτικοῦ γιὰ ἐπέμβαση τῆς Δύσης (ΗΠΑ) στὴν προώθηση τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς ἀτζέντας καὶ τῶν νόμων περὶ «μὴ διακρίσεων».

«Ὁ Γάλλος ἐπίσκοπος Dominique Rey ζήτησε ἀπὸ τὴν κυβέρνηση νὰ ἐπιτρέψει στοὺς πολίτες τῆς Γαλλίας νὰ ἀποφασίσουν σχετικὰ μὲ τὸν ὁρισμὸ τῆς λέξεως «γάμος», ὅπως τὸν προτείνει ἡ κυβέρνηση. Ἐπιβάλλεται ἡ διεξαγωγὴ ἑνὸς δημοψηφίσματος…γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν οἱ πολίτες ὅτι ἡ Κυβέρνηση δὲν πράττει τυφλά, εὑρισκόμενη στὸ ἔλεος κάποιων λόμπυ…Ἡ πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ συμφωνεῖ μὲ τὴν παραδοσιακὴ ἄποψη τοῦ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Θρησκευτικός Γραμματισμός: Ἑρμηνεῖαι καί Παρερμηνεῖαι

(1ον)

(Εἰσήγησις εἰς τό Πανελλήνιον Ἐπιστημονικὸν Συνέδριον μὲ θέμα «Τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν: Προβληματισμοὶ – Ἐπισημάνσεις – Προτάσεις», ποὺ ἐπραγματοποιήθη εἰς τήν Θεσσαλονίκην ἀπὸ 11-13 Μαρτίου 2012)

Τοῦ ***Δρ. Εὐαγγέλου Πεπέ***

Εἰσαγωγικά

Ἡ σύγχρονη θρησκευτικὴ ἀγωγὴ ὁριοθετεῖται, σύμφωνα μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τοῦ Γυμνασίου[1], στὸ πλαίσιο τοῦ ἐπονομαζόμενου κριτικοῦ θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ. Ἡ ὁριοθέτηση αὐτὴ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς στοχεύει νὰ καταστήσει τὸ θρησκευτικὸ μάθημα σύγχρονο καὶ ἱκανὸ νὰ ἀνταποκριθεῖ μὲ ἐπιτυχία στὶς ἀπαιτήσεις τόσο τοῦ στενοῦ σχολικοῦ περιβάλλοντος ὅσο καὶ τοῦ εὐρύτερου κοινωνικοῦ. Ἐντούτοις, οἱ θεωρητικὲς βάσεις τοῦ γραμματισμοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ ἐγείρουν ὁρισμένους προβληματισμούς.

Ὁ γραμματισμὸς -μετάφραση τοῦ ἀγγλικοῦ ὅρου literacy- συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸν γλωσσικὸ σημειωτικὸ λόγο καὶ ἀφορᾶ πρωταρχικὰ καὶ κυρίως στὴ γλωσσικὴ ἐκπαίδευση. Ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τὸν ἀναλφαβητισμό, ἀλλὰ δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν ἀλφαβητισμό, ἐφόσον τοῦ ἀποδίδεται εὐρύτερο ἐννοιολογικὸ περιεχόμενο. Ἡ ἔννοια τοῦ γραμματισμοῦ δὲν περιορίζεται στὴ γνώση γραφῆς καὶ ἀνάγνωσης, ἀλλὰ συμπεριλαμβάνει ἱκανότητες καὶ δεξιότητες, οἱ ὁποῖες συμβάλλουν καθοριστικὰ στὴν ἐπικοινωνία καθὼς καὶ στὴν ἐπιτυχὴ ἔνταξη στὸ κοινωνικὸ περιβάλλον. Μὲ βάση τὰ παραπάνω ὡς γραμματισμὸς ὁρίζεται, σύμφωνα μὲ τὸν Ἠλία Ματσαγγούρα, ἡ «ἱκανότητα τοῦ ἀτόμου νὰ χρησιμοποιεῖ τὶς (μετὰ-) γλωσσικὲς καὶ ἐπικοινωνιακὲς γνώσεις καὶ δεξιότητές του εὐέλικτα καὶ δημιουργικά, ἀλλὰ πάντα μὲ τρόπο ποὺ προσιδιάζει σὲ κάθε περίσταση ἐπικοινωνίας, γιὰ νὰ ἐπιτύχει στόχους ποὺ ἀφοροῦν: α) στὶς λεκτικὲς πράξεις τοῦ προφορικοῦ λόγου, β) στὴν κατανόηση, χρήση, κριτική, ἀλλὰ καὶ τὴν παραγωγὴ κειμένων ποικίλης σημειωτικῆς σύνθεσης καὶ διαφορετικῆς κοινωνικῆς λειτουργίας καί, ὡς ἐκ τούτου, διαφορετικοῦ περιεχομένου καὶ διαφορετικῆς μορφῆς καὶ δομῆς καὶ διαφορετικῶν λεξικὸ-γραμματικῶν καὶ ὑφολογικῶν χαρακτηριστικῶν»[2].

Ἀπὸ τὴν παραπάνω ἐννοιολογικὴ προσέγγιση προκύπτει ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ γραμματισμοῦ περιλαμβάνει ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γνώση τόσο τὴν ἱκανότητα ὀρθῆς χρήσης τῶν γλωσσικῶν δομῶν ὅσο καὶ τὴ δυνατότητα τοῦ ἀτόμου νὰ προσαρμόζεται μὲ εὐκολία καὶ νὰ λειτουργεῖ μὲ ἀποτελεσματικότητα σὲ ποικίλα περιβάλλοντα καὶ διαφορετικὲς περιστάσεις ἐπικοινωνίας[3]. Ἑπομένως, ὁ γραμματισμὸς δὲν ἐξαντλεῖται στὴν κατάκτηση συγκεκριμένου διδακτικοῦ ὑλικοῦ, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ στὶς δεξιότητες ἀποτελεσματικῆς χρήσης αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς μὲ στόχο τὴ λειτουργικὴ ἐπικοινωνία τους μὲ τὸ διαρκῶς μεταβαλλόμενο κοινωνικὸ περιβάλλον. Ὁ Mike Baynham προσδιορίζει τὶς δεξιότητες αὐτὲς ὡς τὴ λειτουργικὴ διάσταση τοῦ γραμματισμοῦ[4].

Στὴν προσπάθεια προσδιορισμοῦ τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου τοῦ γραμματισμοῦ ὑποστηρίζεται ἐπιπλέον ὅτι «ὁ γραμματισμὸς συνεπάγεται λογική, ἀναλυτική, κριτικὴ καὶ ὀρθολογικὴ σκέψη, χρήση τῆς γλώσσας μὲ γενικεύσεις καὶ ἀφαιρέσεις, σκεπτικισμὸ καὶ κριτικὴ στάση, διάκριση μεταξὺ μύθου καὶ ἱστορίας, ἀναγνώριση τῆς σημασίας τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, σύνθετους καὶ σύγχρονους τρόπους διοίκησης (μὲ διαχωρισμὸ κράτους – ἐκκλησίας, πολιτικὴ δημοκρατία καὶ μεγαλύτερη κοινωνικὴ ἰσότητα, χαμηλότερο δείκτη ἐγκληματικότητας, καλύτερους πολίτες, οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη, πλοῦτο καὶ παραγωγικότητα, πολιτικὴ σταθερότητα, ἀστικοποίηση καὶ χαμηλότερη γεννητικότητα»[5].

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὶς ποικίλες ἐννοιολογικὲς προσεγγίσεις τοῦ γραμματισμοῦ προκύπτει ἡ διάκριση μεταξὺ τοῦ αὐτόνομου καὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ γραμματισμοῦ. Ὁ Brian Street[6] ἐπισημαίνει ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ αὐτόνομου καὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ γραμματισμοῦ ἐντοπίζεται στὸν ρόλο ποὺ ἔχουν συγκεκριμένες κοινωνικὲς πρακτικὲς στὴν κατανόηση τοῦ γραμματισμοῦ. Στὴν περίπτωση τοῦ αὐτόνομου γραμματισμοῦ αὐτὸς κατανοεῖται ὡς καθαρὰ γνωστικὴ ἱκανότητα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ πλαίσιο καὶ τὸν πολιτισμὸ ἐντός τοῦ ὁποίου ἐκδηλώνεται. Ἀντίθετα, ὁ ἰδεολογικὸς γραμματισμὸς ἀλληλεπιδρᾶ μὲ τὴν κοινωνία καὶ τὸ πολιτισμικὸ περιβάλλον[7].

Σημειώσεις:

1. Ὑπουργεῖο Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης καὶ Θρησκευμάτων – Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, Νέο Σχολεῖο. Πρόγραμμα Σπουδῶν στὰ Θρησκευτικὰ Δημοτικοῦ & Γυμνασίου, Ἀθήνα 2011.

2. Ἡ. Ματσαγγούρας (ἐπιμ.), Σχολικὸς Ἐγγραμματισμός. Λειτουργικός, Κριτικός, Ἐπιστημονικός, ἐκδ. Γρηγόρη, Ἀθήνα 2007, σ. 22. Γενικότερα, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐπισημανθεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἕνας κοινὰ ἀποδεκτὸς ὁρισμὸς τοῦ γραμματισμοῦ. Μία προσπάθεια σύνθεσης διάφορων ὁρισμῶν ἔγινε ἀπὸ τὴν Unesco, ἡ ὁποία ὅρισε τὸ γραμματισμὸ ὡς ἑξῆς: «Ἕνα ἄτομο εἶναι ἐγγράμματο ὅταν ἔχει ἀποκτήσει τὶς ἀπαραίτητες γνώσεις καὶ δεξιότητες ποὺ τὸ καθιστοῦν ἱκανὸ νὰ συμμετάσχει σὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς δραστηριότητες, στὶς ὁποῖες ἀπαιτεῖται γραμματισμὸς γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ λειτουργία τοῦ ἀτόμου στὴν ὁμάδα καὶ στὴν κοινότητά του καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἐπιτεύξεις στὴν ἀνάγνωση, τὴ γραφὴ καὶ τὴν ἀριθμητικὴ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ συνεχίζει νὰ χρησιμοποιεῖ αὐτὲς τὶς δεξιότητες γιὰ τὴν ἀτομικὴ ἐξέλιξη καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς κοινότητάς του», στὸ M. Baynham, Πρακτικὲς Γραμματισμοῦ, μτφρ. Μ. Ἀράπογλου, ἐκδ. Μεταίχμιο, Ἀθήνα 2002, σσ. 19 – 20.

3. Ἡ. Ματσαγγούρας (ἐπιμ.), Σχολικὸς Ἐγγραμματισμός. Λειτουργικός, Κριτικός, Ἐπιστημονικός, ὅ.π. Βλ. καὶ Β. Μητσικοπούλου, «Γραμματισμός», στὸ Ἀ. Χριστίδης (ἐπιμ.), Ἐγκυκλοπαιδικὸς Ὁδηγὸς γιὰ τὴ Γλώσσα, ἐκδ. Κέντρο Ἑλληνικῆς Γλώσσας, Θεσσαλονίκη 2001 [http://www.komvos.edu.gr/glwssa/odigos/thema_e1/e_1_thema.htm, προσπελάστηκε 10.03.2013]. Βλ. ἐπίσης, M. Kalantzis καὶ B. Cope, «Πολυγραμματισμοί», στὸ Ἀ. Χριστίδης (ἐπιμ.), Ἐγκυκλοπαιδικὸς Ὁδηγὸς γιὰ τὴ Γλώσσα, ἐκδ. Κέντρο Ἑλληνικῆς Γλώσσας, Θεσσαλονίκη 2001 [http://www.komvos.edu.gr/glwssa/odigos/thema_e2/e_2_thema.htm, προσπελάστηκε 10.03. 2013].

4.M. Baynham, Πρακτικὲς Γραμματισμοῦ, ὅ.π., σ. 20.

5. J. Gee, «Ὁ Γραμματισμὸς καὶ ὁ Μῦθος τοῦ Γραμματισμοῦ: ἀπὸ τὸν Πλάτωνα στὸν Freire», στὸ Ἀ. Χαραλαμπόπουλος (ἐπιμ.), Γραμματισμός, Κοινωνία καὶ Ἐκπαίδευση, μτφρ. Μ. Ἀράπογλου, Ε. Κονσούλη, Δ. Κορομπόκης, Λ. Κουφάκη, ἐκδ. Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Ἰνστιτοῦτο Νεοελληνικῶν Σπουδῶν, Ἵδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη, Θεσσαλονίκη 2006, σ. 8.

6. Ἀναλυτικότερα βλ. B. Street, Literacy in Theory and Practice, ἐκδ. Cambridge University Press, Cambridge 1984.

7. Βλ. περισσότερα στὸ Ἀ. Χαραλαμπόπουλος (ἐπιμ.), Γραμματισμός, Κοινωνία καὶ Ἐκπαίδευση, μτφρ. Μ. Ἀράπογλου, Ε. Κονσούλη, Δ. Κορομπόκης, Λ. Κουφάκη, ἐκδ. Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Ἰνστιτοῦτο Νεοελληνικῶν Σπουδῶν, Ἵδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη, Θεσσαλονίκη 2006.

Ὀκνηρία

Λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες» (Ρωμ. ιβ΄ 11). Δηλαδὴ στὴν προθυμία καί τόν ζῆλο, πού ἀπαιτεῖται γιά κάθε ἔργο θεάρεστο, νά μή εἶσθε ὀκνηροί. Οἱ ἐσωτερικές σας πνευματικές δυνάμεις νά εἶναι πάντοτε ζεστές ἀπό τήν πνευματική φλόγα τοῦ πνεύματος. Μέ ὅλα αὐτά νά ὑπηρετῆτε ὡς ἀφοσιωμένοι δοῦλοι τόν Κύριο.

Ἡ ὀκνηρία εἶναι μητέρα κάθε κακίας, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. «Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας».

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης λέγει ὅτι ἡ ὀκνηρία παραλύει τήν ψυχή καί τόν νοῦ.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ Κύριος μᾶς λέγει:

«Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε ποίᾳ ὥρᾳ ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται» (Ματθ. κδ΄ 42).

Δηλαδή, ὅπως τό ἐξηγεῖ ὁ Ὅσιος Ἡσαΐας, «νά εἶσθε ἕτοιμοι σέ κάθε στιγμή, διότι δέν γνωρίζετε κατά ποία ὥρα ἔρχεται ὁ Κύριος, μήπως ἔλθη ἔξαφνα καί σᾶς εὕρη νά κοιμᾶσθε».

* * *

Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης λέγει γιά τήν ὀκνηρία:

«Ἡ ὀκνηρία εἶναι μία παράλυσις καί χαλάρωσις τῆς ψυχῆς καί τοῦ νοῦ, καί κράτησις τῶν μελῶν, τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, κωφότης τῶν ὤτων, κεκλεισμένη θύρα τοῦ στόματος, φραγμός τῆς ρινός, δεσμός τῶν χειρῶν, ἄλυσις τῶν ποδῶν, χαύνωσις τῆς καρδίας, καί θανατηφόρος ἀσθένεια ὅλου τοῦ ἀνθρώπου, μία ἀνορεξία τῆς ἀρετῆς, ὀλιγωρία τῆς ἀσκητικῆς καί κουραστικῆς ζωῆς, καταφρόνησις τῆς παντοτινῆς βασιλείας καί ἀποστροφή καί μῖσος τοῦ ἀγγελικοῦ ἐνδύματος, ἡ ὁποία ἐπαινεῖ τούς κοσμικούς καί ντροπιάζει τούς μοναχούς, ἀγαπᾶ τήν κοσμική ζωή καί μισεῖ τό μοναστήριον, διαβάλλει τόν Θεό πώς εἶναι ἀνελεήμων καί ἄσπλαγχνος καί δέν θέλει νά σώση χωρίς κόπους καί ἱδρῶτες τόν ἄνθρωπο».

* * *

Στόν βίο τοῦ Ὁσίου Ἀκακίου (12/4) βλέπουμε τό ἑξῆς:

Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ νέος κάποτε πῆγε σέ ἕνα πό ἐρημικό μέρος μέ κάποιον ἄλλο ἀδελφό. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ δυστυχής ἔδειχνε ὑποκριτικά ὅτι ζῆ ἀσκητικό βίο. Ἐσωτερικά ὅμως ἦταν γεμᾶτος ἀπό πονηρά ἔργα.

Συνέβη κάποτε νά πάη ὁ Ὅσιος μέ ἐκεῖνο τόν Μοναχό στήν περιοχή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, γιά νά ἐπισκεφθῆ μερικούς ἀδελφούς, ὅπου καί ἔμειναν νά διανυκτερεύσουν στό κελλί τους. Ἦταν Σάββατο βράδυ καί οἱ μέν ἄλλοι μοναχοί, μαζί μέ τόν συνοδοιπόρο τοῦ Ὁσίου, ἀφοῦ ἔφαγαν καί ἤπιαν κατά κόρον, τό ἔρριξαν στόν ὕπνο σάν τά ἄλογα ζῶα. Ὁ θεῖος ὅμως Ἀκάκιος, ἔχοντας τήν θεία φλόγα στήν καρδιά του, δέν μποροῦσε νά κοιμηθῆ, ἀλλά σηκώθηκε ἥσυχα καί προσευχόταν νοερά πρός τόν Θεό ἐκεῖ δίπλα πού κοιμόντουσαν οἱ ἄλλοι.

Κατά τήν ὥρα τοῦ ὄρθρου ἦλθε σέ ἔκταση καί εἶδε ἕνα ἄνδρα φοβερό καί θαυμάσιο, πού ἦλθε καί στάθηκε πάνω ἀπό αὐτούς, πού κοιμόντουσαν καί εἶπε:

«Κύριε ἐλέησον! Σάν ὄνοι κοιμῶνται τέτοια ἡμέρα!».

Ἀμέσως μετά κτύπησε τήν γῆ μέ τό ραβδί, πού κρατοῦσε καί εἶπε δείχνοντας τόν συνοδοιπόρο τοῦ Ἁγίου:

«Ἀλλοίμονο σέ τοῦτον τόν ἄνθρωπον» καί ἀμέσως ἔγινε ἄφαντος.

Τελικά ὁ μοναχός αὐτός ἐγκατέλειψε τήν μοναχική ζωή καί πῆγε στήν Σάμο, ὅπου καί τελείωσε τήν ζωή του, ἀφοῦ ἔγινε σέ ὅλους ἐλεεινό θέαμα.

* * *

Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Κάθε πρόφαση ἀργίας εἶναι πρόφαση ἁμαρτίας. Γιατὶ πρέπει νὰ εἴμαστε πρόθυμοι ὅπως καὶ νὰ ὑπομένουμε, μέχρι θανάτου, ὅτι δὲ ἡ ὀκνηρία ἑνωμένη μὲ τὴν πονηρία, καταδικάζει τὸν ὀκνηρὸ φαίνεται ἀπ᾽ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ποὺ εἶπε: «Δοῦλε πονηρὲ καὶ ὀκνηρέ».

* * *

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει:

«Ὅπως αὐτοὶ ποὺ εἶναι κυριευμένοι ἀπὸ γλυκὸ ὕπνο, ὄχι μόνο τὴ νύχτα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὄρθρου κι ἐνῶ ἀνέτειλε λαμπρὴ ἡ ἡμέρα μένουν ξαπλωμένοι στὸ κρεβάτι καὶ δὲν ντρέπονται χαριζόμενοι στὴν ἡδονή, καὶ τὸν καιρὸ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δραστηριότητας τὸν κάνουν καιρὸ ὕπνου καὶ ὀκνηρίας, ἔτσι λοιπὸν κι ἐμεῖς, ἐνῶ πλησιάζει ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύχτα ὑποχωρεῖ, ἐργαζόμαστε πολὺ περισσότερο τὰ ἔργα τῆς νύχτας. Γιατί λέγει, «νὰ ἐργάζεστε ὅσο εἶναι ἡμέρα» (Ἰω. 9,4). Ἐνῶ εἶναι ἡμέρα, ἐμεῖς κάνουμε ὅλα τὰ ἔργα τῆς νύχτας, κοιμόμαστε, βλέπουμε ὄνειρα, ἀπορροφούμαστε ἀπ᾽ τὶς φαντασίες. Ἔχουν κλείσει τὰ μάτια τῆς διάνοιάς μας καὶ τοῦ σώματος, μωρολογοῦμε, παραμιλοῦμε».

(Ἀπ᾽ τὴν ΚΔ΄ Ὁμιλία του «ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ»)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Φιλιπ. δ΄ 4 – 9
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ιβ΄ 1 – 18
Ἦχος – Ἑωθινόν –
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

“Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. Πάλιν ἐρῶ, χαίρετε”!

Οὐδὲν ἀνθρώπινο σύστημα καὶ οὐδεμία φιλοσοφία μπορεῖ νὰ διδάξει στὸν ἄνθρωπο τὴν πραγματικὴ χαρὰ καὶ μάλιστα νὰ τὴν βιώνει, ὅταν αὐτὸς βρίσκεται κυκλωμένος ἀπὸ θλίψεις καὶ πειρασμούς. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ κατὰ κόσμον παράδοξο τὸ βλέπουμε νὰ πραγματοποιεῖται, ὅταν ὁ πιστὸς χριστιανὸς συνειδητὰ ζεῖ καὶ ἐφαρμόζει τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

“Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. Πάλιν ἐρῶ, χαίρετε”, γράφει ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος στοὺς Φιλιππησίους καὶ δι᾽ αὐτῶν σὲ ὅλο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Χαρὰ λοιπόν, μολονότι μὲ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων εἰσερχόμεθα στὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὅπου ἀποκορυφοῦται τὸ πάθος τοῦ Κυρίου καὶ δεσπόζει ὁ ὀδυνηρὸς Σταυρός; Βεβαίως, διότι ἡ ὀρθόδοξος πνευματικότης δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν ἑρμηνεύεται ἀπὸ τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ κυριαρχεῖ τὸ ὑπέρλογο καὶ οἱ διατάξεις τῆς χάριτος ἀκόμα καὶ στὶς πλέον δύσκολες καὶ ὀδυνηρὲς στιγμές ποὺ διανύουμε. Σὲ στιγμὲς ποὺ ὅλα φαίνονται νὰ χάνονται καὶ νὰ κυριαρχεῖ τὸ ἀρνητικό, τότε δηλ. ποὺ φαίνεται νὰ χαίρονται οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὅμως ὑπάρχει ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ Ἀναστάντα, τότε ἡ χαρὰ πάντοτε μεσουρανεῖ καὶ τὸ εὐλογημένο χαμόγελο στὰ χείλη ἀποδεικνύει τὴ χάρη καὶ τὴν εἰρήνη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ὑπάρχουν λόγοι ποὺ ἀνθεῖ ἡ χαρὰ στὶς χριστιανικὲς καρδιές.

Ὁ πρῶτος λόγος ποὺ δικαιολογεῖ τὴν χαρὰ εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων μὲ τὴν ζωντανὴ πίστη στὸν Χριστό. Τὰ βασανιστικὰ ἐρωτήματα ποὺ συνθλίβουν τοὺς μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπους “τί θὰ γίνουμε”! “πῶς θὰ ζήσουμε”! “τί θὰ φᾶμε”! “πῶς θὰ ἐξασφαλισθοῦμε”! Ἀλλὰ καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ὡς καταθλιπτικὴ ἐπῳδὸς ἀναδύονται στὰ πικραμένα χείλη, ὄχι ὅτι τὰ ἀγνοοῦν οἱ πιστοί, ἀλλὰ τὰ βλέπουν ἀντικειμενικὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς δὲν καταντᾶ εἴλωτας τῆς ζωῆς, ὅπως αὐτοὶ ποὺ δὲν γνωρίζουν διάλειμμα καὶ Κυριακή, ἢ ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ μπορεῖ νὰ διαθέτουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ ὅμως νὰ νομίζουν ὅτι δὲν ἔχουν τίποτε μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταντοῦν οἱ δυστυχέστεροι τῶν ἀνθρώπων.

Ὄχι, οὐδέποτε τέτοιες ἀποκρουστικὲς καὶ ζοφερὲς καταστάσεις ποὺ ὁδηγοῦν ἀκόμα καὶ σὲ ψυχοπάθειες καὶ καταλήγουν σὲ πνευματικὴ νέκρωση. Ὁ πιστὸς μελετᾶ τὸν θεῖο λόγο ὅπως τὸν ἑρμηνεύουν οἱ θεοφόροι Πατέρες, προσεύχεται καθημερινῶς καὶ εἰ δυνατὸν ἀκαταπαύστως καὶ τὴν ὅλη του ζωή τὴν ἔχει ἀναθέσει στὴν πατρικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Κάνει βεβαίως ὅ,τι περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι του· οὐδέποτε παραμελεῖ τὸ καθῆκον του· εἶναι κατὰ πάντα συνειδητὸς στὶς ὑποχρεώσεις του, ὅμως μετὰ καὶ πάνω ἀπ᾽ ὅλα αὐτά, ἀκόμα καὶ στὶς θλίψεις καὶ τὰ ἀτυχήματα δοξάζει τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ δοκιμάζει τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία.

Ἀλλὰ ὑφίσταται καὶ δεύτερος σπουδαῖος, οὐσιωδέστερος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ πιστὸς οὐδέποτε αἰσθάνεται νὰ τὸν ἐγκαταλείπει ἡ καρδιακὴ χαρά. Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός; Μά, ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν μας!

Ὁ Χριστιανὸς δὲν εἶναι ὁ ἔνοχος ποῦ δὲν ἔχει ποῦ νὰ κρυφτεῖ ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως. Πολὺ σωστὰ εἶπε κάποιος ὅτι: “οὐδέποτε οἱ Ἐρινύες κυνήγησαν καὶ συνέλαβαν συνειδητὸ πιστό”. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ συλλάβουν πιστό, ἀφοῦ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν συνακολουθεῖ ἡ οὐράνια εὐλογία;

Βεβαίως, Χριστιανὸς δὲν θὰ πεῖ ἀναμάρτητος. Κάποιες φορὲς μάλιστα τὰ πάθη καὶ οἱ ἀδυναμίες, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐχθροῦ, θεριεύουν σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ οὐδέποτε μποροῦν νὰ φανταστοῦν οἱ κοσμικοί, τοὺς ὁποίους ὁ διάβολος “σέρνει ἀπὸ τὴν μύτη”. Ὄχι, ὁ πιστὸς δὲν εἶναι ὁ ἀπείραστος, εἶναι ὅμως ὁ ἀγωνιστὴς ποὺ γνωρίζει ὅτι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄπειρο γιὰ ὅσους μετανοοῦν καὶ ἀκαταπαύστως ἀγωνίζονται τὸν δύσκολο μέν, ὅμορφο δὲ καὶ ἀνέκφραστο ἀγῶνα τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἁγιότητος. Ἡ δὲ τακτικὴ μυστηριακὴ ζωή, ὁ ἀρραβώνας δηλ. τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν δὲν εἶναι παρὰ ἡ μυστικὴ χαρὰ ποὺ φέρει τὴν κάθαρση, τὸν φωτισμὸ καὶ πληροῖ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν “εἰρήνην τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν” ὅπως λέει καὶ εὔχεται σὲ ὅλους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Θὰ μποροῦσε ὅμως ἀπὸ τὴν μυροβόλο δέσμη τῆς χαρᾶς νὰ λείπει καὶ τὸ τρίτο ἄνθος τοῦ οὐρανοῦ; Αὐτὴ δηλ. ἡ ἐλπίδα γιὰ τὸ ὑπέρλαμπρο μέλλον ποὺ μᾶς ἀναμένει στὸ ὑπερουράνιο θυσιαστήριο· πλησίον τῆς Θεοτόκου καὶ μητέρας τοῦ φωτός· καὶ ἐκεῖ ποὺ ὅλες οἱ ἅγιες καὶ ἐκλεκτὲς ψυχὲς μᾶς ἀναμένουν “ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι”; (Ἑβρ. ια΄ 40).

Ποιὸς μπορεῖ ἀλήθεια νὰ περιγράψει τὸ ὑπέρλαμπρο ἐκεῖνο μέλλον; Ὄχι ἁπλῶς ἐκεῖ δὲν ὑφίσταται ἴχνος πόνου καὶ δακρύων, πένθη καὶ ἀδικίες ἀνθρώπινες, ἀλλὰ ἐκεῖ μᾶς ἀναμένει ὁ παράδεισος. Ὁ παράδεισος τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς χαρίζει στὰ τέκνα Του, ποὺ ἐκτίμησαν τὴν ἀγάπη Του. Ἐκεῖ τὰ αἰώνια. Ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθά, “ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἅ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν”.

Καὶ εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι δὲν βλέπουμε διά τῶν αἰσθητῶν μας ὀφθαλμῶν ὅλες αὐτὲς τὶς εὐλογίες ποὺ ἀναμένουν τοὺς πιστούς. Συμβαίνει ὅμως κάτι ἀπείρως ἀνώτερο. Τὰ πιστεύουμε καὶ τὰ ἀποδεχόμεθα ἀπολύτως ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Χριστός. Τὰ πιστεύουμε μὲ ὅλη τὴ δύναμη τοῦ “εἶναι” μας καὶ μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς καρδιᾶς μας καὶ ἐπομένως, διά τῆς Ὀρθοδόξου πίστεώς μας, ἀπὸ τοῦ νῦν βιώνουμε τὰ μέλλοντα, δοθέντος ὅτι αὐτὴ ἡ ὀρθόδοξος πίστις εἶναι “τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις καὶ πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων”.

Καὶ μετὰ ἀπ᾽ ὅλα αὐτά, ἀπὸ τὸ ἀντίκρυσμα δηλ. τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς μέσῳ τῆς πίστεώς μας, τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τέλος τὸ δοξασμένο μέλλον μας στὴν οὐράνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶναι δυνατὸν νὰ καλλιεργοῦμε σκέψεις καὶ νὰ ἐκτρέφουμε αἰσθήματα ποὺ ἐκδιώκουν τὴν χαρὰ ἀπὸ τὴν ψυχή; “Παιδί μου, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ φυγαδεύεις τὴν χαρὰ μέσα ἀπὸ τὴν ὕπαρξή σου”, ἐτόνιζε ἕνας πνευματικὸς σὲ κάποια ψυχὴ ποὺ ἔρρεπε πρὸς τὴν μελαγχολία.

Ἀδελφοὶ “χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε”. Ἡ συστηματικὴ καλλιέργεια τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας, νομοτελειακῶς ἐπιφέρει τὴν δρόσον ἀερμῶν τῆς χαρᾶς καὶ τὶς ριπὲς δροσοβόλου χάριτος.

Τὸ λοιπὸν “χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. Πάλιν ἐρῶ, χαίρετε”!

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Shinchonji

Μιὰ νέα Ἀντιτριαδικὴ Κορεατικὴ ἐσχατολογικὴ αἵρεσις

Τοῦ ***πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,*** *Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Ἡ αἵρεση Shinchonji ἱδρύθηκε τό 1984 στή Νότια Κορέα ἀπό τόν Κορεάτη Man-Hee Lee (γεν. 1931) καί ἡ ἐπίσημη ὀνομασία της εἶναι « Shinchonji Church of Jesus, The Temple of Tabernacle of the Testi mony». Ἡ Κορεατική ἔννοια ἀποτελεῖ ἀπόδοση τοῦ βιβλικοῦ χωρίου Ἀποκ. 21, 1: «οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν».

Ὁ ἱδρυτής της προβάλλει τόν ἑαυτό του, ὅτι εἶναι ἕνα ἐσχατολογικό πρόσωπο, καθώς μέ τήν ἵδρυση τῆς κίνησής του ὑποστηρίζει ὅτι ἀρχίζει νά ὑλοποιεῖται αὐτό τό ὁποῖο ἀναφέρεται στήν Ἁγία Γραφ

Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ Τύπου εἰς τὴν προετοιμασίαν, τοῦ Ἀγῶνος τοῦ ’21

Τοῦ ***κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα,*** *Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.*

Μελετώντας κανείς, μὲ εὐρὺ καὶ ἀντικειμενικὸ πνεῦμα, τὶς πηγὲς γιὰ τὸ ξεκίνημα τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου, θὰ βεβαιωθεῖ ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας, τὸν κύριο ρόλο στὰ πρῶτα βήματά του, τὸν ἔπαιξε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ συμβολή της στὸν τομέα αὐτὸ ὑπῆρξε μεγάλη καὶ σημαντική. Μὲ ἐνέργειές της βασικὰ λειτούργησαν τυπογραφεῖα στὰ Πατριαρχεῖα, κυρίως, γιὰ τὴν ἔκδοση ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βιβλίων, ποὺ θὰ βοηθοῦσαν στὴ διατήρηση καὶ συνέχιση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναγέννησης καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Γένους, στὴν ἐπιβίωση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστης γενικότερα, στὴν καλλιέργεια τῆς ἐνθνικοϊστορικῆς συνείδησης καὶ ἐθνικῆς αὐτογνωσίας - ταυτότητας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ ἀπώτερο σκοπὸ ἢ στόχο νὰ προετοιμαστεῖ στὶς συνειδήσεις τῶν σκλαβωμένων ἑλλήνων ἡ ἰδέα τῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς ἀνάκτησης τῆς ἐλευθερίας τους.

Ὁ πατριάρχης Κύριλλος Β΄ Λούκαρις διατύπωσε τὴν ἀξία τῆς τυπογραφίας καὶ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τυπογραφείου στὰ Πατριαρχεῖα, βοηθούμενος ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Νικόδημο Μεταξᾶ. Τυπογραφεῖα ἐπίσης λειτουργοῦσαν στὴ Ρουμανία, στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴ Μοσχόπολη Β. Ἠπείρου, στὴ Σμύρνη, στὰ Ἑπτάνησα, στὴ Βιέννη κ.λπ. Σὲ κάποια ἀπ' αὐτά, λ.χ. στὰ τυπογραφεῖα Σμύρνης καὶ Βιέννης, ἐκτὸς ἀπὸ βιβλία, τυπώνονταν καὶ ἐφημερίδες.

Ὡς πρῶτος τυπογράφος τοῦ τυπογραφείου Βιέννης ἀναφέρεται τὸ 1874 ὁ Γεώργιος Βεντότης, ποὺ τύπωσε τὴν πρώτη ἑλληνικὴ ἐφημερίδα, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες οἱ Τοῦρκοι σταμάτησαν τὴν ἔκδοσή της.

Μετὰ ἀπὸ χρόνια, ξανάνοιξε τὸ τυπογραφεῖο, στὸ ὁποῖο δουλεύουν πιὰ οἱ ἀδελφοὶ Μαρκίδαι Πούλιοι. Αὐτοὶ ἔβγαζαν καὶ ἑλληνικὴ ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ 1790 ἕως τὸ 1797.

Μ' αὐτὲς τὶς ἐφημερίδες, παρὰ τὴν αὐστριακὴ αὐστηρὴ λογοκρισία, «κατόρθωσαν νὰ δώσουν μιὰ πνοὴ ἐλευθερίας στὸν ὑπόδουλο ἑλληνισμό. Κατάφερναν ἀκόμα νὰ βγάζουν καὶ φύλλα ποὺ δὲν εἶχαν λογοκριθεῖ, καὶ τὰ ἔστελναν κρυφὰ στὴν Ἑλλάδα, μὰ ἡ πιὸ μεγάλη τους προσφορὰ στὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων εἶναι ὅτι τύπωσαν ὅλα τὰ βιβλία, τὴ Μεγάλη Χάρτα, τὰ Θούρια καὶ ὅλα τὰ ἐπαναστατικὰ κηρύγματα τοῦ Ρήγα» (Δρα Κωνστ. Γ. Μακρυκώστα, Ἡ συμβολὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὰ πρῶτα βήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ἔκδ. «Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ Γωνιά», Ἀθήνα 1982, σελ. 40).

Ὁ Νεόφυτος Δούκας ἀπὸ τὸ Ζαγόρι Ἰωαννίνων, τὸ 1804, ζήτησε ἄδεια (ἀπὸ τοὺς αὐστριακούς), γιὰ νὰ βγάλει ἑλληνικὴ ἐφημερίδα, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔδωσαν. Τύπωσε ὅμως πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ποὺ ἔγραψε ὁ ἴδιος, γιὰ τὴ στήριξη καὶ ἀφύπνιση τῶν χριστιανῶν.

Ὁ Ἄνθιμος Γαζῆς τὴν 1.1.1811 κατώρθωσε νὰ κυκλοφορήσει στὴ Βιέννη τὸ φιλολογικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ «Λόγιος Ἑρμῆς»,

πολὺ ἀξιόλογο, ποὺ προκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Τί περιεῖχε τὸ περιοδικὸ αὐτό;

«Στὴ στήλη "Εἴδησις" ἐξηγεῖ τὸν σκοπὸ τῆς ἐκδόσεως καὶ ἀναφέρει πὼς τὸ περιεχόμενο... θὰ εἶναι φιλολογικό..., θὰ πραγματεύεται προβλήματα γλωσσικά, θὰ δημοσιεύει γιὰ τὶς νέες ἐφευρέσεις, γιὰ τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστῆμες, γιὰ διάφορα θέματα ἀρχαιολογικά, γεωγραφικά, ἱστορικά, χρονολογικά, δικονομικά, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα».

Τέλος, ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης ἔφερε μαζί του τὸν τυπογράφο Κωνσταντῖνο Τόμπρο, καὶ ἐγκατέστησαν τυπογραφεῖο στὴν Καλαμάτα. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1821 ποὺ ἄρχισε νὰ λειτουργεῖ, τύπωσαν τὴν προκήρυξη πρὸς τοὺς Ἕλληνες ποὺ εἶχε δημοσιεύσει ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης στὸ Ἰάσιο, στὶς 26 Φεβρουαρίου τοῦ 1821. Ὁ Ὑψηλάντης σκέφθηκε ἀκόμη νὰ ἐκδώσει καὶ ἐφημερίδα καὶ ὡς πιὸ κατάλληλο γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ἔκρινε τὸν πολὺ μορφωμένο καὶ ἔμπειρο στὰ δημοσιογραφικὰ (ἀφοῦ ἤδη ὁ Ἄνθιμος Γαζῆς τὸν εἶχε συνεργάτη στὸ περιοδικὸ «Λόγιος Ἑρμῆς»), τὸν Κληρικὸ Θεολόγο Θεόκλητο Φαρμακίδη. Ἔτσι τὴν 1.8.1821 τυπώθηκε ἡ πρώτη ἑλληνικὴ ἐφημερίδα στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο μὲ τίτλο «Σάλπιγξ ἡ Ἑλληνική».

Τρία μόνο φύλλα (μέχρι 20 Αὐγούστου) κυκλοφόρησαν καὶ κατόπιν διακόπηκε ἡ ἔκδοσή της, γιατὶ ὁ Θ. Φαρμακίδης δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὸν Ὑψηλάντη, ποὺ «ἤθελε νὰ λογοκρίνει τὰ φύλλα» (Κων. Μακρυκώστα, ὅ.π., σελ. 45).

Ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης «θεωροῦσε τὴ δημοσιογραφία μεγάλο λειτούργημα» καὶ γνώριζε καλὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν δημοσιογράφων, καὶ τί περίμενε ἀπ' αὐτοὺς τὸ Ἔθνος.

Τὸ 1825 ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, στὸ Ναύπλιο, ἀποφάσισε νὰ ἐκδώσει δική της ἐφημερίδα. Πράγματι στὶς 7 Ὀκτωβρίου 1825 ἐκδίδεται ἡ «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», ποὺ στὸ πρῶτο της φύλλο δημοσίευσε καὶ τὴ σχετικὴ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἔκδοσή της:

Πρακτικὰ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος

Τὸ Ἐκτελεστικὸ Σῶμα

«Ἐπειδή, διὰ τῶν ἀναγκῶν του νὰ δημοσιεύωνται τὰ πρακτικὰ τῆς Διοικήσεως, καὶ νὰ κοινοποιοῦνται ἐν τάχει αἱ εἰδήσεις, ὅσαι μάλιστα ἀποβλέπουν εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, ἐκρίθη ἀναγκαῖον, νὰ συσταθῇ ἡ ἐφημερὶς εἰς τὴν Καθέδραν τῆς Διοικήσεως...».

Συμπερασματικά: Ὁ ἔντυπος λόγος, μὲ τὴν τεράστια δύναμη ποὺ κρύβει μέσα του, ἦταν, καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας καὶ κατὰ (καὶ μετά) τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διαφύλαξε τὴ γλώσσα τὴν ἑλληνική, τὴ χριστιανικὴ πίστη (θρησκεία), τὴν ἐθνικὴ καὶ ἱστορικὴ συνείδηση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸν χαρακτῆρα, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ, τὸν πολιτισμό μας, καὶ συνέβαλε στὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση, μόρφωση καὶ ἐθνικὴ ἀφύπνιση / ἀνάσταση τοῦ σκλαβωμένου ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος Γεραντώνης, Καθηγούμενος Ἱ.Μ. Ὁσίου Δαυΐδ τοῦ Γέροντος (30.10.1938 - 30.03.2012)

ΤΡΙΑ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος καὶ Ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Δαυΐδ Κυρίλλου Γεραντώνη. Ἦταν ἡ τριακοστὴ Μαρτίου τοῦ ἔτους 2012, ὅταν ὁ μακαριστὸς π. Κύριλλος ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ στὸ Ναυτικὸ Νοσοκομεῖο. Ἄξιος διάδοχος τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος π. Ἰακώβου Τσαλίκη ὑπηρέτησε ὡς ἡγούμενος πάνω ἀπὸ 20 χρόνια.

Μετὰ τὴν στρατιωτική του θητεία προσῆλθε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Δαυΐδ, ὅπου καὶ ἑκάρη Μοναχὸς τὴν 1η Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1965 ἀπὸ τὸν τότε μακαριστὸ ἡγούμενο Ἀρχιμανδρίτη Νικόδημο Θωμᾶ († 1977), λαβὼν τὸ ὄνομα Κυπριανός.

Στὶς 27 Μαρτίου 1971 χειροτονήθηκε Διάκονος στὸν Ἱ. Ν. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Λίμνης, λαβὼν τὸ ὄνομα Κύριλλος. Στὶς 28 Μαΐου 1971 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στὴν Ἱ. Μ. Ὁσίου Δαυΐδ ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικόλαο († 1975).

Μαζὶ μὲ τὸν Γέροντα Ἰάκωβο καὶ τὸν μακαριστὸ μοναχὸ Νικόδημο († 2009), ὑπηρέτησαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ περίπου 20 χρόνια καὶ διηκόνησαν τοὺς χιλιάδες προσκυνητές της. Τὸ 1991 μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ Ἡγουμένου Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη, ἐξελέγη μὲ τὴν ψῆφο ὅλης τῆς ἀδελφότητος Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐνθρονίστηκε στὴν Ἱερὰ

Ὁ μακαριστὸς π. Κύριλλος μετὰ τοῦ νῦν Καθηγουμένου π. Γαβριήλ.

Μονὴ ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο Α΄ († 2010) στὶς 12 Ἀπριλίου τοῦ 1992.

Ἦταν ἄνθρωπος προσευχῆς, πρᾶος, εὐγενικός, χαρούμενος. Ὑποδεχόταν ὅλους τοὺς ἐπισκέπτες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πάντα μὲ τὸ χαμόγελο, ἀεικίνητος στὰ διακονήματα, πρόθυμος στὴν προσφορὰ τῆς ἀγάπης. Συνέχισε τὶς καθημερινὲς θεῖες Λειτουργίες, ἀνακαίνισε τὰ κτίρια τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ καθοδηγοῦσε ἀγιοπνευματικὰ μὲ πατρικὴ στοργὴ τοὺς νέους μοναχούς. Ἀνεδείχθη πνευματικὸς πατέρας καὶ ἐξομολόγος ἀναριθμήτων κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀκρίβεια στὰ θέματα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα καί ἦταν θερμὸς ὑποστηρικτὴς τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου»· ἕνας σύγχρονος ὁμολογητὴς τῆς Πίστεως.

Ἂν καὶ οἱ γραμματικές του γνώσεις ἦταν τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, ὅπως τοῦ Γέροντός του Ἰακώβου, ὅμως ἦταν κατὰ Θεὸν φωτισμένος καὶ σοφός.

Ἡ ὑπομονή του στὶς θλίψεις καὶ στὶς ἀσθένειες ποὺ δοκίμασε ἦταν παράδειγμα πρὸς μίμησιν· Τὶς ἀντιμετώπιζε πάντα μὲ τὸ «Δόξα σοι ὁ Θεός».

Ἦταν ἕνας πνευματικὸς ἄνθρωπος ποὺ μᾶς λείπει σὲ αὐτὲς τὶς κρίσιμες καταστάσεις ποὺ ζῆ ἡ πατρίδα μας. Λίγο πρὶν τὴν ἐκδημία του, ὅταν τὸν ρωτήσαμε γιὰ τὴν κρίση ποὺ διέρχεται ἡ Ἑλλάδα μας, ἔδειξε τὸν Οὐρανὸ καὶ μᾶς εἶπε: «περιμένουμε τὸ σημεῖο τοῦ Θεοῦ. Τὰ πάντα εἶναι θέμα μετανοίας».

Τὴν εὐχή σου προσφιλέστατε Γέροντα Κύριλλε.

Ψήφισμα τῆς Π.Ε.Θ. διὰ τὸ Τάμα τοῦ Ἔθνους

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων (Π.Ε.Θ.) εἰς συνέδριόν της ἐξέδωσε ψήφισμα διά τήν προώδησιν πραγματοποιήσεως τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους. Τό ἐμπεριστατωμένον ψήφισμα ἀναφέρει:

«Σήμερα 1η Μαρτίου 2015, συνεδρίασε τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, στὰ γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως, Χαλκοκονδύλη 37 - Ἀθήνα, καὶ διαπιστώνοντας ὅτι τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο ἔχει ἀπαρτία συζήτησε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ θέμα «Ψήφισμα γιὰ τὸ τάμα τοῦ Ἔθνους».

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του, τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια ὅτι τὸ Τάμα τοῦ θρυλικοῦ Γέρου τοῦ Μοριᾶ καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας, τὸ ὁποῖο μὲ τὸ Η΄ Ψήφισμα τῆς Δ' Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς 31ης Ἰουλίου 1829 ὁριστικοποιήθηκε καὶ τὸ ὑπέγραψε καὶ ὁ ἀνεπανάληπτος Ἐθνάρχης Ἰωάννης Καποδίστριας καὶ μὲ τὰ Βασιλικὰ Διατάγματα ἀπὸ 1834 (ΦΕΚ 5/29-1-1834) καὶ 1838 (ΦΕΚ 12/11-4-1838) ἔγινε ἐπίσημος Νόμος τοῦ Κράτους, ἐνῷ πέρασαν 186 ὁλόκληρα ἔτη, ἀκόμη δὲν πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὴν Πολιτεία καὶ τὴν Ἐκκλησία -ἀντίθετα μάλιστα, ἡ Πολιτεία ἐπανέρχεται συνεχῶς γιὰ τὴν ἀνέγερση Μουσουλμανικοῦ τεμένους στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν - συσκέφθηκε καὶ ἐκδίδει τὸ ἀκόλουθο Ψήφισμα:

Διερμηνεύοντες καὶ τὰ ὀρθόδοξα καὶ ἐθνικὰ συναισθήματα ὅλων τῶν συναδέλφων Θεολόγων τῆς Ἑλλάδος, συνηγοροῦμε ἔνθερμα **γιὰ τὴν ἄμεση νομοθετικὴ ρύθμιση γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ μνημείου δοξολογίας, εὐχαριστίας, εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας στὸν Ἐλευθερωτὴ Σωτῆρα Χριστό, γιὰ νὰ ἐνθαρρυνθεῖ καὶ ἀναζωογονηθεῖ τὸ κατατρωθὲν ἠθικὸ καὶ ἐθνικὸ σθένος τῶν Ἑλλήνων.**

Μὲ τὸ ἀνωτέρω σκεπτικὸ καὶ λόγῳ τῶν ἀνεκτίμητων ὀφελῶν, ποὺ θὰ ἔχει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τὸ Ἔθνος καὶ ἡ Ἑλλάδα μας σὲ βάθος χρόνου, ὑπερθεματίζουμε καὶ προτείνουμε ὅπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παραπέμψει τὸ ὅλον θέμα στὴν προσεχῆ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας ὡς θέμα καὶ ἡ σεπτὴ ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀποφανθεῖ τελεσίδικα καὶ νὰ ἀπαιτήσει ἀπὸ τὴν κυβέρνηση καὶ ἐν γένει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰθύνοντες τὴν **ἄμεση νομοθετικὴ ρύθμιση γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη πραγματοποίηση τοῦ Πανελλήνιου Προσκυνήματος τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους, ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Προασπίσεως Ἠθικῶν καὶ Πνευματικῶν Ἀξιῶν καὶ τοῦ Σωματείου οἱ Φίλοι τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους, στὴν προτεινομένη, περίοπτη καὶ δεσπόζουσα θέση «Ἄγχεσμος» τοῦ Ἀττικοῦ Ἄλσους.**

Μὲ βάση τὰ παραπάνω ἀποφασίζουμε τὸ ψήφισμα αὐτό:

1. Νὰ ἀποσταλεῖ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν σεπτὴ Ἱεραρχία, ὥστε **νὰ συζητηθεῖ ὡς θέμα κατὰ τὴν ἑπομένη σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας, νὰ ληφθεῖ ἀπόφαση καὶ νὰ ἀπαιτηθεῖ ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση καὶ τοὺς λοιποὺς ἰθύνοντες ἄμεση νομοθετικὴ ρύθμιση γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη πραγματοποίηση τοῦ Πανελλήνιου Προσκυνήματος τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους.**

2. Νὰ ἀποσταλεῖ καὶ στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, τὴν Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, σὲ ὅλα τὰ Μ.Μ.Ε.

3. Νὰ δημοσιευθεῖ καὶ στὸ τρέχον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας «ΚΟΙΝΩΝΙΑ».

Τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΕΘ»

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος

Τὴν 30ὴν Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆς Κλίμακος.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. τοῦ ἔτους 2015

(5ον.–Τελευταῖον)

Ἀπαγορεύεται οἱ κληρικοὶ εἰς συνεστιάσεις τῶν Ρόταρυ

«Παραγγέλλεται ἡ ἀποχὴ τῶν κληρικῶν ἀπὸ τῶν Ροταριανῶν ὁμίλων καὶ συνεστιάσεων, ἄχρις οὗ οἱ Ροταριανοὶ ἐκκαθαρίσουν τὴν θέσιν αὐτῶν ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἄν δηλ. τυγχάνουν πιστὰ τέκνα αὐτῆς».

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκλησίας τῆς Ἑλλάδος 29.11.1958

Ὁ μακαριστὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἰω. Καρμίρης εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 26.2.70 τῆς Μεγάλης Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐβεβαίωσεν, ὅτι «ὁ Προσκοπισμὸς εἶναι ὁ προθάλαμος τῆς Μασονίας».

Τὸ «σύνταγμα» ἤ ὁ ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τῶν Ρόταρυ μᾶς λέγει ξάστερα καὶ μασονικά ὅτι "οἱ ἰδέες τῶν Ρόταρυ εὑρίσκονται σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία μὲ ὅλες τὶς θρησκεῖες τῆς γῆς...». (Οἰκουμενική, Μασονικὴ ΜΡΑ μὲ ὅλην της τὴν μεγαλοπρέπεια: Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλῃ;).

Ἀρχιμ. Χαρ. βασιλοπούλου

Προθάλαμος τῆς Μασονίας

Κάθε τι τὸ σκοτεινὸ καὶ ἀντίχριστο τῆς Μασονίας εἶναι πάντοτε ἐπιδέξια καμουφλαρισμένο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ Ρόταρυ. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἐπιδέξια καμουφλαρισμένο, διότι τὸ Ρόταρυ δὲν εἶναι σήμερα τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας προθάλαμός της, ὅπως πολὺ καλὰ ἐχαρακτηρίσθη. Τὸ Ρόταρυ δρᾶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν μποροῦν νὰ δράσουν φανερὰ οἱ Στοὲς τῶν Μασόνων.

Ἀρχιμ. Χαρ. βασιλοπούλου

Ἀποχριστιανισμός

Ὅπως εἴδαμε ὁ προσκοπισμός, οἱ Ρόταρυ καὶ οἱ Λάϊονς ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὴν Μασονία, καὶ ἐξαρτώμενοι ἀπὸ αὐτὴν ἐξυπηρετοῦν τοὺς σκοπούς της. Κοινὸ στοιχεῖο τους εἶναι ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅσα ἀναφέραμε. Ἀπώτερος σκοπός τους ὅμως εἶναι ἡ ἀποχριστιανοποίηση τῆς κοινωνίας μας. Ἐκεῖ ποὺ θέλουν νὰ διεισδύσουν, βρίσκουν τὸν τρόπο καὶ τὸ πετυχαίνουν, διότι πάντα τὸ χρῆμα καὶ ἡ δόξα εἶναι οἱ καλύτερες παγίδες.

Ὁλόκληρη ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασωνία.

Ἰωάννου Παπᾶ

Νὰ διαφωτισθῆ ὁ λαὸς

Ἀλλ' ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη καιρός, ἔλεγε ὁ μακαριστὸς π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὁ Ὀρθόδοξος λαὸς ὀφείλει νὰ ἐξεγερθῆ ἐκ τοῦ ὕπνου του καὶ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας, ὅλοι οἱ ἄμβωνες, ὅλα τὰ Ὀρθόδοξα Χριστιανικὰ Σωματεῖα, ὅλα τὰ Ὀρθόδοξα περιοδικά, οἱ Θεολογικὲς Σχολές, καὶ ὅλοι οἱ ἁρμόδιοι φορεῖς, νὰ ἐνημερώσουν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ καὶ νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς αὐτὲς δυνάμεις, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ τὴν ὑποδούλωσι τῶν ψυχῶν, τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Παν-θρησκείας, τὴν διάλυσι τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος.

Ἐγκύκλιος

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

κατὰ τοῦ τεκτονισμοῦ

Εἶναι ἀπογοητευτικὸ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ ἀνήκουν στὸν Τεκτονισμὸ δηλ. στὴν Μασονία καὶ σὲ ὅλα τὰ παράγωγα αὐτῆς Ρόταρυ, Λάϊονς, Προσκοπισμός, Μπίλτεμπεργκ, ΧΑΝ, ΧΕΝ, Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μὲ ἐγκύκλιό της τὴν 19ην Μαρτίου 2014 κατεδίκασε τὸν Τεκτονισμό. Ἡ ἐγκύκλιος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει:

«Συνοδικῇ Ἀποφάσει, ληφθείσῃ ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 19ης μηνός Μαρτίου ἐ.ἔ., γνω-

«…εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε·…» (Β΄ Ἰωάν. 10-11).

ρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ ῥηθείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς καὶ κατόπιν προτάσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων, ἐπαναδιακηρύσσει διά τῆς παρούσης τήν ἐκπεφρασμένην θέσιν Αὐτῆς κατά τοῦ Τεκτονισμοῦ, ἐπικαλουμένη τήν ἀπό 12.10.1933 Πρᾶξιν καί τήν ἀπό 4.10.1996 Διακήρυξιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὡς καί τάς ἀπό 17.5.1970 καί 29.11.1972 Ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, αἱ ὁποῖαι καταδικάζουν τόν Τεκτονισμόν καί θεωροῦν ἀσυμβίβαστον τήν ἰδιότητα τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ πρός αὐτήν τοῦ Τέκτονος.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐμμένει ἀπολύτως εἰς τά ὑπό τῶν ὡς ἄνω Ἀποφάσεων Αὐτῆς ὁριζόμενα. Διακηρύσσει καί αὖθις ὅτι ὁ Τεκτονισμός συνιστᾷ συγκρητιστικόν μυσταγωγικόν θρησκευτικόν σύστημα ἀσυμβίβαστον πρός τήν Ἐκκλησίαν, ὅλως διάφορον, κεχωρισμένον καί ἀλλότριον Αὐτῆς.

Καταδικάζοντες ἐκ νέου τόν Τεκτονισμόν μετά πολλῆς εὐθύνης, καλοῦμεν ὅπως ἐπιστρέψωσιν οἱ πεπλανημένοι εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας διά τῆς ἀπείρου Χάριτος καί τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐπιβεβαιώνεται ὅτι οἱ Ρόταρυ, οἱ Λάϊονς καὶ ὁ Προσκοπισμὸς εἶναι ὄργανα τῆς παγκοσμίου Μασονίας καθοδηγοῦνται ἀπό αὐτήν. ἐξυπηρετοῦν αὐτὴν καὶ σκοπός των εἶναι ἡ διάλυσις τῆς πατρίδος μας καὶ τῆς πίστέως μας καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας.

Ἐφ' ὅσον ἤδη οἱ ἐκκλησιαστικὲς καὶ δικαστικὲς ἀρχὲς ἔχουν καταδικάσει τὴν Μασονία ὡς θρησκεία ἀντίχριστο, ἀντεθνικὴ καὶ ἀντικείμενη εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, πρέπει ὅλοι νὰ θέσουμε τέρμα στὴν ὕπουλη δρᾶσι, ποὺ μολύνει τὸν ἅγιον τόπον μας. Ἑπομένως δὲν ἔχουν θέσι οἱ Ρόταρυ, οἱ Λάϊονς καὶ οἱ πρόσκοποι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα. Μακριὰ ἀπὸ τὶς πλάνες τους.

Οἱ σχετικὲς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 12ης Ὀκτωβρίου 1933. 2) 17.5. 1970 καὶ 29.11.1972 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀρ. 2060 τῆς 6.12.69.

3) Ἐγκύκλιος Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 19.3.14

Νεανικά Ζητήματα

Ἕνας φτάνει!

Τὸ λέμε συχνὰ αὐτό, καλοί μου φίλοι: Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ ἕνας ἄνθρωπος; Ἕνας σημαίνει … κανένας! Χάνεται σὰν βότσαλο μές τοῦ χειμάρρου τὴν ὁρμή. Εἶναι ἀνυπολόγιστος. Ἔχει μηδαμινὴ ἀξία! Εἶναι ἀσφαλῶς οὐτοπία νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ ἀλλάξει μόνος του τὰ πράγματα, ὅτι θὰ καταφέρει κάτι!...

***

Καὶ πότε τὸ λέμε αὐτό; Τότε ἀκριβῶς ποὺ μᾶς καλεῖ τὸ καθῆκον γιὰ κάτι ὑψηλὸ καὶ μεγάλο. Τότε ποὺ οἱ στιγμὲς ἀπαιτοῦν τὴν ἀντίσταση ἢ καὶ τὴ δράση μας. Τότε ποὺ πρέπει νὰ κινηθοῦμε γενναῖα καὶ μαχητικὰ γιὰ κάτι πολὺ σημαντικό.

Ἰδιαίτερα λέγεται ὅταν καλούμαστε νὰ ἀντισταθοῦμε σὲ κάτι κακό. Ὅταν μᾶς ζητεῖται νὰ ἀντιδράσουμε σὲ κάτι ἁμαρτωλό. Ὅ

Διορισμοὶ ἀξιολογητῶν κληρικῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐξέδωσε τὴν 2αν Μαρτίου ἐ.ἔ. ἀπόφασιν, διά τῆς ὁποίας ἀναθέτει εἰς ἁρμόδια πρόσωπα τὸ ἔργον τῆς ἀξιολογήσεως πρεσβυτέρων καὶ διακόνων ἀναφορικὰ μέ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀναληφθέντα καθήκοντα. Εἰδικῶς δὲ οἱ Πανιερώτατοι Μητροπολῖται Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννης καὶ Μαραθῶνος κ. Μελίτων ἀνέλαβον τὴν ἀποτίμησιν τῆς δραστηριότητος τῶν ἱεροκηρύκων ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀξιολογητοῦ ἀντιστοίχως. Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπόφασις:

«**Ἀριθμ. πρωτ./ ΕΞ 735/ 2015, ἐν Ἀθήναις τῇ 2ᾳ Μαρτίου 2015:**

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΗΜΕΙΣ, Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β΄

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 4024/2011 (Φ.Ε.Κ. 226 τ. Α΄/27-10-2011) «Συνταξιοδοτικὲς ρυθμίσεις, ἑνιαῖο μισθολόγιο - βαθμολόγιο, ἐργασιακὴ ἐφεδρεία καὶ ἄλλες διατάξεις ἐφαρμογῆς τοῦ μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικῆς στρατηγικῆς 2012-2015», ὡς αὐτὲς συνεπληρώθησαν ἀντιστοίχως ὑπὸ τῆς παρ. 7 τοῦ ἄρθρου 1 καὶ τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ Ν. 4038/2012 (Φ.Ε.Κ. 14 τ. Α΄/02.02.2012) «Ἐπείγουσες ρυθμίσεις ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικῆς στρατηγικῆς 2012- 2015».

2. τὸν ὑπ' ἀριθμ. 230/2012 Κανονισμὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 73 τ. Α/09.04.2012).

3. τὸ ὑπ' ἀριθμ. 53/30.04.2012 Προεδρικὸν Διάταγμα «Διατήρηση σὲ ἰσχὺ εἰδικοῦ συστήματος ἀξιολόγησης τῶν κληρικῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 105 τ. Α/30.04.2012).

4. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2932/16.10.2012 Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ τοῦ Ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως τῶν Ἐφημερίων καὶ Διακόνων καὶ τοῦ τρόπου συμπληρώσεως αὐτῆς».

5. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 264/2015 Κανονιστικὴν Διάταξιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Τύπος τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως τῶν Ἐφημερίων καὶ Διακόνων, καὶ διαδικασία συμπληρώσεως αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. Α΄ 25/24-2-2015).

Ἀποφασίζομεν

1. Ἀναθέτομεν εἰς τοὺς **Ἀρχιερατικοὺς Ἐπιτρόπους** ἑκάστης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα πρώτου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Κληρικῶν (Ἐφημερίων καὶ Διακόνων) τῶν ὑπό τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς εὐθύνης τῆς Περιφερείας αὐτῶν.

2. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Συμεὼν Βολιώτην**, Πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα δευτέρου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Κληρικῶν (Ἐφημερίων καὶ Διακόνων) τῶν ὑπό τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς εὐθύνης τῆς Περιφερείας αὐτῶν.

3. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Συμεὼν Βολιώτην**, Πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα ἀξιολογητοῦ εἰδικῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Κληρικῶν ὑπεύθυνοι Νεότητος τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

4. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Συμεὼν Βενετσιάνον**, Διευθυντὴν τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα ἀξιολογητοῦ εἰδικῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Κληρικῶν οἵτινες τυγχάνουν Ὑπεύθυνοι Νεότητος τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

5. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερον π. Βασίλειον Χαβάτζαν**, Διευθυντὴν Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα ἀξιολογητοῦ εἰδικῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Κληρικῶν οἵτινες τυγχάνουν Ὑπεύθυνοι Γενικῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

6. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Συμεὼν Βολιώτην**, Πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα ἀξιολογητοῦ εἰδικῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Ἱερατικῶν Ἐπιτρόπων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

7. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερον π. Ἀδαμάντιον Αὐγουστίδην**, Γενικὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα πρώτου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου της Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

8. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Συμεὼν Βολιώτην**, Πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα δευτέρου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

9. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανιερώτατον Μητροπολίτην Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννην** τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα πρώτου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Κληρικῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχουν ἀνατεθεῖ λοιπὰ εἰδικὰ ἐφημεριακὰ καθήκοντα (π.χ. Ἱδρύματα, Νοσηλευτήρια, κ.λπ.).

7. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερον π. Ἀδαμάντιον Αὐγουστίδην**, Γενικὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα πρώτου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου της Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

8. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Συμεὼν Βολιώτην**, Πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα δευτέρου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

9. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανιερώτατον Μητροπολίτην Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννην** τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα πρώτου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου τῆς Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Κληρικῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχουν ἀνατεθεῖ λοιπὰ εἰδικὰ ἐφημεριακὰ καθήκοντα (π.χ. Ἱδρύματα, Νοσηλευτήρια, κ.λπ.).

7. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερον π. Ἀδαμάντιον Αὐγουστίδην**, Γενικὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα πρώτου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου της Ἐκθέσεως Ἀξιολογήσεως ἔτους 2014 τῶν Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

8. Ἀναθέτομεν εἰς τὸν **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Συμεὼν Βολιώτην**, Πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὁριζόμενα καθήκοντα δευτέρου ἀξιολογητοῦ διά τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐντύπου της

Ἐφθάσαμεν «μετα-πατερικῶς καί εἰς τόν «ἀντι-παλαμισμόν»

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗΝ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ...

*Τοῦ **μοναχοῦ Σεραφείμ,** Ἱ. Μ. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου*

(3ον)

Εἶναι καί πάλιν χρήσιμο ἐν προκειμένῳ τό παραπάνω[43] ἐπιχείρημα τοῦ ἁγίου Παλαμᾶ: ἄν δέν ἦταν ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου σκοπός τῆς θείας Οἰκονομίας, τότε γιατί ὁ Υἱός ἐνηνθρώπησε; Ἀρκοῦσε ἡ ἔξωθεν, ὅπως στήν Παλαιά Διαθήκη, πέμψη τῆς χάριτος, ἄν αὐτή δέν ἦταν ἡ ἰδική Του ἔμφυτος Θεότης. Ὅμως οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι σαφέστατοι· ὁ Λόγος ἔγινε «σάρξ» (ἄνθρωπος), γιά νά κάνει τό ἀνθρώπινο γένος δεκτικό τῆς θεότητος[44]· αὐτή ἡ ἴδια ἡ θέωση εἶναι *«ἡ πρός Θεόν, ὡς ἐφικτόν, ἀφομοίωσίς τε καί ἕνωσις»*[45]. Ποῦ ἐδῶ χῶρος καί λόγος γιά ἠθικές βελτιώσεις καί μετοχή σέ κτιστές, ἔστω καί ὑπερφυσικές, «χάριτες»; Ἀντιθέτως ἡ μετοχή σέ ἄκτιστες (δηλαδή θεῖες) ἐνέργειες εἶναι ἡ ἀσφαλής ἐκπλήρωση[46] τῆς ἀποστολικῆς ἐμπειρίας καί ὑποσχέσεως ὅτι καθιστάμεθα *«θείας φύσεως κοινωνοί»* (*Β΄ Πέτρ.* 1, 4).

Μέ τόν ὑποβιασμό τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς σέ ἐπίπεδα ἁπλοῦ «ἤθους» εἶναι ἀδύνατον νά ἀποφευχθεῖ ἡ ἀνεπαίσθητη *«νεστοριανικο-ποίηση»* τῆς πνευματικῆς ζωῆς· διότι κατά τόν αἱρεσιάρχη Νεστόριο ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς ἐπέτυχε μόνος του ἠθική ἐξύψωση τέτοια, ὥστε νά δεχθεῖ μεταγενεστέρως τήν ἑνοίκηση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου. Ἀπό αὐτήν προῆλθε μία ἠθική καί βουλητική συνάφεια καί συνεργασία τῶν δήθεν δύο προσώπων, τοῦ Ἰησοῦ καί τοῦ Θεοῦ-Λόγου· αὐτή ὅμως ἡ χριστολογική ἄποψη προδίδει *«προτίμησιν τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς σφαίρας ἐν τῇ θρησκείᾳ ἀπό τήν ἐφαρμογήν κοινῶν φυσικῶν κατηγοριῶν ἐν αὐτῇ»*[47]. Ὁ φανταστικός νεστοριανικός «Χριστός» τῆς «ἠθικῆς ἐξυψώσεως» τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ, εἶχε ὡς προφανῆ σωτηριολογική συνέπεια ὅτι χρησίμευε *«ὡς πρότυπον δι' αὐτοσωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἐνισχυομένων μόνον, καί αὐτῶν, ὑπό τοῦ Θεοῦ (Πελαγιανισμός)»*[48]. Ἀπό αὐτό ὅμως πάσχει ἀφανῶς καί ἡ δυτική σωτηριολογία ὑποβιβάζοντας τή θεοποιό χάρη τοῦ Θεοῦ σέ κτίσμα. Ἐπιστρέφουμε λοιπόν στή «μίμηση Χριστοῦ», ὄχι κατά τά δεδομένα τῆς ὀρθοδόξου σωτηριολογίας, δηλαδή ὡς σέ ὑπερφυῆ μίμηση ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι - ἀλλά τῶν ἀντι-ησυχαστῶν καί τῶν σημερινῶν Παπικῶν· ἐπιστρέφουμε σέ μίμηση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ μέ ἠθικές παραμέτρους, «ὑπερφυσικῶς» μέν, ἀλλά ὄχι θεϊκῶς, ἀκτίστως, κεχαριτωμένη.

Ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφκσυ ἐπικαιροποιώντας τήν περί τόν Νεστοριανισμό ἀρχαία προβληματική, ἐπισημαίνει ὅτι *«ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος σκοπίμως ἤ ὑποσυνειδήτως δελεάζεται ἀπό τό Νεστοριανικόν ἄκρον, δηλαδή δέν δέχεται τήν ἑνανθρώπησιν ὡς ἀποφασιστικόν γεγονός. Δέν τολμᾶ νά πιστεύσει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι πρόσωπον θεῖον. Ζητεῖ ἀνθρώπινον λυτρωτήν, ἁπλῶς βοηθούμενον ἀπό τόν Θεόν. Ἐνδιαφέρεται περισσότερον διά τήν ἀνθρωπίνην ψυχολογίαν τοῦ Λυτρωτοῦ, παρά διά τό μυστήριον τῆς θείας ἀγάπης, διότι, εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, πιστεύει μέ αἰσιοδοξίαν εἰς τήν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου»*[49]· τό ἀνάλογον ἰσχύει ἀσφαλῶς, ὅταν ἡ θεία βοήθεια στή σωτηρία ὑποβιβάζεται ἀπό ἄκτιστη Χάρη σέ ἁπλοῦν παράδειγμα, πρότυπο φυσικῆς μιμήσεως, καί σέ ἠθική προτροπή καί ἐνίσχυση - ὅπως δηλαδή ἀκριβῶς φανερώνει ἡ ἐπιστολή τοῦ ἐν λόγῳ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου!

Παρά ταῦτα, μόνον τό Ἅγιον Πνεῦμα - ἐπειδή εἶναι ἄκτιστο, ὡς ἄκτιστη ἐνέργεια – εἶναι δυνατόν νά εἰσχωρήσει στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου καί νά ἑνωθεῖ μέ αὐτήν, σέ ἀντίθεση μέ ὁποιοδήποτε νοερό κτίσμα, ὅπως οἱ δαίμονες, οἱ ὁποῖοι ἁπλῶς συνδέονται μέ τίς ψυχές. Τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν προκαλεῖ ἁπλῆ συνάφεια, ἀλλά ἀνάκραση τῆς χάριτός Του μέ τήν ὅλη ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, κατά τόν ἱερό Παλαμᾶ[50].

5. Ἡ μαρτυρία τῆς ρωσικῆς καί τῆς παπικῆς θεολογίας

Σύμφωνα μέ τόν ἐπίλογο τῆς ἐν λόγῳ *Ἐπιστολῆς, «Εἶναι γνωστό ὅτι καί οἱ Δυτικοί καί οἱ Ρῶσοι, ὅπως μοῦ εἶπε ἕνας καθηγητής, δέν δέχονται τήν ὀρθότητα τῆς Θεολογίας τοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ»* (δηλαδή, θά ἀναμέναμε οἱ λύκοι νά δεχθοῦν τό κῦρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ποιμένος ;!). Βεβαίως, ἡ ρωσική ἀκαδημαϊκή θεολογία ὑπέστη γιά κάποιο διάστημα, καθώς ἄλλωστε καί ἡ ἑλληνική, τίς δυτικές σχολαστικές ἐπιδράσεις[51]. Ἀλλά αὐτό δέν συνιστᾶ μέτρον τῆς διαχρονικῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ! Πάντως, καί οἱ ἴδιοι οἱ δυτικοί θεολόγοι ἔχουν ἀρχίσει νά παραδέχονται καί ἄκοντες τή συμφωνία τοῦ ἁγίου Παλαμᾶ μέ τούς πρό αὐτοῦ μεγίστους Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἤδη τό 1980 ἡ προτεστάντις θεολόγος Dorothea Wendebourg, ἀργότερα Καθηγήτρια τῆς προτεσταντικῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Μονάχου, παρά τήν πολεμική της κατά τῆς θεολογίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, ἀναγνώρισε τήν πατερική συνέχεια τῆς παλαμικῆς διδασκαλίας. Κατά τή Wendebourg, εἶναι μεγάλη ἡ εὐθύνη τῶν προδρόμων τοῦ Παλαμᾶ γιά τήν πορεία τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας, διότι καί αὐτοί διδάσκουν, ὅπως καί ὁ Παλαμᾶς, ὅτι ὁ ἀπρόσιτος κατά τήν οὐσία Θεός κοινωνεῖ μέ τόν κόσμο μέσῳ τῶν ἐνεργειῶν Του· ὡς προδρόμους τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ὀνομάζει τόν Μ. Ἀθανάσιο, τόν Δίδυμο τόν Τυφλό καί τούς τρεῖς ἁγίους Καππαδόκες Πατέρες, Μ. Βασίλειο, Γρηγόριο Θεολόγο καί Γρηγόριο Νύσσης. Τῶν ἀπόψεών της ὑπεραμύνθηκαν καί ἄλλοι ξένοι ἀκαδημαϊκοί θεολόγοι, ὅπως ὁ Καρδινάλιος Christoph von Schönborn[52].

Τήν τελευταία θετική στροφή μέρους τῆς παπικῆς θεολογίας ὑπέρ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ διδασκαλίας περί τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν, καί τό θέμα τῆς ἐν Θεῷ διακρίσεως οὐσίας καί ἐνεργείας, θά ἦταν δυνατόν παλαιότερα νά ἔχουν ἀξιοποιηθεῖ στούς θεολογικούς διαλόγους· ἡ σχετική προεργασία τοῦ Παλαμᾶ καί τῶν λοιπῶν Ἡσυχαστῶν Θεολόγων, θά κονιορτοποιοῦσε – συνδεόμενη μέ τή λοιπή πατερική παράδοση, κυρίως τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων - τά θεμέλια τῆς θωμιστικῆς, σχολαστικῆς καί ἀριστοτελικῆς ἀπάτης τῆς δυτικῆς θεολογίας.

6. Ἡ ὀντολογική διαφορά ἀκτίστου (Θεοῦ) καί κτιστοῦ (ἀνθρώπου) δέν εἶναι ἐμπόδιον

Ἡ περί θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί τῶν προγενεστέρων Πατέρων, στηρίζεται ἐπί τῶν βάσεων (α) τῆς *«κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ»* δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, (β) τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί (γ) τῆς δυνατότητος τῆς κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι[54]. Οἱ πραγματικότητες αὐτές αἴρουν τά ἐμπόδια τῆς θεώσεως λόγῳ τῆς χαώδους ὀντολογικῆς ἀποστάσεως ἀκτίστου Θεοῦ καί κτιστοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἁγία Τριάς ὁ Θεός κατεσκεύσε τόν ἄνθρωπο ἐξ ἀρχῆς δεκτικό τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν, καί αὐτό χάρις στή θεϊκή Παντοδυναμία, ὅπως ἐπιχειρηματολογεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος: *«Εἶναι διαπίστωση ἀνάξια γιά τόν Θεό, τό νά ἐγκαταλείψει τήν κτίση γυμνή καί τρόπον τινά ἔρημη τοῦ ἑαυτοῦ Του. Ἀλλά οὔτε ἡ κτίση εἶναι τόσο ἄθλια, οὔτε ὁ Θεός τόσο ἀδύνατος, ὥστε νά μή μεταδώσει στά δημιουργήματα τήν ἁγία μετάδοση»*[55]. Λοιπόν, τό καθ' ὁμοίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἔγκειται στό ὅτι δύναται ὁ ἄνθρωπος νά καταστῇ ὅμοιος τῷ Θεῷ, διότι Αὐτός *«μᾶς ἔκανε δυνάμει ἱκανούς πρός ὁμοίωση μέ τόν Θεό [...] ἔχοντας δώσει ἐξουσία γιά τήν πρός τόν Θεό ὁμοίωση [...] Βιάσου νά γίνεις ὅμοιος μέ τόν Θεό, ἐνδύσου τόν Χριστό»*[56]. Προϋπόθεση, προτέρα φυσική καταβολή τῆς δυνατότητος, γιά τήν ὁμοίωση αὐτή εἶναι τό ὅτι ἔχουμε ἐκ φύσεως τό κατ' εἰκόνα, δηλαδή τό *«νοερόν καί αὐτεξούσιον»*, καθώς καί ὁ Θεός εἶναι Νοῦς, εἶναι δέ ἐλεύθερος, αὐτοκρατής καί αὐτοδέσποτος[57]. Ὁ προπάτωρ Ἀδάμ ἔχων τό δῶρον τοῦ κατ' εἰκόνα καί τή δυνατότητα τοῦ καθ' ὁμοίωσιν, εἶχε τόν Θεόν ἔνοικον ἐντός του (βεβαίως τήν ἄκτιστη ἐνέργειά Του) καί ἀπέλαυε τή θεωρία τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, θεούμενος μέ μετοχή τῆς θείας ἐλλάμψεως[58], κατά τούς Ἁγίους Πατέρες. Βεβαίως, ἡ ἑνοικοῦσα χάρις ἀπεχώρησε μετά τήν πτώση καί ὁ ἄνθρωπος ὑπέστη τόν θάνατον, ὡς γνωστόν, ψυχῆς καί σώματος.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἀνάκληση τοῦ ἀνθρώπου στή ζωή τῆς χάριτος, τῆς ἀκτίστου ἐν τῇ Παναγίᾳ Τριάδι ζωῆς, κατωρθώθη διά τῆς Οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου· καί γιά νά μή μακρηγοροῦμε στά ἐπί μέρους, ἀκριβῶς ἐπειδή ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐν Χριστῷ ἔγινε ἀπαρχή ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος στή ζωή αὐτή, διά τοῦτο καί ἐμεῖς συμμετέχοντας μυστηριωδῶς στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καθιστάμεθα μέτοχοι τῆς ἀκτίστου αὐτῆς ζωῆς· κατά τόν Μέγα Ἀθανάσιο *«ἑνῷ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χάνονταν ἐξ αἰτίας τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ, πρώτη ἀπό τούς ἄλλους σώθηκε καί ἐλευθερώθηκε ἡ ἀνθρώπινη φύση Ἐκείνου [τοῦ Χριστοῦ], ἐπειδή ἔγινε σῶμα τοῦ ἰδίου τοῦ Λόγου, καί λοιπόν ἐμεῖς, ἐπειδή εἴμαστε σύσσωμοι, σωζόμαστε χάρις σέ ἐκεῖνο»*[59]. Μέ ἄλλα λόγια, κατά τόν Καθηγητή τῆς Δογματικῆς Δημήτριο Τσελεγγίδη, *«μέ τήν ὑποστατική ἕνωση τῆς θείας καί τῆς ἀνθρώπινης φύσεως στό Χριστό δόθηκε ἡ ὀντολογική δυνατότητα γιά συνεχῆ μετοχή τῆς θείας χάρης ἀπό τόν ἄνθρωπο πού ἐντάσσεται καί παραμένει στό μυστηριακό σῶμα τοῦ Χριστοῦ [...] Ἡ σχέση πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στή θεότητα καί τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό πρότυπο τῆς χαρισματικῆς σχέσεως τῆς θείας χάρης μέ τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ κάθε πιστοῦ»*[60]. Γι' αὐτό ἀκριβῶς, ἐπειδή ἡ μεθεκτή ἀπό ἐμᾶς ἄκτιστη θεία χάρη ἦταν «ἀποκειμένη» στόν Χριστό, γι' αὐτό καί μᾶς ἐδόθη, ὅπως λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, *«κατ' ἰδίαν πρόθεσιν καί χάριν [τοῦ Θεοῦ] ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρό χρόνων αἰωνίων»*[61], διότι μόνον Αὐτός ὑπῆρχε πρό χρόνων αἰωνίων ὡς ταμίας τῶν ἀκτίστων «λόγων τῶν ὄντων».

Ἡ «ἐπιστροφή» λοιπόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν ἀνθρωπότητα, χάρις στήν Οἰκονομία τοῦ Θεανθρώπου συνιστᾷ κατ' ἀρχήν ἀποκατάσταση στήν προπτωτική κατάσταση· ὅπως στήν ἀρχή ὁ ἄνθρωπος ἦταν μέτοχος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄν καί δέν εἶχε στερεωθεῖ στήν ἀρετή, ἔτσι καί τώρα ὁ Θεάνθρωπος ἐπαναφέρει τή χάρη τοῦ Παρακλήτου στήν ἀνθρωπότητα ὡς μόνιμη ἔνοικο στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας[62]: *«Καινουργής πάλι δημιουργία, μεταλαμβάνοντας ἀπό τό Πνεῦμα, ἀπό τό ὁποῖο στερημένη εἶχε παλαιωθεῖ [...] Ἄν λοιπόν στήν ἀρχή τά πάντα ἔχουν δημιουργηθεῖ ἐν Πνεύματι, ἔτσι καί ἀνακαινίζονται πάλιν ἐν Πνεύματι· μία καί ἡ αὐτή φανερώνεται προφανῶς ὅτι εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, μέσῳ τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι»*[63]. Εἶναι προφανές, ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ὡς Θεός Παντοδύναμος δέν στερεῖται τῆς ἱκανότητος νά καταστήσει μετόχους Του τούς ἀνθρώπους, ὅπως μάλιστα καί ἐποπτικούς τῆς θείας δόξης· μέ τό ἴδιο αὐτό φρόνημα γράφοντας καί ὁ ἅγιος Παλαμᾶς ἐπισημαίνει: *«Ἀποβάλλουμε ὅσους λέγουν ὅτι ἐκεῖνοι πού βλέπουν ἐν Πνεύματι δέν μποροῦν μέ τή δύναμη τοῦ θείου Πνεύματος νά δοῦν κάτι ἄκτιστο· διότι ὑβρίζουν τήν ἴδια τή δύναμη τοῦ θείου Πνεύματος»*[64].

Ἄν ὅμως ἡ ὀντολογική διαφορά ἀκτίστου (θείου) καί κτιστοῦ (δημιουργήματος) καθιστᾷ ἀδύνατη τή χαρίτωση τοῦ ἀνθρώπου μέ ἄκτιστη ἐνέργεια, ἐνῷ (δῆθεν) μόνον ἡ κτιστή χάρη εἶναι μεθεκτή, τότε πῶς ἐξηγεῖται ἐξ ἀρχῆς ἡ δημιουργία κτιστῆς χάριτος ἀπό τήν ἄκτιστη ἐνέργεια; Ἐκεῖ δέν ὑπάρχει πρόβλημα ὀντολογικῆς διαφορᾶς κτιστοῦ-ἀκτίστου; (διότι ἡ θεία οὐσία δέ δημιουργεῖ ἀπ' εὐθείας κτίσματα, καθότι δέν τρέπεται, δέν ἀλλοιώνεται). Πῶς ἐξηγεῖται περαιτέρω ἡ διατήρηση τῆς εὐρυθμίας τοῦ σύμπαντος διά τῆς συνεκτικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, καθώς παραδέχεται ἡ Ἐκκλησία, ὅτι «ἀγίῳ Πνεύματι περικρατεῖται πάντα τά ὁρατά τε σύν τοῖς ἀοράτοις»[65]; Ἤ εἶναι καί αὐτό τό Πνεῦμα, ὡς συνεκτική δύναμη ... κτίσμα;

Σημειώσεις:

43. Βλ. ἀνωτέρω, ὑποσημείωση 24.

44. **Μ. Ἀθανασιος,** *Κατά Ἀρειανῶν Λόγος Β΄*, PG 26, 273Α· «Ἄλλως γάρ, οὐκ ἄν γένοιντο υἱοί, ὄντες φύσει κτίσματα, εἰ μή τοῦ ὄντος φύσει καί ἀληθινοῦ Υἱοῦ τό Πνεῦμα ὑποδέξονται. Διό, ἵνα τοῦτο γένηται, ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο, ἵνα τόν ἄνθρωπον δεκτικόν θεότητος ποιήσῃ».

45. **Αγ. Διονυσιος Αρεοπαγιτης,** *Περί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας* 4, PG 3, 376Α.

46. **Μ. Ἀθανασιος,** *Πρός Σεραπίωνα Θμουέως Ἐπίσκοπον* 24, PG 25, 585C-588Α· «Εἰ δέ τῇ τοῦ Πνεύματος μετουσίᾳ γινόμεθα κοινωνοί θείας φύσεως, μαίνοιτ' ἄν τις λέγων τό πνεῦμα τῆς κτιστῆς φύσεως, καί μή τῆς τοῦ Θεοῦ. Διά τοῦτο γάρ καί ἐν οἷς γίνεται, οὗτοι θεοποιοῦνται·εἰ δέ θεοποιεῖ, οὐκ ἀμφίβολον, ὅτι ἡ τούτου φύσις Θεοῦ ἐστι».

47. **Ιω. Καλογηρου**, *Ἱστορία τῶν δογμάτων*, τόμ. Β΄, ἐκδ. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1969, σελ.. 102ἑ. Βλ. καί σελ.. 103· « ... τήν κοινωνίαν μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπου, τόσον ἐν τῷ Χριστῷ ὅσον καί ἐν τοῖς χριστιανοῖς, ἀπεκαθίστων [οἱ Ἀντιοχεῖς θεολόγοι, ἐκ τῶν ὁποίων προῆλθε ὁ αἱρεσιάρχης Νεστόριος] διά συσχετισμοῦ αὐτῶν ἐπί τοῦ ἐπιπέδου τῆς βουλήσεως, δεχόμενοι τόσον τόν Θεόν ὅσον καί τόν ἄνθρωπον ὡς ἰδιαιτέρως βουλητικά ὄντα».

48. Αὐτόθι, σελ.. 198.

49. **Γ. Φλωροφσκυ**, *Ἁγία Γραφή - Ἐκκλησία - Παράδοσις,* μτφρ. Δημ. Τσάμη, Γεωργίου Φλωρόφσκυ Ἔργα 1, ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1976, σελ.. 46.

50. Βλ. **Γ. Μαντζαριδης,** *Παλαμικά,* ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 175· «Ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος εἰσχωρεῖ εἰς τήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδή εἶναι ἄκτιστος. Οὐδέν κτίσμα δύναται νά ἑνωθῇ μετά τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς»· ἔνθα καί ἡ σχετική διδασκαλία τοῦ ἁγίου Παλαμᾶ.

51. Βλ. **Πρωτοπρ. Ιω. Ρωμανιδης,** *Πατερική Θεολογία*, ἐπιμέλεια-σχόλια Μον. Δαμασκηνοῦ Ἁγιορείτου, ἐκδ. Παρακαταθήκη, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 28.

52. **D. Wendebourg,** *Geist oder Energie? Zur Frage der innergöttlichen Verankerung des christlichen Lebens in der byzantinischen Theologie,* München 1980. Βλ. τήν σχετική διαπραγμάτευση στό **Γ. Μαρτζελος,** «Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί ἡ νεότερη δυτική θεολογία», ἐν *Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμήν καί μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ,* ἐκδ. Ἰ.Μ. Θεσσαλονίκης 1986, σελ. 220-222.

53. **Jean-Claude Larchet,** ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 344.

54. **Γ. Μαντζαριδης,** *Παλαμικά,* ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 155.

55. *Κατ' Εὐνομίου Λόγος* 5, PG 29, 724ΑΒ· «Ἀνάξιος δέ ὁ λόγος περί Θεοῦ, τό γυμνήν καί ὥσπερ ἔρημον ἑαυτοῦ περιορᾶν τήν κτίσιν. Ἀλλ οὔτε ἡ κτίσις οὕτως ἀθλία, οὔτε ὁ Θεός οὕτως ἀδύνατος, ὥστε τήν ἁγίαν μετάδοσιν μή διαπέμπειν ἐπί τά ποιήματα».

56. **Αγιος Γρηγοριος Νυσσης**, *Εἰς τό Ποιήσωμεν ἄνθρωπον* 1, PG 44, 273B.D: «[...] δυνάμει ἡμᾶς ἐποίησεν ὁμοιωτικούς Θεοῦ [...] δύναμιν δούς πρός τό ὁμοιοῦσθαι Θεῷ [...] ἐπείχθητι γενέσθαι ὅμοιος Θεῷ, ἔνδυσαι Χριστόν».

57. Βλ.. τήν σχετική πατερική σκέψη ἐν **Π.Ν.Τρεμπελας,** *Δογματική τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας,* τόμ. Α΄, ἐκδ. «Ὁ Σωτήρ», Ἀθῆναι 1978, σελ.. 488ἑ.

58. **Αγιος Γρηγοριος Νυσσης,** *Λόγος κατηχητικός ὁ μέγας* 6, PG 44, 29Β· «ἀνάπλεως δέ παρρησίας, αὐτῆς κατά πρόσωπον τῆς θείας ἐμφανείας κατατρυφῶν». **Αγιος Ιωαννης Δαμασκηνος,** *Ἔκδοσις ἀκριβής τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως* Β΄ 11 (25) PG 94, 916C· «Θεόν ἔχων οἶκον τόν ἔνοικον, καί αὐτόν ἔχων εὐκλεές περιβόλαιον, καί τήν αὐτοῦ περιβεβλημένος χάριν, καί τοῦ μόνου γλυκυτάτου καρποῦ τῆς αὐτοῦ θεωρίας κατατρυφῶν, οἱά τις ἄγγελος ἄλλος». Αὐτόθι, Β΄12 (26) PG 94, 924Α· «πέρας τοῦ μυστηρίου, τῇ πρός Θεόν νεύσει θεούμενον· θεούμενον δέ, μετοχῇ τῆς θείας ἐλλάμψεως, καί οὐκ εἰς τήν θείαν μεθιστάμενον οὐσίαν».

59. *Κατά Ἀρειανῶν* 2, 61 PG 26, 277Β· «... πάντων τῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων κατά τήν παράβασιν τοῦ Ἀδάμ, πρώτη τῶν ἄλλων ἐσώθη καί ἠλευθερώθη ἡ ἐκείνου σάρξ, ὡς αὐτοῦ τοῦ Λόγου σάρξ γενομένη, καί λοιπόν ἡμεῖς, ὡς σύσσωμοι τυγχάνοντες, κατ' ἐκεῖνο σῳζόμεθα». Βλ. καί **Αγιος Ιωαννης Δαμασκηνος,** *Λόγος εἰς τήν ξηρανθεῖσαν συκῆν* 2 PG 96, 577C· « Ὡς μέγεθος ἰατρείας τήν αὐτοῦ θεότητα προσήνεγκεν τῇ φύσει τῆς ἀνθρωπότητος φάρμακον, φάρμακον ἐναργέστατον, φάρμακον παντοδύναμον. Αὕτη τό ἀσθενές σαρκίον, τῶν ἀοράτων ἀνέδειξε δυνατώτερον [...] ὁ χόρτος τῆς ἡμετέρας φύσεως ἐνωθεῖς τῷ πυρί τῆς θεότητος, ἀπρόσιτος τῷ διαβόλῳ γέγονε».

60. *Χάρη καί ἐλευθερία κατά τήν πατερική παράδοση τοῦ ιδ΄ αἰώνα,* Φιλοσοφική καί Θεολογική Βιβλιοθήκη 9, ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1998, σελ.. 129ἑ.

61. Πρβλ. *Β΄Τιμ.* 1, 9· ὁ Καθηγητής Τσελεγγίδης ἐπισημαίνει (αὐτόθι, 129): « Ἡ ἀφετηρία τῆς μετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου στή χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἶναι λοιπόν προαιωνίως θεμελιωμένη στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὁ ὁποῖος εἶναι καί τό πρωτότυπο τοῦ κατ' εἰκόνα».

62. Περί τῆς διαφορᾶς τῆς πρό Χριστοῦ καί μετά Χριστόν ἐνεργείας τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς ἀνθρώπους, βλ. **Πρωτοπρ. Θ. Ζησης,** *Ἑπόμενοι τοῖς θείοις Πατράσιν· ἀρχές καί κριτήρια τῆς Πατερικῆς Θεολογίας,* Πατερικά 1, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλονίκη 1993, σελ. 135ἑ.

63. **Μ. Βασιλειος,** *Κατ' Εὐνομίου Λόγος* 5, PG 29, 728Α.729Α· «καινή πάλιν ἡ κτίσις μεταλαμβάνουσα τοῦ Πνεύματος, οὕπερ ἐστερημένη πεπαλαίωτο [...] Εἰ δή καί κατ' ἀρχήν ἐν Πνεύματι τά πάντα πεποίηται, καί ἀνακαινοῦται πάλιν ἐν Πνεύματι· μία καί ἡ αὐτή προφανώς ἐνέργεια Θεοῦ δι' Υἱοῦ ἐν Πνεύματι φαίνεται».

64. *Ἔκθεσις δυσσεβημάτων* 11, ἐκδ. Χρήστου τόμ. 2, 581 (ΕΠΕ 3, 522): «Ἀποβαλλόμεθα τούς λέγοντας διά τῆς τοῦ θείου Πνεύματος δυνάμεως μή δύνασθαι ὁρᾶν ἄκτιστόν τι τούς ἐν πνεύματι ὁρῶντας, ὡς εἰς αὐτήν τήν τοῦ θείου Πνεύματος δύναμιν ὑβρίζοντας».

65. Ἐκ τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ πλ. α΄ ἤχου (Ὀρθρος Κυριακῆς τοῦ πλ. α΄ ἤχου στήν Παρακλητική), α΄ ἀντίφωνον.

Ἀπάντησις εἰς ἄρθρον τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου π. Γεωργίου Τσέτση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐκτός ἀπό τούς κ. Ἰωάννη Μενοῦνο, παν. ἀρχιμ. Εἰρηναῖο Δεληδῆμο καί Σεβ. Μητρ. Ἀργολίδος κ. Νεκτάριο, πού προηγήθηκαν, προστέθηκε πρόσφατα καί ὁ γνωστός γιά τά οἰκουμενιστικά του φρονήματα, Μ. Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου **π. Γεώργιος Τσέτσης**.

Στίς 18-2-2015 δημοσίευσε στό ἱστολόγιο amen.gr ἄρθρο μέ θέμα *«Τό εἶπε ἤ ὄχι; Καί ἄν τό εἶπε, πῶς τό εἶπε»*[1]; προσπαθώντας, ἀνεπιτυχῶς βεβαίως, νά δικαιολογήσει τόν Σεβ. Μητρ. Ἀργολίδος κ. Νεκτάριο γιά τίς δύο πρόσφατες οἰκουμενιστικές του ἐνέργειες· τήν συμμετοχή καί εἰσήγησή του σέ παπική ἐκδήλωση παρουσίασης βιβλίου τοῦ αἱρεσιάρχου Ἰησουΐτη «πάπα» Φραγκίσκου Α΄, στίς 12 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., στήν Ἀθήνα, μέ διοργανωτή τό Ἰνστιτοῦτο Ἀνθρωπιστικῶν Ἐπιστημῶν, ὄργανο τοῦ παπικοῦ «μοναχικοῦ» τάγματος τῶν ἐν Ἀθήναις Ἰησουϊτῶν, μέ τίτλο τῆς ἐκδήλωσης *«Γιά μιά Ἐκκλησία ἀπολυτρωμένη καί τῶν ἀπολυτρωμένων»*[2], καί τήν γέμουσα οἰκουμενιστικῶν φληναφημάτων ἐπιστολή του πρός ἱστολόγο τοῦ διαδικτύου[3].

Ἐπειδή ὁ π. Γεώργιος στό ἄρθρο του ἀναφέρεται στήν ἐλαχιστότητά μας, χωρίς νά μᾶς κατονομάζει, ἀλλά φωτογραφίζοντάς μας, ἐνοχλούμενος ἐμφανῶς ἀπό τό ἐλεγκτικό κείμενό μας μέ τίτλο *«Ἡ οἰκουμενιστική ταυτότητα τοῦ Σεβ. Μητρ. Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου»*[4], γι'αὐτό θεωρήσαμε χρέος μας νά σχολιάσουμε τό ἀναφερθέν ἄρθρο του.

Κατ' ἀρχήν, ὁ π. Γεώργιος καταφεύγει σέ χαρακτηρισμούς. Μᾶς ἀποκαλεῖ ***«Λατινοφάγους»***, καί λέει ὅτι διακατεχόμαστε ἀπό ***«ἀντιπαπική φρενίτιδα,*** *πού μαίνεται ἐδῶ καί πολύ καιρό στούς* ***θεμελιοκρατικούς κύκλους*** *τοῦ Ἑλλαδικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ χώρου».* Εὐχαριστοῦμε πάρα πολύ τόν π. Γεώργιο γιά τούς χαρακτηρισμούς, ἀλλά εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστό ὅτι, ὅποιος καταφεύγει σέ ἄδικους χαρακτηρισμούς, διακρίνεται γιά τήν θεολογική του ἔνδεια καί τήν ἔλλειψη ἐπιστημονικῶν καί θεολογικῶν ἐπιχειρημάτ

Γεώργιος Π. Ζερβός, ὁ ὁμολογητὴς δημοσιογράφος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μαζὶ μὲ τὰ χρήματα καὶ ἕνα αὐτοκίνητο γεμᾶτο τρόφιμα καὶ τέλος εἶπε: «ὑπάρχουν καὶ καλοὶ ἄνθρωποι, ὑπάρχει καὶ Θεός». Ὅλες τὶς δανειακὲς διευκολύνσεις σὲ ἀδελφούς, τὶς μετέτρεπες σὲ ἐλεημοσύνη. Δὲν δέχθηκες ποτὲ τὴν ἐπιστροφή τους. Ἐπλήρωνες τὰ ἐστιατόρια μὲ τὸ μῆνα, γιὰ νὰ πηγαίνουν νὰ σιτίζωνται πτωχοὶ ἀδελφοί μας.

Νὰ ἐνθυμηθοῦμε τὶς προσφορές σου στὶς Ἐκκλησίες; Τὴν κτηματική περιουσία πολλῶν στρεμμάτων, μεγάλης ἀξίας, ποὺ ἐδώρησες στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ τόπου καταγωγῆς σου; Νὰ θυμηθοῦμε, Γεώργιε, ποὺ ξεκινοῦσες μὲ ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι σου καί, ὅταν ἔφθανες στὸ γραφεῖο, αὐτὰ ποὺ κρατοῦσες, δὲν σοῦ ἔφθαναν οὔτε γιὰ τὴν βενζίνη τοῦ αὐτοκινήτου σου;

Πόσα ἐξωκκλήσια φρόντισες! πόσα ἀνακαίνισες καὶ τὰ τροφοδοτοῦσες μὲ καθαρὸ κερί, μὲ λάδι ποιότητος; Διότι ἤσουν παραδοσιακὸς καὶ ἤθελες νὰ προσφέρης στὴν Ἐκκλησία τὰ γνήσια καὶ καθαρά... Καὶ αὐτὸ διότι πολλὲς φορὲς ἄκουγες μέσα στὴν Ἐκκλησία «ἀγίασον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου».

Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ἔμαθες, Γεώργιε μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἐκεῖ ἔζησες τὸν Χριστό, μεγάλωσες μὲ τὸν Χριστό, ἀνδρώθηκες μὲ τὸν Χριστό, ἀγάπησες τὸ Χριστό. Εἶχε πλημμυρίσει ἡ καρδιά σου ἀπὸ τὸν «θεῖο ἔρωτα». Μέλημά σου στὴν ζωὴ ἦταν πάντα ἡ πρώτη ἐντολή: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ Σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου». Ζοῦσες ὡς μοναχὸς μέσα στὸν κόσμο. Σοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ ζωή. Ζοῦσες σύμφωνα μὲ τὴν συμβουλὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου· «ὁ ἄγαμος μεριμνᾶ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ» (Α΄ Κορ. ζ΄ 32). Πόσο τὸ ζοῦσες αὐτό! Πόσους πειρασμούς, Γεώργιε, ἀντιμετώπισες! Πόσες στημένες παγίδες ἀντιμετώπισες! Πραγματικά, ἀπορούσαμε καὶ θαυμάζαμε τὴν πνευματική σου δύναμη, τὴν φλόγα Χριστοῦ, ποὺ ἔκαιγε μέσα στὴν καρδιά σου.

Κάποτε μᾶς ἀνέφερες τὸν πειρασμὸν τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Παγκάλου. «Πῶς ποιήσω τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Κυρίου». Δηλαδὴ ἐνῶ μὲ βλέπει ὁ Κύριος; Εἶχες «Μνήμη Κυρίου». Διότι, σὲ κάθε σου ἐνέργεια, σὲ κάθε σου πράξη εἶχες μπροστά σου τὸν Κύριο. Ἔπραττες ὅτι ἄρεσε στὸν Κύριο.

Ἦσουν ἁπλός. Ἡ συμπεριφορά σου ἁπλῆ. Ἡ ἐνδυμασία σου ἁπλῆ καὶ ταπεινή.

Δὲν σὲ ἐνδιέφεραν οἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ θέατρα. Μᾶς εἶχες εἰπεῖ ὅτι ποτέ σου δὲν εἶχες πάει σὲ κέντρα διασκεδάσεως καὶ θέατρο.

Ζοῦσες σὲ μιὰ πόλη μὲ τόσους πειρασμούς, μὲ τόσες προκλήσεις, ἀλλὰ ἐσὺ διάλεξες τὸ «εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης» (Ματθ. ζ΄ 13). Σὲ ἐνδιέφεραν μόνο οἱ προσευχές, οἱ νηστεῖες, ἡ κάθαρση καὶ ἡ ἀπόκτηση ἀρετῶν.

Γνωρίζαμε ὅτι προσπαθοῦσες νὰ κάμης τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· τὸ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς» (Α΄ Θεσ. 17,18).

Οἱ νηστεῖες συνεχόμενες. Ἀπέφευγες τὸ κρέας καὶ τὰ ψάρια. Μόνο Χριστούγεννα, Πάσχα καὶ Δεκαπενταύγουστο τὰ γευόσουν. Πάντα μὲ ἁπλᾶ ἐποχιακὰ φαγητὰ τρεφόσουν. Ζήσαμε ἀρκετὰ χρόνια μαζί σου καὶ τὰ βλέπαμε, ὅσο καὶ ἄν προσπαθοῦσες νὰ κρυφτῆς. Ἦσουν πάντα «ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις» (Β΄ Κορ. 5).

Σοῦ ἄρεσε νὰ συμβουλεύης. Τὸ εἶχαν ἀνάγκη οἱ ἀδελφοί. Ἐφήρμοζες τὸ τοῦ Ἀποστόλου «νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας»(Α΄ Θεσ. ε΄14).

Πόσους ἀδελφοὺς βλέπαμε νὰ παρηγορῆς! πολλοὺς σοῦ εἶχε στείλει καὶ ὁ π. Μᾶρκος ποὺ σὲ ἀγαποῦσε πολὺ καὶ σοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Ὅσο ζοῦσε τὸν εἶχες πνευματικό. Τοὺς δεχόσουν πάντα μὲ αὐτὸ τὸ γλυκὸ χαμόγελο καὶ τοὺς ζέστανες, ὅπως ὁ ἥλιος, μὲ τὴν ζεστασιὰ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγριάδα τοῦ βοριᾶ δὲν σὲ ἄγγιζε.

Ἦσουν ἕνας γνήσιος δημοσιογράφος. Ἡ δημοσιογραφικὴ δεοντολογία ἦταν ἡ πυξίδα σου. Θυμόμαστε, Γεώργιε, τὴν προσπάθεια, ποὺ ἔκαναν ὁρισμένοι, γιὰ νὰ σὲ ἐξαγοράσουν μὲ τὸ μεγάλο ποσὸ τῶν 10.000.000 δραχμῶν, γιὰ νὰ σιωπήσης τὴν ἀλήθεια.

Θυμόμαστε τὸ ποσὸν τῶν 200.000 εὐρώ, ποὺ σοῦ πρότειναν ὡς δῶρο, γιὰ νὰ ἀναλάβης ὡς ἀρχισυντάκτης μιᾶς νέας ἐφημερίδας. Ἀπόρησαν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν δὲν δέχθηκες αὐτὴ τὴν προσφορὰ καὶ τοὺς ἀνάγκασες νὰ σοῦ εἰποῦν:«Μὰ δὲν σὲ ἐνδιαφέρουν τὰ χρήματα; Πρώτη φορὰ βλέπουμε ἄνθρωπο νὰ ἀρνῆται χρήματα».

Ἄλλα σὲ ἐνδιέφεραν, Γεώργιε, λαμπρά, θαυμαστὰ καὶ οὐράνια. Σοῦ ἔμαθε ἡ Ἐκκλησία τὸ «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει... Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει» (Ματθ. στ΄ 19,20).

Δύσκολο τὸ ἔργο τοῦ δημοσιογράφου. Ἐσύ, ὅμως, τὰ κατάφερες, παρὰ τοὺς περιορισμοὺς καὶ τὶς ἐπιθέσεις, ποὺ γίνονταν ἐναντίον σου. Τὰ ἀψηφοῦσες ὅλα αὐτά. Οὔτε οἱ δικαστικὲς διαμάχες οὔτε οἱ ἀπειλὲς σὲ φόβιζαν. Ἦσουν γνήσιος, καθαρός, ὁμολογητής. Ποτὲ δὲν καταδικάστηκες. Διότι, εἶχε πάντα συνήγορο τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶχες ποτέ σου δόλο. Ἦσουν ἀτρόμητος στὶς ἀπειλές καὶ τὶς συκοφαντίες. Ἀγωνιζόσουν γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Εἶχες βοηθὸ τὸν Κύριο «ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τὶ εἴπητε. Τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ἃ δεῖ εἰπεῖν» (Λουκ. ιβ 11,12). Ἐργαζόσουν πάρα πολύ. Ἐφήρμοζες τὸ τοῦ νέου Ὁσίου Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου· «Νὰ ἐργαζώμαστε ὡς ἀθάνατοι, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε ὡς ἑτοιμοθάνατοι». Ἀγάπησες τὴν δουλειά σου. Ὅμως, μέσῳ τοῦ λειτουργήματός σου, προέβαλες τὰ ἰδανικὰ «πίστη, πατρίδα, οἰκογένεια». Ἤσουν κατὰ τῶν αἱρέσεων, κατὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ παπισμοῦ καὶ κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἐκκλησιαζόσουν, Γεώργιε, ἀπὸ μικρὸ παιδάκι. Οἱ καλοὶ γονεῖς σου σὲ ἀνέθρεψαν «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου».

Εἶχες προστάτη τὸν Ἅγιο Γεώργιο. Σοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομά του, διότι μὲ θαῦμα ὁ Ἅγιος Γεώργιος εἶχε σώσει τὸν πατέρα σου ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τότε στὸν πόλεμο. Γι'αὐτὸ καὶ ἀπὸ εὐχαρίστηση χρηματοδότησες τὴν ἔκδοση τοῦ βίου του. Ἐπίσης ἀγάπησες πολὺ καὶ τὸν Ἅγιο Φανούριο. Πρὶν πολλὰ χρόνια σὲ ἔσωσε θαυματουργικῶς ἀπὸ κάποιο τροχαῖο ἀτύχημα. Φαίνεται αὐτὸ καὶ στὸ βίο τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ἐκδ. «Ὀρθοδόξου Τύπου» μαζὶ μὲ ἄλλα θαύματα.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς σου διὰ τὰς οὐρανίους Μονὰς μᾶς εἶπες ἡν λέξη «κουράστηκα», κι'ἐμεῖς σοῦ εἴπαμε. Ἀφοῦ σὲ εἰδοποίησαν ὅτι αὐτὸν τὸν μῆνα, τὸν Φεβρουάριο, θὰ σοῦ δώσουν τὴν σύνταξη, καιρὸς εἶναι νὰ ξεκουρασθῆς. Ἀλλά, ἐσὺ εἶχες τὸ νοῦ σου τὸ τοῦ Κυρίου μας «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ια΄ 28). Τὴν σύνταξή σου δὲν τὴν πῆρες, Γεώργιε. Τὴν δώρησες καὶ αὐτὴν στὴν πατρίδα μας, ποὺ τόσο ἀγαποῦσες.

Κάποιο πρωϊνό, τὸ καλοκαίρι τοῦ 2014, μετὰ τὸ «καλημέρα σας» μᾶς ξάφνιασες. Μᾶς εἶπες: «Ἐγὼ γρήγορα θὰ φύγω γιὰ τὸν οὐρανό». Μᾶς ἄφησες ἄφωνους. Σκεφθήκαμε ὅτι κάποιο θεϊκὸ σημεῖο θὰ εἶδες. Πιστεύουμε ὅτι ὁ φιλέσπλαγχνος Κύριος σὲ πῆρε στὴν καλύτερή σου ὥρα.

Ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία ἦταν νὰ ταφῆς στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας μας, «Ἄξιόν Ἐστι» στὴν Βαρυμπόπη, ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσες. Ναί, μᾶς τὸ εἶχες ζητήσει πολλὲς φορές. Εἶχες ἑτοιμασθῆ, περίμενες, διότι πιστεύουμε ὅτι ἰσχύει καὶ γιὰ σένα τὸ χωρίο τοῦ Ἀπ. Παύλου: «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Κριτής» (Β΄ Τιμ. δ΄ 8).

Ἀείμνηστε καὶ μακαριστὲ ἀδελφὲ Γεώργιε.

Ζητοῦμε νὰ μᾶς συγχωρέσης, ἐπειδὴ τολμήσαμε νὰ γράψουμε αὐτὰ τὰ ὀλίγα γιὰ σένα. Διότι, ἀλήθεια, ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψη μία ψυχὴ ποὺ ἦταν προικισμένη μὲ τὰ θεῖα πνευματικὰ χαρίσματα;

Ἀνήκεις πλέον στὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Ἀνήκεις πλέον στὴν οὐράνιο χορεία τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» καὶ τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» τῶν ὁποίων ἤσουν διάκονος καὶ ὑπηρέτης. Τώρα εἶσαι συντροφιὰ μὲ τους μακαριστοὺς καὶ ἀειμνήστους π. Χαράλαμπο, ἱδρυτὴ τῆς «Π.Ο.Ε.», π. Μᾶρκο, ποὺ τόσο σὲ ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσες, καὶ μαζὶ μὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. Παρέα μὲ ὅλους τοὺς δικούς σου, τοὺς εὑρισκομένους στὴν οὐράνια πολιτεία. Πλέον κατοικεῖς εἰς τὰς οὐρανίους Μονάς. «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός» (Ἰωάν. ιδ΄ 2).

* * *

Ἀπὸ ὅλη τὴν δημοσιογραφικὴ πορεία σου στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο», διακρίνει ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀγωνία σου γιὰ τὴν πορεία τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς πατρίδος μας. Διακρίνει τὰ ἰδανικὰ στὰ ὁποῖα ἐπίστευες. Ἀπὸ τὰ ἔργα σου διακρίνει καὶ κρίνει «ἀπροσωπολήπτως» (Α΄ Πέτρ. 17).

Τέλος παραθέτουμε τίτλους ἀπὸ ὀλίγα ἄρθρα σου.

-Πῶς ἡ Νέα Τάξις Πραγμάτων ἐπιχειρεῖ τὴν διάλυσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος μὲ τὴν Ἰσλαμοποίησίν της».

-Νέα προκλητικὴ δήλωσις τοῦ αἱρεσιάρχου Πάπα «ἀσθενὴς ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία».

-Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰς ἐκλογικὰς συμπληγάδας τῶν φιλελευθέρων «ἐκκλησιομάχων» καὶ τῶν ἀθέων τῆς Ἀριστερᾶς.

-Συγκλονιστικαὶ ἀποκαλύψεις καὶ ἐρωτήματα διὰ τὸ τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Θεσσαλονίκης.

-Ἡ ἀντιπαπικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Παϊσίου πρὸς τὸν Ἱδρυτὴν τῆς «Π.Ο.Ε.»

-Διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὸ 1827 ἀπουσίαζεν ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴν ὁρκωμοσίαν τοῦ νέου Πρωθυπουργοῦ

-Ἐφίμωσαν ὅλους τοὺς ἀντιπαπικοὺς Κληρικούς - Μοναχούς.

-Προσευχόμεθα ἀλλὰ καὶ ἐπαγρυπνοῦμε.

-Ἂς μὴ λησμονοῦν οἱ Κυβερνῶντες.

-Δὲν ἀνησυχοῦν οἱ Ἱεράρχαι μας;

-Διαλύονται ἐνορίαι ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευσιν διορισμοῦ νέων κληρικῶν.

* * *

«Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη πολυαγαπημένε μας Γεώργιε!

Καλὸ Παράδεισο καὶ καλὴ Ἀνάσταση!

Ἔξ λόγοι διά τούς ὁποίους ἀξίζει νά πῆς ΟΧΙ εἰς τήν «Κάρτα τοῦ Πολίτη» (ΚτΠ) καί τήν «Ἠλεκτρονικήν Διακυβέρνησιν»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τότητά του ἤ ἄλλο ἔγγραφο ἀποδεικτικό αὐτῆς 2. ἐξυπηρέτηση τοῦ πολίτη ἀφοῦ ταυτοποιηθεῖ μέ τήν καλύτερη ὀργάνωση τῆς ὑπηρεσίας καί τήν ὀρθολογικότερη διαχείριση τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου.

Ἡ ΚτΠ μπορεῖ νά διευκολύνει τό 1ο, στό 2ο ὅμως δέν προσφέρει καμία βοήθεια. Παραδείγματα:

α. Χορήγηση πιστοποιητικοῦ οἰκογενειακῆς κατάστασης ἀπό μηχανογραφημένο Δημοτικό Κατάστημα:

Σήμερα, ἐάν δέν ὑπάρχει οὐρά, ἡ ταυτοποίηση μέ τήν ἐπίδειξη τοῦ ὑφιστάμενου δελτίου ταυτότητας δέν ξεπερνᾶ τά 3-5 δευτερόλεπτα. Ἡ ἐκτύπωση τοῦ ἐγγράφου καί ἡ ὑπογραφή του δέν ξεπερνᾶ ἐπίσης τό 1-2 λεπτά. Συνολικός χρόνος παραμονῆς στό κατάστημα: 2 λεπτά. Πόσο πιό σύντομα θά ἐκδοθεῖ τό πιστοποιητικό μέ τήν ΚτΠ;

β. Χορήγηση Οἰκοδομικῆς Ἄδειας ἀπό τήν Πολεοδομία: Μέ τό ὑφιστάμενο Δελτίο Ταυτότητας ἡ ταυτοποίηση τοῦ προσώπου γίνεται σέ μηδενικό χρόνο. Ἀξιολόγηση καί ἔκδοση οἰκοδομικῆς ἀδειας; Μέρες ἤ καί μῆνες. Ἐάν δέν ἔχει περισσότερο προσωπικό καί καλύτερη ὀργάνωση ἡ Πολεοδομία πῶς θά βοηθήσει ἡ ΚτΠ;

γ. Ἔκδοση ἄδειας ὁδήγησης ἀπό τό Ὑπουργεῖο Συγκοινωνιῶν: Ταυτοποίηση σέ μηδενικό χρόνο. Ἔκδοση ἀδείας μέσα σέ μερικές ἡμέρες. Ἡ ΚτΠ δέν μπορεῖ νά βάλει τούς ἐργαζόμενους νά δουλέψουν πιό γρήγορα ...

δ. Ἐξυπηρέτηση ἀπό τήν ἐφορία. Στίς συναλλαγές του μέ τήν ἐφορία ὁ πολίτης δέν ἀντιμετωπίζει πρόβλημα ταυτοποίησης. Ταυτοποιεῖται ἀμέσως, εἰδικά ὅταν χρωστάει χρήματα. Τό πρόβλημά του εἶναι ἡ πληθώρα τῶν ἐγγράφων καί τῶν ὑπογραφῶν ἐσωτερικά πού πρέπει νά διακινήσει προκειμένου νά ὁλοκληρωθεῖ ἡ ἐργασία του. Στήν καλύτερη ὀργάνωση τῆς ἐφορίας λοιπόν καί στήν ἁπλούστευση τῶν διαδικασιῶν της δέν προσφέρει τίποτα ἕνα νέο ἔγγραφο ταυτοποίησης (ΚτΠ).

Μπορεῖτε καί μόνοι σας νά σκεφθεῖτε ἀνάλογες προσωπικές σας περιπτώσεις καί νά δεῖτε ὅτι ἡ ταυτοποίηση τοῦ προσώπου πού θά γίνεται μέσω τῆς ΚτΠ, ἀντί τοῦ σημερινοῦ Δελτίου Ταυτότητας δέν εἶναι τό πρόβλημα πού πρέπει νά λυθεῖ μέ τό Δημόσιο, ἀλλά ἡ ὀργάνωση τοῦ ἴδιου τοῦ Δημοσίου.

Ἡ εἰσαγωγή λοιπόν τῆς ΚτΠ ἀπό μόνη της δέν προσφέρει τίποτα. **Δέν πρόκειται νά διευκολύνει** τήν ἐπικοινωνία τοῦ πολίτη μέ τίς δημόσιες ὑπηρεσίες, ἐάν δέν συνδυαστεῖ μέ τήν ὀργάνωση τῶν ὑπηρεσιῶν. Ὅταν ὅμως ὁ πολίτης βρεθεῖ μπροστά σέ ὀργανωμένες ὑπηρεσίες τοῦ Δημοσίου τότε τοῦ εἶναι ἄχρηστη ἡ ΚτΠ μιᾶς καί θά μπορεῖ νά ἐξυπηρετηθεῖ ἄνετα μέ τό ὑφιστάμενο Δελτίο Ταυτότητας.

Στό πλαίσιο τῶν ἀνωτέρω γιατί νά εἰσαχθεῖ στή ζωή μας ἡ ΚτΠ ἡ ὁποία θά φέρει πλινθίο (τσιπάκι) καί νά μή παραμείνουμε στό ὑφιστάμενο Δελτίο Ταυτότητας; Ἡ εἰσαγωγή τοῦ πλινθίου ἐγκυμονεῖ περισσότερους κινδύνους ἀπό τά προβλήματα πού ἐπιθυμεῖ νά λύσει.

2. Ἔκθεση τῶν πολιτῶν σὲ τεράστιο κίνδυνο ἀπὸ τὴ συγκέντρωση τῶν πληροφοριῶν

Γιά νά λειτουργήσει ἡ ΚτΠ εἶναι ἀπαραίτητο νά δημιουργηθεῖ ἡ κατάλληλη **ὑποδομή**: Κάρτες μέ ἤ χωρίς πλινθία (τσιπάκια), ἀναγνώστες καρτῶν, Ἠλεκτρονικοί Ὑπολογιστές μέ καταχωρημένα σέ αὐτούς τά προσωπικά δεδομένα τῶν πολιτῶν, ἐφαρμογές Η/Υ πού νά λειτουργοῦν μέ τήν ΚτΠ, δίκτυα διασύνδεσης τῶν ὑπολογιστῶν, ὑπάλληλοι-χρῆστες κατάλληλα ἐκπαιδευμένοι, συνεργεῖα συντήρησης καί ἀποκατάστασης βλαβῶν, ἐπιτελεῖα ἀναβάθμισης καί βελτίωσης ἐφαρμογῶν, Διευθυντές, Προϊστάμενοι καί ἄλλοι «ἐπιβλέποντες» μέ διαφορετικά ἐπίπεδα πρόσβασης κλπ κλπ. Ὅλο αὐτό τό πλαίσιο λειτουργίας θά μπορούσαμε νά τό περιγράψουμε μέ τήν ἔκφραση «ἠλεκτρονική διακυβέρνηση».

Ἐπίσης σέ μεταγενέστερο στάδιο καί βάση τῶν συνθηκῶν πού ἔχει ἤ θά ὑπογράψει ἡ χώρα μας ἀλλά καί ἡ Εὐρωπαϊκή Ἕνωση θά ὑπάρχει ἡ δυνατότητα πέραν τῶν Ἑλλήνων ἁρμοδίων καί ἄλλοι ἐκτός Ἑλλάδας «ἁρμόδιοι», νά ἔχουν πρόσβαση σέ αὐτά τά δεδομένα; (σέ τμῆμα τους; ἤ/καί στό σύνολό τους;). Ἤδη γνωρίζουμε ὅτι ἀνταλλάσσονται στοιχεῖα μεταξύ ΕΕ καί ΗΠΑ καί μάλιστα ὁ ὄγκος τους εἶναι πολύ ὑψηλός. Διαβάζουμε σέ σχετική ἀνακοίνωση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου (http://www.europarl.europa.eu/news/public/story_page/019-89976-298-10-44-902-20101025STO89954-2010-25-10-2010/default_el.htm) : «Μιλώντας στήν ἀκρόαση ὁ εἰσηγητής τοῦ ΕΚ, Γερμανός εὐρωβουλευτής τῶν Πρασίνων Jan Philipp Albrecht, τόνισε τήν ἀνάγκη νά ὑπάρξει συμφωνία καί δή τό συντομότερο δυνατό (σσ: μέ τίς ΗΠΑ), ἀκριβῶς λόγω τοῦ μεγάλου ὄγκου πληροφοριῶν πού ἤδη ἀνταλλασσουν οἱ δύο πλευρές».

Σέ αὐτή τήν περίπτωση οἱ βάσεις δεδομένων τῆς Ἑλληνικῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη» θά εἶναι διασυνδεδεμένες μέσω ἑνός «εἰδικοῦ» ἐθνικοῦ ἀλλά καί παγκόσμιου δικτύου μέ ἄγνωστο ἀριθμό κέντρων ἐπεξεργασίας καί διαχείρισης δεδομένων, τά ὁποῖα θά ἔχουν ὑπό τήν «ἐποπτεία» τους καί ἄλλες «Κάρτες τοῦ Πολίτη» ἄλλων χωρῶν; Μιλᾶμε δηλαδή γιά ἕνα εἶδος «εἰδικοῦ internet», στό ὁποῖο θά συμμετέχει ἄγνωστος ἀριθμός «πιστοποιημένων» χρηστῶν καί διαχειριστῶν καί φυσικά ἀκόμα …πιό ἄγνωστος ἀριθμός «πειρατῶν». Ὅλο αὐτό τό πλαίσιο λειτουργίας δέν θά μπορούσαμε κατ' ἀναλογία νά τό περιγράψουμε μέ τήν ἔκφραση «**Παγκόσμια Ἠλεκτρονική Διακυβέρνηση**»;

Σέ αὐτό τό σύστημα ('Εθνικό ἤ Ὑπέρ-Ἐθνικό) πάντα κάποιοι θά ἔχουν τό νόμιμο δικαίωμα πρόσβασης στό φάκελο τοῦ κάθε πολίτη: Ὁ ἁπλός ὑπάλληλος θά βλέπει ἕνα τμῆμα τοῦ φακέλου τοῦ Πολίτη, κάποιοι προϊστάμενοι-διευθυντές θά ἔχουν ἀνώτερο ἐπίπεδο πρόσβασης καί θά βλέπουν μεγαλύτερα τμήματα τοῦ φακέλου τοῦ πολίτη. Κάποιοι ἄλλοι ἀνώτεροι διαχειριστές καθώς καί εἰδικοὶ τῆς Πληροφορικῆς θά ἔχουν πρόσβαση στόν πλήρη φάκελο τῶν πολιτῶν, προκειμένου νά προβαίνουν στίς ἀπαραίτητες βελτιώσεις, ἀναβαθμίσεις, ἐπεκτάσεις τῶν βάσεων δεδομένων καί τῶν προγραμμάτων χρήσης.

Θά μπορούσαμε νά δεχτοῦμε ὡς στοιχειωδῶς «ἀσφαλῆ» τήν παραχώρηση αὐτῆς τῆς … ἰδιόμορφης καί ἀφανοῦς ἐξουσίας στούς διαπιστευμένους «χειριστές» τῶν συστημάτων διαχείρισης τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν (διότι περί αὐτοῦ πρόκειται), **ἐάν ζούσαμε σέ μία «κοινωνία ἀγγέλων»**.

Δυστυχῶς ὅμως στήν σημερινή κοινωνία -ἡ ὁποία πλέον μέσω τῆς ΚτΠ καί τῆς Ἠλεκτρονικῆς Διακυβέρνησης «τακτοποιεῖται» μέ …ἠλεκτρονικό τρόπο -, ἡ διαφθορά καί ἡ ἀπάτη ἔχουν καταστεῖ σχεδόν οἱ ἀπαραίτητες «πιστοποιήσεις καταλληλότητας» καί «καπατοσύνης» προκειμένου κάποιος νά ἀνέλθει σέ πολλούς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἂς μή γελιόμαστε, ἀνάμεσά μας ζοῦν ἄνθρωποι πού εἴτε ἔχουν χαλαρές ἤως καί ἀνύπαρκτες ἠθικές ἀντιστάσεις ἤ πού εἶναι εὐάλωτοι σέ ἐκβιασμούς καί ἀπειλές ἤ ἀκόμα καί κάποιοι (ἔστω λίγοι) πού εἶναι ἐκτελεστικά ὄργανα ἐξωθεσμικῶν φανερῶν ἤ μυστικῶν ὀργανώσεων.

Ποιός λοιπόν μπορεῖ νά ἀποκλείσει ὅτι δέν θά χρησιμοποιηθοῦν καί τέτοια ἄτομα ὡς χρῆστες ἤ διαχειριστές σέ αὐτό τό σύστημα τῆς ἠλεκτρονικῆς διακυβέρνησης;

Φανταστεῖτε λοιπόν τί δυστυχία μπορεῖ νά προκαλέσει σέ κάποιον κάτοχο μίας «Κάρτας τοῦ Πολίτη» ἕνας ἀπό αὐτούς τούς διαχειριστές ἄν ἐκβιασθεῖ ἤ ὑποχρεωθεῖ νά ἀλλοιώσει τό προφίλ τοῦ κατόχου προσθέτοντας π.χ τήν φράση «ὕποπτος τρομοκράτης».

Τί νά τό κάνουμε πού δέν θά καθόμαστε στήν οὐρά γιά ἕνα πιστοποιητικό ἤ μία «φορολογική ἐνημερότητα» ἀφοῦ ἡ ζωή μας καί τό μέλλον μας θά κινδυνεύουν ἀνά πάσα στιγμή εἴτε ἀπό ἕνα «λάθος» εἴτε ἀπό μία κακόβουλη ἐνέργεια;

Δέν χωράει λοιπόν καμία ἀμφιβολία ὅτι κινδυνεύουν τά στοιχεῖα μας ἀπό κακόβουλους, κακόπιστους, ἰδιοτελεῖς, κακεντρεχεῖς ἤ καί ἐπιρρεπεῖς στήν δωροδοκία χρῆστες-διαχειριστές καί πλῆθος ἄλλων «ἐνδιαφερομένων». Δεῖτε ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα:

Ὁ κ. Falciani μέ τήν περίφημη λίστα καταθετῶν πού ἔκλεψε ἀπό τήν HSBC Ἐλβετίας δέν εἶχε μία ἀπό τίς ἀνώτερες δυνατότητες πρόσβασης στή βάση δεδομένων τῆς HSBC;

Ἡ HSBC δέν εἶχε υἱοθετήσει «καλές πρακτικές ἀσφαλείας»;

Προστατεύθηκε ἀπό αὐτές τίς πρακτικές;

ΟΧΙ.

Δέν μπόρεσε νά κάνει ἀπολύτως τίποτα.

Τά στοιχεῖα ὅμως αὐτά ὁ κ. Falciani τά μοσχοπουλάει τώρα πιά σέ κυβερνήσεις: Ἤδη Γαλλία, Γερμανία, Ἰταλία ἔχουν ἀγοράσει αὐτές τίς λίστες.

Ἐάν μία ἰδιωτική πολυεθνική Τράπεζα δέν μπόρεσε νά ἀποτρέψει ἕνα τέτοιον κίνδυνο γιά τά συστήματά της, τί μᾶς κάνει νά πιστεύουμε ὅτι ἕνα Ἑλληνικό Ὑπουργεῖο θά τά καταφέρει καλύτερα; Καί πολύ περισσότερο ἐάν πελάτες εἶναι ξένες κυβερνήσεις, τότε ὅπως βλέπουμε καί ἀπό τήν περίπτωση τοῦ κ. Falciani μία παράνομη πώληση «μετατρέπεται» σέ μία νόμιμη ἀγορά !!! Τό ἐρώτημα πού προκύπτει ἐδῶ μεγαλοπρεπῶς εἶναι: «**ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΦΥΛΑΞΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΕΣ;**»

Ὅπως καί νά τό κάνουμε, ἡ συλλογή πολλῶν προσωπικῶν στοιχείων γιά τήν ζωή καί τήν καθημερινότητά μας εἶναι γεγονός. Αὐτό ὅμως πού θά συμβεῖ μέ τήν Ἠλεκτρονική Διακυβέρνηση καί τό ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ἐργαλεῖο της πού εἶναι ἡ «Κάρτα τοῦ Πολίτη» δέν θά ἔχει προηγούμενο. **Τί-ποτε δέν θά μείνει κρυφό ἀπό τό «μάτι τοῦ Μεγάλου ἀδελφοῦ»**. Κάθε κίνηση, κάθε συναλλαγή, κάθε ἀγορά καί πώληση, κάθε μετακίνηση καί γενικά ὁτιδήποτε ἀφορᾶ τήν δημόσια καί προσωπική ζωή τοῦ πολίτη θά καταγράφεται καί θά συλλέγεται, γιά νά γίνει ἀντικείμενο ἐπεξεργασίας. Τό φορολογικό, τό σεξουαλικό, τό πολιτικό, τ

Ἑτοιμάζεται νομοσχέδιον διὰ τὸν γάμον τῶν ὁμοφύλων;

Ἡ ἀναμενομένη εἰσήγησις τοῦ ἀεροπαγίτου κ. Μαχαίρα φαίνεται ὅτι δὰ κλείση ὁριστικῶς τὸ ζήτημα ἑρμηνείας τῆς κειμένης νομοθεσίας σχετικὰ μὲ τὸν πολιτικὸν γάμον, ποὺ ἤνοιξε τὸ 2008 μὲ τὰς ἀναληφθείσας πρωτοβουλίας τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Τήλου νὰ τελέση αὐτὸν διά δύο ἄτομα ἰδίου φύλου. Ὡστόσο φαίνεται πὼς ἤνοιξαν οἱ ἀσκοὶ τοῦ Αἰόλου καθὼς, ὅπως κατέστη γνωστὸν τὴν 17ην Μαρτίου ἀπὸ τὸ news.in.gr, ὁ ἴδιος ἀλλὰ καὶ τὸ Ὑπ. Δικαιοσύνης προτίθενται νὰ ἐπαναφέρουν τὸ ὅλον θέμα εἰς τὸ προσκήνιον. Συγκεκριμένα:

«Ὁ ἀρεοπαγίτης Χαρ. Μαχαίρας, ὅπως ἔγινε γνωστό, ἐνώπιον τοῦ Α1 Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου θὰ ὑποστηρίξει ὅτι «δὲν νοεῖται πολιτικὸς γάμος μεταξὺ ὁμοφύλων» καὶ θὰ εἰσηγηθεῖ νὰ μὴ ἀναιρεθεῖ ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου Δωδεκανήσου, ποὺ ἔκρινε ἀνυπόστατο τὸν γάμο ποὺ τελέστηκε στὴν Τῆλο τὸ 2008 μεταξὺ δύο ὁμόφυλων γυναικῶν. Στὸν Ἄρειο Πάγο ἦταν νὰ συζητηθεῖ ἡ ἀναίρεση ποὺ ἔχει ἀσκήσει τὸ ὁμόφυλο ζευγάρι κατὰ τῆς ἀπόφασης τοῦ Ἐφετείου Δωδεκανήσου, ἀλλὰ γιὰ τυπικοὺς λόγους ἀναβλήθηκε γιὰ τὸν ἐρχόμενο Νοέμβριο. Ὅπως ἔγινε γνωστό, ὁ ἀρεοπαγίτης-εἰσηγητὴς τῆς ὑπόθεσης, κ. Μαχαίρας, κατὰ τὴν ἀκροαματικὴ διαδικασία θὰ ὑποστηρίξει ὅτι ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα καὶ ἀπὸ τὴν ἰσχύουσα νομοθεσία δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸς ὁ πολιτικὸς γάμος μεταξὺ ὁμόφυλων ζευγαριῶν. Ἀναλυτικότερα, ὁ κ. Μαχαίρας θὰ ἀναφέρει πέντε νομικοὺς λόγους ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι νόμιμος ὁ πολιτικὸς γάμος τῶν ὁμόφυλων ζευγαριῶν, ἐνῷ συγχρόνως αἰτιολογεῖ τὶς ἀπόψεις του. Εἰδικότερα, οἱ πέντε λόγοι ποὺ θὰ ἐπικαλεστεῖ ὁ κ. Μαχαίρας εἶναι:

1) Ὑπὸ τὸ νομικὸ καθεστὼς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα (Α.Κ.), θεωρεῖται αὐτονόητη ἡ διαφορετικότητα τῶν φύλων τῶν νεονύμφων (βλέπε ἴδια ἐκεῖνες περὶ προικός, τοῦ ἄρθρου 1.350 κ.ἀ.). Ἀπὸ τὶς διατάξεις αὐτὲς προκύπτει ὅτι ὁ Α.Κ. ἀντιλαμβάνεται τὸν γάμο μόνο μεταξὺ ἑτεροφύλων. Ἡ δὲ ἀναφορὰ τῶν διατάξεων τοῦ Α.Κ. πλέον, σὲ "συζύγους" καὶ "μελονύμφους", οὐδόλως ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔγινε, γιὰ νὰ καταδείξει ὅτι ἐφεξῆς "ἀναγνωρίζει" πολιτικὸ γάμο καὶ μεταξὺ ὁμοφύλων, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι υἱοθετήθηκε αὐτὴ ἡ φρασεολογία γιὰ λόγους νομοτεχνικούς.

2) Αὐτὸ ἄλλωστε ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὴν ρητὴ ἀναφορὰ σὲ πρόσφατο νομοθέτημα, τὸν νόμο 3719/2008 - σύμφωνο συμβίωσης-, ὅπου στὸ ἄρθρο 1 αὐτοῦ γίνεται χρήση ρητῶς τῆς ἔννοιας τῶν "ἑτερόφυλων".

3) Ἀπὸ τὸ ἄρθρο 12 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΣΔΑ), οὐδόλως συνάγεται καταλυτικὸ ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ἀναγνώρισης πολιτικοῦ γάμου μεταξὺ ὁμοφύλων, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖ διακρίνονται τὰ δύο φύλα.

4) Ὁμοίως καὶ στὸ ἄρθρο 23 παρ. 2 τοῦ Διεθνοῦς Συμφώνου γιὰ τὰ Ἀτομικὰ καὶ Πολιτικὰ Δικαιώματα (ΔΣΑΠΑ).

5) Ἡ εὐρωπαϊκὴ νομολογία κρίνει καὶ τάσσεται μὲν ρητῶς ὑπὲρ τῆς διευρύνσης τῆς ἔννοιας τῆς οἰκογένειας καὶ μεταξὺ ὁμοφύλων (Στρασβοῦργο κ.λπ.), δὲν ἔχει ἀποφανθεῖ ὅμως ρητὰ περὶ τοῦ τρόπου ποὺ θὰ πραγματωθεῖ αὐτή, δηλαδὴ γιὰ παράδειγμα μὲ ποιὸ νομικὸ μόρφωμα, ὅπως λ.χ. τὸ σύμφωνο συμβίωσης ἢ ἄλλως».

Κατὰ συνέπεια, σημειώνει ὁ ἀρεοπαγίτης, ὑπὸ ἑλληνικὸ νομικὸ καθεστὼς «δὲν νοεῖται πολιτικὸς γάμος μεταξὺ ὁμοφύλων».

Τέλος, θεωρεῖ ὁ δικαστικὸς λειτουργὸς ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἡ θέσπιση μὲ ρητὴ νομοθετικὴ διάταξη τοῦ γάμου μεταξὺ ὁμοφύλων, ὅπως ἤδη προβλέπεται σὲ δέκα εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Παράλληλα, ὁ δικηγόρος τοῦ ὁμόφυλου ζευγαριοῦ, Βασ. Χειρδάρης, μὲ ἀφορμὴ τὴν εἰσήγηση τοῦ κ. Μαχαίρα σὲ δήλωσή του ἐπισημαίνει:«Ἡ ὑπόθεση τῶν γάμων τῶν ὁμοφύλων ποὺ θὰ ἐκδικαστεῖ στὸν Ἄρειο Πάγο δίνει τὴν εὐκαιρία στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριό μας νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἐσωστρέφεια στὴ νομολογία του καὶ νὰ προχωρήσει σὲ μία ἑρμηνεία τῆς νομοθεσίας ποὺ θὰ εἶναι σύμφωνη μὲ τὰ σύγχρονα δεδομένα καὶ τὶς ἀλλαγὲς ποὺ ἔχουν ἐπέλθει στὰ ἤθη καὶ στὴν κοινωνία». Καὶ προσθέτει: «Ἤδη τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἑτοιμάζει νομοσχέδιο ποὺ ἐπεκτείνει τὸ σύμφωνο συμβίωσης καὶ στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια. Δὲν ἀντιλαμβάνομαι γιατί ἡ νομιμοποίηση μίας ἐρωτικῆς σχέσης μέσῳ τοῦ συμφώνου συμβίωσης νὰ μὴ ἐπεκταθεῖ καὶ στὴν πιὸ ὥριμη καὶ σοβαρὴ μορφὴ τῆς σχέσης, τὸν γάμο. Ἡ λύση δὲν πρέπει νὰ εἶναι κομματιαστὴ ἀλλὰ συνολική. Δὲν μπορεῖ νὰ παραβιάζονται τὰ δικαιώματα τῶν ὁμοφύλων ὅσον ἀφορᾶ τὸ σύμφωνο συμβίωσης, ἀλλὰ νὰ μὴ παραβιάζονται ταυτόσημα δικαιώματα ὅσον ἀφορᾶ τὸν γάμο».

Κατέφθασαν αἱ πρῶται γερμανικαὶ ἀποζημιώσεις!

Ἔκπληξιν προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ζεῦγος Γερμανῶν προέβησαν οἰκειοθελῶς εἰς κατάθεσιν ποσοῦ προκειμένου νὰ παραδειγματίσουν καὶ ἄλλους ὁμοεθνεῖς των εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ χρέους πρὸς τὴν Χώραν μας. Ὅπως ἀναφέρει εἰς δημοσίευμά του τὸ STUDIO B & G τῆς 17ης Μαρτίου ἐ.ἔ.:

«Ἕνα ζευγάρι Γερμανῶν πολιτῶν ὁ Ludwig Zacaro καὶ ἡ Nina Lahge ἀποφάσισαν νὰ καταθέσουν σὲ κοινωφελῆ ὀργάνωση, τὴν Πύλη τοῦ Πολιτισμοῦ στὸ Ναύπλιο, τὸ ποσὸ τῶν 875€. Ἐπισκέφτηκαν τὴν Ἑλλάδα καὶ μετὰ ἀπὸ συνεννόηση μὲ τὸν Δήμαρχο Ναυπλίου Δημήτρη Κωστοῦρο ἀποφάσισαν νὰ δώσουν τὸ ποσὸ αὐτὸ γιὰ κοινωφελὲς ἔργο. Τὸ ποσὸ προκύπτει μετὰ ἀπὸ τὸν ὑπολογισμὸ τῶν χρημάτων ἐπανόρθωσης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ 2ου παγκοσμίου πολέμου ποὺ διεκδικεῖ ἡ Χώρα μας, σὲ 70δις καὶ διαιρούμενο μὲ τὰ 80 ἐκ. πληθυσμὸ τῆς Γερμανίας ἀντιστοιχεῖ σὲ κάθε ἕνα Γερμανὸ πολίτη. «Τὸ κάνουμε αὐτὸ γνωστό, ὥστε νὰ δώσουμε τὸ ἐρέθισμα καὶ σὲ ἄλλους νὰ διευρύνουν τὸ πνεῦμα τους καὶ νὰ ὁδηγήσουν τὸ κράτος μας νὰ ἀναγνωρίσει τὸ χρέος του ἀπέναντι στὴν Ἑλλάδα», τόνισαν σὲ συνέντευξη ποὺ ἔδωσαν στὰ τοπικὰ ΜΜΕ».

Ἡ Ἱ. Μ. Χιλανδαρίου «ἀσθενούντων ἰατρός»

Ὄχι μόνον τὴν μακραίωνον παράδοσιν τῆς παροχῆς θεραπείας ἀνεβίωσεν ἡ Ἱ. Μ. Χιλανδαρίου μὲ τὴν μικράν κλινικὴν, τὴν ὁποίαν ἐπανελειτούργησεν ἐντὸς τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀλλὰ ἔδωσε λύσιν καὶ εἰς τὸ πρόβλημα τῆς δυσχεροῦς προσβάσεως λαϊκῶν καὶ μοναχῶν εἰς ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον agioritikovima τῆς 19ης Μαρτίου 2015:

«Στὸ σερβικὸ μοναστήρι τοῦ Χιλανδαρίου στὸ Ἅγιον Ὄρος δημιουργήθηκε πρόσφατα μία νέα κλινικὴ στὰ ἰσόγεια καταλύματα. Ἀσθενεῖς, μοναχοί, καθὼς καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν κτιρίων τοῦ μοναστηριοῦ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ νέο αὐτὸ θεραπευτήριο. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐπιλεγμένο κελὶ ποὺ ἔχει λάβει τὴ μορφὴ μικροῦ νοσοκομείου, μὲ κρεβάτι γιὰ ἄρρωστους κλπ. Ἡ... νοσοκομειακὴ αὐτὴ παράδοση, ὅπως ἀναφέρεται στὰ ἀρχεῖα τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου πάει πίσω γύρω στὸ ἔτος 1200 μ.Χ., ὅταν λειτούργησε τὸ πρῶτο σερβικὸ νοσοκομεῖο στὰ τέλη τοῦ 12ου αἰώνα. Ἡ μονὴ Χιλανδαρίου συνέχισε τὴν παράδοσή του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα, μὲ τὴν πρακτικὴ νὰ ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ τμῆμα γιὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς ἡλικιωμένους, ἐξηγεῖ ὁ Milivoj Randic, διευθυντὴς τοῦ Ἱδρύματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χιλανδαρίου».

Πρώην Πρωθυπουργὸς καταθέτει ὑπὲρ τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου

Νέαι ἐξελίξεις ἐσημειώθησαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς λίμνης Βιστωνίδος. Ὁ πρώην πρωθυπουργὸς κ. Κων. Μητσοτάκης κατέθεσεν ἐνόρκως ὑπὲρ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ἐξέφρασε τὴν δυσαρέσκειάν του διά τὰς κατηγορίας ἐναντίον της. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἐκ τοῦ «agioritikovima» τῆς 23ης Μαρτίου 2015:

«Ἀποβολὴ τοῦ Δημοσίου ἀπὸ πολιτικὴ ἀγωγὴ αἰτήθηκε ἡ ὑπεράσπιση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου στὴ δίκη γιὰ τὴν ὑπόθεση τῶν ἀνταλλαγῶν ποὺ ξεκίνησε ἐκ νέου σήμερα μετὰ τὴ διακοπὴ στὶς 2 Μαρτίου. Ἰδιαίτερα σημαντικὴ γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς ὑπόθεσης σὲ σχέση μὲ τὴ Μονὴ θεωρεῖται ἡ ἔνορκη βεβαίωση τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «ὅλες οἱ κυβερνήσεις ἀποδέχονταν τὸ ἰδιοκτησιακὸ καθεστὼς τῆς Μονῆς στὴ Λίμνη». Ὁ κ.Μητσοτάκης περιγράφει τὴν ὑπόθεση σὰν τὴ «μεγαλύτερη πολιτικὴ παρεξήγηση» καὶ ἐκφράζει τὴν δυσφορία του γιὰ τὴν ἄδικη, ὅπως δηλώνει, κατηγορία ποὺ ἀποδόθηκε στὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι. Ἡ δίκη θὰ συνεχιστεῖ τὴν ἑπόμενη Τρίτη, 31 Μαρτίου. Σύμφωνα μὲ τοὺς δικηγόρους τῆς Μονῆς, ὑπάρχουν 18 ἀποφάσεις ποὺ ἔχουν ἐκδοθεῖ γιὰ τὶς 28 ἀγωγὲς γιὰ τὰ ἀκίνητα ποὺ ἔχει ὑποβάλει τὸ ἑλληνικὸ Δημόσιο καὶ ποὺ δικαιώνουν τὴν Ἱερὰ Μονή. Ὑπενθυμίζεται πὼς τὸ ἑλληνικὸ Δημόσιο διεκδικεῖ ποσὸ 234 ἑκατ. εὐρώ. «Δὲν εἶναι αὐτονόητο πὼς ἡ κυριότητα ἀνήκει στὸ Δημόσιο καὶ πὼς αὐτὴ ἐξαρτᾶται κατὰ περίπτωση ἀπὸ τοὺς τίτλους ποὺ προσκομίζονται. Δὲν ὑπῆρχαν ὑπερεκτιμήσεις στὴν ἀξία τῶν ἀκινήτων. Ἐπὶ 100 χρόνια ἡ Μονὴ προσπαθοῦσε νὰ ἐπιλύσει τὴν ἰδιοκτησιακὴ διαφορὰ μὲ τὸ Δημόσιο μὲ εἰρηνικὸ καὶ ὠφέλιμο τρόπο καὶ γιὰ τὰ δύο μέρη. Ἡ ὑπόθεση στράβωσε γιὰ ἄλλους λόγους καὶ ὄχι γιὰ τὴν οὐσία της», ἐπισήμαναν οἱ δικηγόροι ἐπικαλούμενοι τὶς ἀποφάσεις».

ΑΝΑΦΕΡΕΙ Ο ΣΕΒ. ΚΟΝΙΤΣΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ 25ΗΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἔχουμε ἐθνικὰ θέματα ἀνοιχτά: Β.Ἤπειρος, Κύπρος, Θράκη, Αἰγαῖο

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέας εἰς ἐμπεριστατωμένην ἐγκύκλιον μὲ πνευματικὸν καὶ ἐθνικὸν περιεχόμενον ὑπὸ τὸν τίτλον «**25η Μαρτίου: Δυὸ γιορτὲς ὁρόσημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος**» μᾶς προτρέπει: «νὰ μένουμε σταθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι σὲ ὅσα μᾶς παρέδωσαν μὲ τόσες θυσίες οἱ πατέρες μας, ἀλλὰ καὶ στὴν σωτηρία ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Κύριος». Ἀκολουθεῖ ὁλόκληρος ἡ ἐγκύκλιος.

«Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

-Α-

Ἡ 25η Μαρτίου εἶναι μεγάλος σταθμὸς γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος. Εἶναι δυὸ γιορτές, ποὺ ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς λαός μας τὶς θεωρεῖ ἄρρηκτα συνδεδεμένες. Γιατὶ ἡ μιὰ σηματοδοτεῖ τὴν σωτηρία μας. Καὶ ἡ ἄλλη, τὴν ἀπαρχὴ τῆς λυτρώσεως τῆς Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος ἀπὸ τὸν ἀπάνθρωπο τουρκικὸ ζυγό.

Πράγματι! Ὅταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἔφερε τὸ «εὐαγγέλιο», δηλαδὴ τὸ εὐχάριστο μήνυμα στὴν Παρθένο Μαριάμ, ποὺ κατοικοῦσε στὴν Ναζαρέτ, ὅτι θὰ γινόταν ἡ μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πρόσθεσε κι' αὐτὰ τὰ λόγια : «Οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος" (Λουκᾶ α΄ 32-33). "Αὐτὸς σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν" (Ματθ. α΄ 21). Αὐτὸς θὰ σώσῃ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του τὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος θὰ Τὸν πιστέψῃ ὡς Σωτῆρα καὶ θὰ γίνῃ μὲ τὴν πίστη αὐτὴ ὁ πραγματικὸς λαός Του.

-Β-

Ἡ Παναγία μας, τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας ποὺ θὰ ἔφερνε ὁ Μεσσίας στὴν ἀνθρωπότητα, τὸ περιγράφει περίφημα στὴν Ὠδὴ ποὺ εἶπε μετὰ τὴν συνάντησή της μὲ τὴν συγγενῆ της τὴν Ἐλισάβετ, τὴν μητέρα τοῦ Προδρόμου: Ὁ Θεὸς πάντοτε, καὶ στὸ παρελθόν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τώρα, μὲ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Μεσσία, ἔκανε ἔργα ἰσχυρὰ καὶ δυνατὰ μὲ τὸ παντοδύναμο χέρι Του (...). "Ἔδωσε ἄφθονες τὶς πνευματικὲς δωρεὲς τῆς σωτηρίας σ' ὅσους τὶς πόθησαν πολύ. Ἀντίθετα ὅμως ἀποδίωξε μὲ ἀδειανὰ χέρια ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ὑλικὰ πλούτη, καθὼς κι' ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴν ἰδέα ὅτι κατέχουν τὸν θησαυρὸ τῆς ἀρετῆς. (Λουκᾶ α΄ 51-53).

Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Ἅγιος Θεὸς ποὺ δὲν μᾶς ξέχασε, ἀλλὰ μᾶς θυμήθηκε καὶ θέλησε νὰ μᾶς προφυλάξῃ καὶ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὰ πλοκάμια τῆς ποικιλόμορφης ἁμαρτίας. Φτάνει μόνο, αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ξεχνᾶμε ποτέ.

-Γ-

Ἀλλὰ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶπε στὴν περίφημη ὠδή Της καὶ τοῦτον τὸν προφητικὸ λόγο: Ὁ Θεὸς "καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς" (Λουκᾶ α΄ 52). Δηλαδή, ἔρριξε κάτω ἀπὸ τοὺς θρόνους τους ἄρχοντες κραταιοὺς καὶ δυνατούς, καὶ ἀνύψωσε ταπεινοὺς καὶ περιφρονημένους. Κι' αὐτό, ἀκριβῶς ἔγινε στὶς 25 Μαρτίου 1821. Στὴν Μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας, ὅταν ὑψώθηκε τὸ Λάβαρο τῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ Ἕλληνες, μὲ μιὰ φωνὴ καὶ μὲ μιὰ καρδιὰ εἶπαν "ἐλευθερία ἢ θάνατος". Ἀπὸ τὴν ἄσχημη ζωὴ τῆς δουλείας προτιμότερος εἶναι ὁ θάνατος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Πατρίδος μας ἀπὸ τὴν δουλεία τετρακοσίων ἐτῶν κάτω ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγό. Γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἄρχιζε ὁ ἀγώνας ἐκεῖνος, ὅπως ἀργότερα τὸ διεκήρυξε ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πρὸς τοὺς μαθητὲς τῶν Ἀθηνῶν, στὴ Πνύκα: "Ὅταν ἐπιάσαμε τὰ ὅπλα εἴπαμε πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως κι' ὕστερα ὑπὲρ Πατρίδος".

-Δ-

Ἦταν βέβαια, ἄνισος ἐκεῖνος ὁ ἀγώνας. Γιατὶ μιὰ χούφτα Ἕλληνες τὰ ἔβαλαν μὲ τὴν πανίσχυρη τουρκικὴ αὐτοκρατορία. Ὅμως, στὸ τέλος, παρὰ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ ἐλαττώματά τους καὶ τὸν διχασμὸ – τὸν αἰώνιο ἐχθρὸ τῆς φυλῆς μας - ἐνίκησαν καὶ δημιούργησαν τὴν νέα Ἑλλάδα βγαλμένη ἀπὸ τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν ἀγωνιστῶν. Σ' ὅσους ἀπροοῦν πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἡ ἀπάντηση εἶναι μία καὶ μοναδική: Ὁ Θεὸς «καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς». Ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν δύναμη στοὺς ραγιάδες νὰ παλαίψουν καὶ στὸ τέλος νὰ νικήσουν, ὅπως καὶ ἡ Παναγία μας, ποὺ εἶχε γίνει, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἡ Ὑπέρμαχος τοῦ Ἔθνους μας Στρατηγός. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ προσευχὴ τοῦ Γέρου τοῦ Μοριᾶ στὸ ἐξωκκλήσι τῆς Παναγίας, στὸ Χρυσοβίτσι, ὅταν τὰ πράγματα εἶχαν πολὺ δυσκολέψει καὶ φαινόταν σχεδὸν ἀδύνατη ἡ ἄλωση τῆς Τριπολιτσᾶς : «Παναγία μου, βοήθησε καὶ τούτη τὴ φορὰ τοὺς Ἕλληνες νὰ ψυχωθοῦνε». Κι' Ἐκείνη, πράγματι, τοὺς βοήθησε, τοὺς ἐμψύχωσε, καὶ σὲ λίγο ἡ τότε πρωτεύουσα τῆς Πελοποννήσου βρισκόταν στὰ χέρια τῶν ἐπαναστατημένων Ἑλλήνων.

-Ε-

Αὐτὲς τὶς δυὸ γιορτὲς γιορτάζουμε σήμερα, ἀδελφοί μου. Καὶ πρέπει, στοὺς δύσκολους καιροὺς ποὺ περνᾶμε, νὰ φροντίζουμε ἀδιάκοπα νὰ ἀνανεώνουμε τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Σὲ καιρούς, ποὺ ἄλλοι ἀρνοῦνται ἐπίσημα τὴν χριστιανική τους ἰδιότητα, κι' ἄλλοι ὑπονομεύουν τὴν Ἑλληνική μας Πατρίδα, ἂς μένουμε σταθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι σὲ ὅσα μᾶς παρέδωσαν μὲ τόσες θυσίες οἱ πατέρες μας, ἀλλὰ καὶ στὴν σωτηρία ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Κύριος. Κι' ἂς μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι ἔχουμε ἐθνικὰ θέματα ἀνοιχτά : Βόρειος Ἤπειρος, Κύπρος, Θράκη, Αἰγαῖο, μᾶς θέλουν ἄγρυπνους στὶς ἐπάλξεις τοῦ χρέους. Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί.

Χρόνια πολλά, ἄγια, εὐλογημένα, ἀγωνιστικά».

Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως: «Ὁ ἐπίσκοπος μπορεῖ νὰ φέρνη τὰ πάνω κάτω!»

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος ἀποτελεῖ ἕνα ἐκ τῶν δραστηρίων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ πολλάκις ἔχει ἀπασχολήσει τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως μὲ δηλώσεις του, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν πάντοτε συζητήσεις, καθὼς ἐκφράζεται πάντοτε μὲ ἕνα ξεχωριστό, ἄμεσο καὶ εὔληπτο τρόπο. Ὀφείλει κανεὶς νὰ συγχαρῇ τὸν ἐν λόγῳ Ἱεράρχη, διότι ἀντιλαμβάνεται τὸ τί σημαίνει νὰ εἶσαι δημόσιος λειτουργὸς καὶ ποτὲ δὲν χρησιμοποιεῖ δικαιολογίες, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ συνεντεύξεις ἢ ἄλλου εἴδους ἐμφανίσεις, τὴν ὥρα ποὺ ἄλλοι κρύβονται, προκειμένου μὲ παρρησία νὰ καταθέτῃ τὴ γνώμη του ἀνοικτὰ καὶ ἀπροκάλυπτα στὰ πλαίσια τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἡ ὁποία θέτει πλέον ὡς προϋπόθεση τὴν παρουσία τῶν θεσμικῶν προσώπων στὸν δημόσιο χῶρο καὶ ὄχι ἐγκλωβισμένους σὲ γυάλινους πύργους. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἀπασχόλησε καὶ πάλι ὁ λόγος του ἔντυπα καὶ ἠλεκτρονικὰ μέσα.

Μὲ ρηξικέλευθο τρόπο ἀπευθυνόμενος στὸ τηλεοπτικὸ κοινὸ τοῦ evros24 παρεχώρησε σχεδὸν ὡριαία συνέντευξη στὸν Σάκη Σταυρίδη, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴν ἐκπομπὴ «Πρόσωπα». Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε ἀρχικὰ σὲ θεολογικὰ μηνύματα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καὶ τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ στὶς ἐπίκαιρες προεκτάσεις τους. Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τῶν Πρωτοπλάστων καὶ τὴν ἔξωσή τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, γεγονὸς τὸ ὁποῖο προτάσσει ἡ Ὀρθόδοξη λειτουργική μας ζωή κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς νηστείας, ἔλαβε ἀφορμὴ διά νὰ ὁμιλήσῃ διά τὴν ὕπαρξη τοῦ κακοῦ. Ἔπειτα προχώρησε στὴν ἐκ τῆς σταυρικῆς θυσίας προερχομένη λύτρωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τόνισε ὅτι ἡ ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου πέραν τῶν ἄλλων ὑπογραμμίζει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὄχι βεβαίως τῆς σαρκολατρίας ἀλλὰ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν ἄνθρωπο ὡς σῶμα ὁμοῦ μετὰ ψυχῆς, γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ σέβωνται τὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ, ἔνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐθελούσια καύση τοῦ σώματος μετὰ θάνατον. Ἡ θεματικὴ ἐπεκτάθηκε μετὰ ἀπὸ ἐρωτήματα τοῦ δημοσιογράφου σὲ ζητήματα εὐρυτέρου ἐνδιαφέροντος, ὅπως στὰ σχετικὰ μὲ τὴ διακήρυξη τῆς ἀγιότητας τοῦ Ἁγ. Παϊσίου, διά τὴν ὁποία ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐξετάζει τὴ διάρκεια παρέλευσης ὁρισμένου χρόνου καθὼς δὲν ὑπάρχει ἕνα ἀντικειμενικὸ χρονικὸ ὅριο ἀλλὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ βίου καὶ τὴ συνείδηση τοῦ πληρώματος. Ἐπιπλέον τέθηκαν καὶ τὰ ζητήματα τῆς μετανοίας, τῆς μοναχικῆς βιωτῆς κ.ἄ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνεντεύξεως, σὲ ἀποστροφὴ τοῦ λόγου του, ὁ Σεβασμιώτατος δήλωσε ὅτι «ὁ ἐπίσκοπος ἔχει τὴν εὐθύνη τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, νὰ δένῃ καὶ νὰ λύνῃ μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ ἀνατρέπῃ ὅλους τούς κανόνες, νὰ τοὺς ἀνατρέπῃ, τὰ πάνω κάτω νὰ φέρνῃ, κάποιους νὰ τοὺς τηρῇ διαφορετικὰ τελείως ἀπ' ὅτι εἶναι καταγεγραμμένοι, κάποιους νὰ μὴ τοὺς τηρῇ καθόλου. Ὁ ἐπίσκοπος μπορεῖ νὰ τὰ διαχειριστῇ αὐτά, πότε; ὅταν εἶναι νὰ ἀποβοῦν πρὸς ὄφελος πνευματικὸ τῶν ἀνθρώπων». Προφανῶς ὁ Σεβασμιώτατος ἐπιχειρώντας νὰ τονίσῃ τὶς διαστάσεις τῆς ἐπισκοπικῆς διακονίας δὲν ἀντλήφθηκε ὅτι οἱ διατυπώσεις του ἦταν ἀτυχεῖς ἢ ἐσφαλμένες. Ὀφείλουμε νὰ σημειώσουμε ὅτι τὴν εὐθύνη τῆς διδασκαλίας ὁ Ἐπίσκοπος τὴν παρεχώρησε ἤδη ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰώνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς συμπρεσβυτέρους καὶ δὲν τὴν διαθέτει σὲ ἀποκλειστικότητα, ἂν καὶ ὁ ἴδιος παραμένῃ πάντοτε ἡ ὁρατὴ ἔκφραση τοῦ ὀρθοτομεῖν. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἐπισκοπικὰ «καθήκοντα» πλὴν τοῦ δικαιώματος «χειροτονεῖν». Ὅσον ἀφορᾶ στὸ «δεσμεῖν καὶ λύειν» δὲν εἶναι γενικὸ καὶ ἀόριστο, δηλ. νὰ λύνῃ καὶ νὰ δένῃ, κατανόηση ποὺ παραπέμπει εὐθέως εἰς ἐξουσιαστικὰς καὶ ὄχι διακονικὰς νοοτροπίας, ἀλλὰ ἔχει σαφῆ ἀναφορὰ μόνο στὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ σὲ καμία περίπτωση δὲν ἀναφ